

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI

Fakulta právnická

Katedra občanského práva

DIPLOMOVÁ PRÁCE

Kárná odpovědnost soudců

Markéta Galetková

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI

Fakulta právnická

Akademický rok: 2019/2020

ZADÁNÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE

(projektu, uměleckého díla, uměleckého výkonu)

Jméno a příjmení:	Markéta GALETKOVÁ, DiS.
Osobní číslo:	R17M0031P
Studijní program:	M6805 Právo a právní věda
Studijní obor:	Právo
Téma práce:	Kárná odpovědnost soudců
Zadávací katedra:	Katedra občanského práva

Zásady pro vypracování

1. Úvod
2. Vymezení pojmů
3. Právní úprava kárné odpovědnosti soudce
4. Judikatura kárného senátu
5. Komparace
6. Závěr

Rozsah diplomové práce:
Rozsah grafických prací:
Forma zpracování diplomové práce: **tištěná**

Seznam doporučené literatury:
viz příloha

Vedoucí diplomové práce: **Mgr. Miroslav Hromada, Ph.D.**
Katedra pracovního práva a práva sociálního zabezpečení

Datum zadání diplomové práce: **30. ledna 2019**
Termín odevzdání diplomové práce: **31. března 2020**

Doc. JUDr. Jan Pauly, CSc.
děkan

Doc. JUDr. Jan Pauly, CSc.
pověřená osoba

V Plzni dne 1. července 2019

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem diplomovou práci na téma „**Kárná odpovědnost soudců**“ zpracovala samostatně, a že jsem vyznačila prameny, z nichž jsem pro svou práci čerpala, způsobem ve vědecké práci obvyklým.

V Plzni, dne 30. března 2020

.....

vlastnoruční podpis

Poděkování

Děkuji svým rodičům za veškerou podporu, jež se mi od nich dostalo (nejen) během studií na právnické fakultě. Neskonalé si vážím jejich přístupu a jich samotných. Dále chci poděkovat Mgr. Miroslavu Hromadovi, Ph. D. při vedení diplomové práce spočívající v poskytnutí cenných rad a věcných připomínek.

Seznam zkratk

ESLP	Evropský soud pro lidská práva
etc.	et cetera („a tak dále“)
LZPS	Zákon č. 2/1993 sb., Listina základních práv a svobod
např.:	například
NSS	Nejvyšší správní soud
o. s. ř.	Zákon 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů
PSP	Dz.U.2020.0.365 tj - Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych
PiS	Prawo i Sprawiedliwość
resp.	respektive
Sbírka	Usnesení č. 25/2017 Národní soudcovské rady, Sbírka profesní etiky soudců
s. ř. s.	Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů
TŘ	Zákon č. 141/1961 Sb., zákon o trestním řízení soudním (trestní řád)
TZ	Zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů
Úmluva	Sdělení č. 209/1992 Sb., sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí o sjednání Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Protokolů na tuto Úmluvu navazujících
ZKŘ	Zákon č. 7/2002 Sb., zákon o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů
ZSS	Zákon č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů

Obsah

Úvod	1
1. Vymezení pojmů	2
1.1 Kárná odpovědnost	2
1.2 Nestrannost	4
1.3 Nezávislost.....	10
1.4 Chování versus jednání.....	11
1.5 Zavinění	13
1.6 Skutek	15
2. Právní úprava kárné odpovědnosti soudců	16
2.1 Hmotně-právní úprava	16
2.2 Procesně-právní úprava	22
2.3 Právní úprava de lege ferenda.....	29
3. Judikatura kárného senátu	32
3.1 Nestrannost	36
3.2 Vázanost zákonem – libovůle soudce.....	40
3.3 Politická práva	43
3.4 Zproštění kárného obvinění – šikanózní návrh.....	46
3.5 Statistické údaje Nejvyššího správního soudu coby kárného soudu	50
4. Komparace	55
4.1 Polsko	55
4.2 Kárná odpovědnost soudců v Polsku.....	57
4.3 Národní soudcovská rada.....	63
Závěr	70
Resumé	72
Seznam použitých zdrojů a literatury	73
Seznam obrázků	78

Úvod

Soudce, jakožto persona zosobňující prestiž a uznání, jež nese břímě v podobě tlaku spočívajíc v očích veřejnosti, i to může být do jisté míry vyobrazení samotné funkce. Zejména pro laickou veřejnost představuje svým postavením a platovým ohodnocením do jisté míry palčivý podnět k dehonestaci, spočívající mnohdy k užití invektiv. Nicméně s „velkou mocí“ přichází taktéž velká odpovědnost. Jelikož povinnosti, jimiž je soudce vázán, vznikly (pochopitelně) v souvislosti s přijetím funkce. V případě jejich nedodržení, resp. porušení ve formě kárného provinění, pak následně přichází na scénu kárná odpovědnost.¹

Problematika kárné odpovědnosti je zajímavým tématem zejména vůči judikatuře kárného senátu. Ovšem potíž recentní právní úpravy spočívá v doposud stávajícím kritizujícím apelu v nemožnosti podání řádného opravného prostředku v podobě odvolání směřujícímu vůči rozhodnutí kárného soudu.² Účelem je zejména poukázat na pojmy související, resp. vázající se ke kárné odpovědnosti a přiblížit prostřednictvím formulace jejich podstatu. Přičemž pozornosti neunikne ani procesně-právní úprava. Rovněž bude nastíněna změna právní úpravy v této oblasti, která již započala v podobě vládního návrhu zákona. Následně v případě judikatury kárného soudu bude rozebrána případová studia a taktéž bude možnost k náhledu v podobě statistických údajů.

Co se týče výběru země v podobě komparace, byla zohledněna především současná situace polského soudnictví, čili volba byla jednoznačná. Záměrem ovšem není jen pouze nastínit recentní právní úpravu, ale zejména provázanost zákonodárné a výkonné moci, jež nemá mít absolutně vliv, natož dopad na soudnictví rovněž konkrétně v oblasti kárné odpovědnosti, což je navíc v rozporu se systémem brzd a protivah. Novelizace, jež přišla a s tím spojené označení tzv. náhubkového zákona ztělesňuje ve své podstatě úmysl zákonodárce.

Na základě všech zmíněných skutečností, jež jsou součástí rozboru dané tematiky je primárním cílem celistvé pojetí dané problematiky jakožto právní úpravy včetně související judikatury, avšak v konsekvenci s vizuální stránkou do jisté míry poutavou formou.

---

¹ Aktuální znění: zákon č. 6/2002 Sb., o č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), § 86, ve znění pozdějších předpisů.

² Aktuální znění: zákon č. 7/2002 Sb. zákon o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, § 21, ve znění pozdějších předpisů.

1. Vymezení pojmů

K výkladu kárné odpovědnosti soudce je zapotřebí definovat pojmosloví, jež se vážou k dané problematice. V důsledku aplikace uvedeného přístupu bude tak mnohem jednodušší se zorientovat v hmotněprávní úpravě, jež je obsažena v zákoně č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích, dále jen „ZSS“), ve znění pozdějších předpisů. Kterak zakotvuje formulaci povinností soudců, příp. soudních funkcionářů spočívající v kárné odpovědnosti, za jejíž neplnění v podobě kárného provinění³, lze uložit soudci kárné opatření⁴, jenž ukládá Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“).⁵ V případě „*drobných nedostatků nebo drobných poklesků v chování*“ mu může být udělena pouze výtka skrze orgán státní správy soudů dle § 88a ZSS.⁶ Nicméně ovšem výtka představuje trest a ten „*zakládá překážku dvojího postihu ve smyslu zásady ne bis in idem ve vztahu ke kárnému řízení*“ čili nemožnost projednání téhož skutku před kárným senátem.⁷

Je tedy stěžejní a nezbytné definovat a charakterizovat pojmy, jejichž míra obecnosti, vágnosti je zjevná a z nichž současně vyplývá porušení povinností, jež se váže k výkonu funkce soudce. V souvislosti s tím je nezbytné poukázat na ústavně zaručené právo na soudní ochranu a spravedlivý proces, jakožto důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování. V konsekvenci s daným vymezením je zapotřebí definovat již zmíněný pojem kárné odpovědnosti a s tím související pojetí, jež se váže nejen k výkonu funkce soudce a jeho povinností, které musí dodržovat. Potažmo taktéž přistoupit k interpretaci skutku a zavinění, resp. jeho forem, jež jsou v rámci judikatury kárného senátu zmiňovány a je s nimi operováno.

1.1 Kárná odpovědnost

Právní odpovědnost lze charakterizovat jako specifický typ právního vztahu, jež vzniká právě v souvislosti týkající se nedodržení právních povinností plynoucích

---

³ GRYGAR, Jiří. *Zákon o soudech a soudcích včetně tzv. generátoru náhodného přidělování a GDPR: komentář*. 1. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2018, s. 313. ISBN 978-80-7598-162-2.

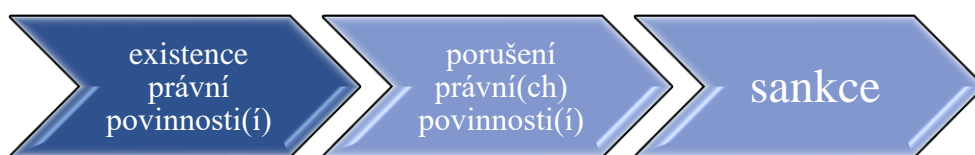
⁴ Aktuální znění: zákon č. 6/2002 Sb., o č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), § 88, ve znění pozdějších předpisů.

⁵ Aktuální znění: zákon č. 7/2002 Sb. zákon o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, § 3, ve znění pozdějších předpisů.

⁶ Aktuální znění: zákon č. 6/2002 Sb., o č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), § 88a, ve znění pozdějších předpisů.

⁷ KOPECKÝ, Martin. *K právní povaze výtky drobných nedostatků podléhající kárné odpovědnosti*. Jurisprudence. 2016, roč. 25, č. 3, s. 13. ISSN 1802-3843.

z existence právního vztahu. Člení se např.: „na odpovědnost trestní, správní, disciplinární, ústavní, mezinárodněprávní,“ (jež představují povahu veřejnoprávního charakteru), kdežto soukromoprávní povaze odpovídá, resp. se váže např.: odpovědnost „za škodu, z bezdůvodného obohacení, z prodlení, za vady etc.“)⁸ Nicméně bez ohledu na členění odpovědnosti ať již soukromoprávního či veřejnoprávního charakteru, přesto v obou případech dochází ke stejnému následku, jímž za porušení povinností vzniká – „sankce“. Schéma vypadá tedy následovně:

Obrázek č. 1 – Schéma právní odpovědnosti

Zdroj: GERLOCH, Aleš. *Teorie práva*. 6. vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2013, s. 162. ISBN 978-80-7380-454-1.
Zpracovala: Markéta Galetková, 2020.

Druhy protiprávních jednání členíme na komisivní a omisivní. Přičemž u komisivního jednání spočívá jeho porušení v aktivní povaze – tedy v konání (dát „dare“, konat „facere“) kdežto naopak omisivní jednání spočívá pouze v jeho pasivním nekonání (zdržet se „omittere“, strpět „pati“).⁹ Neopominutelným faktem taktéž zůstává funkce právní odpovědnosti:

- „a) funkce reparační (kompenzační¹⁰),
- b) funkce satisfakční,
- c) funkce preventivní,
- d) funkce represivní,
- e) funkce další aj. např.: signalizační.“

Ovšem v případě kárné odpovědnosti se užije pouze funkce preventivní a represivní. Již v případě identifikace preventivní funkce vychází její podstata ze snahy vedoucí k zabránění vzniku porušení právní povinnosti, resp. snaze vůbec předejít, což je pojímáno systémově nikoliv jen na vymezenou oblast. Jelikož preventivní charakter vychází ze samotné sémantiky. Kdežto u funkce represivní

⁸ GERLOCH, Aleš. *Teorie práva*. 6. vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2013, s. 142. ISBN 978-80-7380-454-1.

⁹ Tamtéž, s. 162.

¹⁰ Tamtéž., s 163.

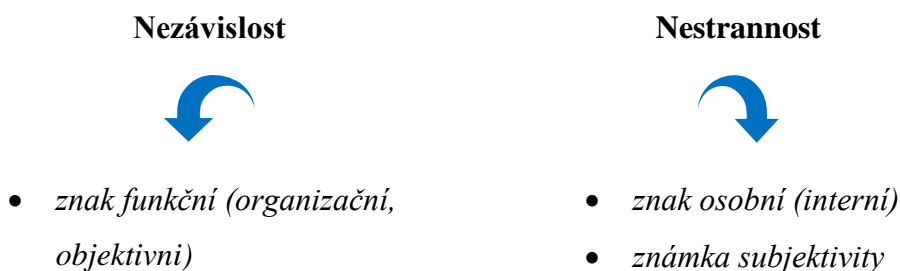
spočívá její význam především v postihu na fázi trestání, čili je opět možnost vztáhnout danou funkci právě prostřednictvím kárného opatření¹¹, jež je jí inherentní.¹²

Kárná odpovědnost tedy představuje v konečném hledisku disciplinární zodpovědnost v souvislosti s porušením povinností plynoucích z funkce soudce. Vystupuje na pomezí mezi „*soukromoprávními a veřejnoprávními delikty*.“ Nelze jí vymoci, pokud zanikl vztah, jež zakládal uplatnění v daném případě kárné odpovědnosti.¹³

1.2 Nestrannost

Nestrannost přeci již ze samotného významu musí být bezesporu jednoznačně identifikována, aby se mohlo posoudit dle ad hoc, zda-li byla zachována či nikoliv. Ovšem i zde vyvstávají zajímavé závěry, jež vyplývají z diferenciací mezi nezávislostí, nestranností a taktéž nepodjatostí. Tudíž je nutné se zabírat interpretací mnohem hlouběji, než by se na první pohled mohlo jevit a mítí za následek panující shodu, jež je spíše utopii.

„*Nemo iudex in causa sua – Nikdo nemůže být soudcem ve své věci.*“ Dle Kopy filozofické pojetí nestrannosti soudce spočívá právě na této římskoprávní zásadě.¹⁴ Dle Šimíčka tkví odlišnost nezávislosti a nestrannosti z hlediska atributů, přičemž u nezávislosti se hovoří o „*znaku funkčním*“, kdežto u nestrannosti o „*znaku osobním*.“

Obrázek č. 2 – Rozdíl mezi nezávislostí a nestranností

Zdroj: KOPA, Martin. *Neslučitelnost výkonu funkce soudce s jinými funkcemi a činnostmi*. Praha: Linde Praha, 2012, s. 24. ISBN 978-80-7201-873-4.
Zpracovala: Markéta Galetková, 2020.

¹¹ Aktuální znění: zákon č. 6/2002 Sb., o č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), § 88, ve znění pozdějších předpisů.

¹² GERLOCH, Aleš. *Teorie práva*. 6. vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2013, s. 164. ISBN 978-80-7380-454-1.

¹³ Tamtéž, s. 163.

¹⁴ KOPA, Martin. *Neslučitelnost výkonu funkce soudce s jinými funkcemi a činnostmi*. Praha: Linde Praha, 2012, s. 24. ISBN 978-80-7201-873-4.

U čehož konstatuje, že „*nestrannost soudce je pak především subjektivní kategorií, vyjadřující vnitřní psychický vztah soudce k projednávané věci v širším smyslu (zahrnuje vztah k předmětu řízení, účastníkům řízení, jejich právním zástupcům atd.), což je zejm. záležitostí odpovědnosti a svědomí samotného soudce.*“¹⁵ Janoušek však nicméně trefně vystihuje svým výrokiem podstatu resp. atribut celého pojmu čili, že „*největší zárukou nestrannosti by měl být soudce sám.*“¹⁶

Zahraniční doktrína konkrétně německá striktně rozlišuje pojem nepodjatost „*Unbefangenheit*“ jež představuje spojitost tedy pojítka mezi soudcem k projednávané věci. Naopak poměr soudce k účastníkům řízení, případně k jejich právním zástupcům, jsou naopak pojímány jako nestrannost „*Unparteilichkeit*.“¹⁷ Avšak Ústavní soud sám připouští, že restriktivní pojetí nestrannosti soudce, ve kterém by si sám soudce měl být vědom své nestrannosti, nemohl najít praktické užití zejména z důvodu objektivit, jež by musela být přezkoumána. Jelikož vnitřní stav, ať se již jedná o vědomý či nevědomý stav nelze zachytit. Z důvodu objektivit jakožto právního nástroje poskytujícího záruku přezkoumatelnosti vznikly v rámci rozhodovací praxe dva ustálené testy – subjektivní a objektivní. Obtížnost prokázat subjektivní vázanost je sémanticky naprosto jasně daná. Verifikace však spočívá v tom, že subjektivní prokazatelnost nestrannosti resp. strannosti soudce se musí projevit navenek, což je natolik obtížně prokazatelné, že existence takového způsobu prakticky ani neexistuje, resp, se jedná o skutečně ojedinělý případ, což v rámci českých poměrů je nález¹⁸ Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1965/15. Meritem věci totiž byla skutečnost, že stěžovatel nařkl předsedu senátu z důvodu manipulace důkazních prostředků, kdežto soudce podal na stěžovatele trestní oznámení ze zločinu křivého obvinění dle § 345 odst. 2, 3 písm. e) TZ¹⁹, tím pádem se dostali do vztahu pachatel-poškozený. Ovšem v rámci zmíněného judikátu je na místě podotknout, že soudce sám přihlédl ke své zaujatosti a namítl ji. Tudíž se jednoznačně vyjádřil jako nezpůsobilý k projednání a rozhodnutí v dané věci, jelikož uvedl, že „*výtky obžalovaného velmi citelně a subjektivně zasáhly do*

---

¹⁵ KOPA, Martin. *Neslučitelnost výkonu funkce soudce s jinými funkcemi a činnostmi*. Praha: Linde Praha, 2012, s. 24. ISBN 978-80-7201-873-4.

¹⁶ Tamtéž, s. 25.

¹⁷ NEMEŠKALOVÁ ROSINOVÁ, Alžbeta. *Objektivní test nestrannosti v případech vztahu soudce k účastníkům řízení a jejich zástupcům*. Jurisprudence, Wolters Kluwer a.s., 2017, roč. 26, č. 6, s. 31. ISSN 1802-3843.

¹⁸ Tamtéž, s. 32.

¹⁹ Nález Ústavního soudu ze dne 27. ledna 2016, sp. zn. I. ÚS 1965/15, bod 3.

*osobnosti a profesní sféry předsedy senátu, který [...] subjektivně cítí, že by již nemohl nestranně tr. věc [stěžovatele] rozhodnout a projednat.*²⁰ U subjektivního testu je presumována nestrannost soudce, jedná se o vyvratitelnou domněnku, dokud není prokázán opak. Posléze se přistupuje k objektivnímu testu.²¹

Nejznámější případ v rámci ESLP se týká rozsudku velkého senátu ve věci Kyprianou proti Kypru ze dne 15. 12. 2005, stížnost č. 73797/01. V němž bylo vytýkáno ze strany kyperského advokáta soudcům, že v průběhu výslechu svědka, docházelo k písemné korespondenci mezi soudci, čili tzv. „psaníček“ (řecky „*ravasakia*“). Ti samí soudci posléze Kyprianou odsoudili k 5 dnům vězení, jelikož se dopustil svou výtkou pohrdáním soudem. ESLP uvedl, že neprošli subjektivním testem nestrannosti a to na základě 4 zmíněných důvodů:

- (1) hluboká uraženost ze strany soudců, kterou sami pocítovali,
- (2) výroky, jimiž bylo vyjádřeno jejich pobouření,
- (3) odsouzení k pětidennímu vězení, jimi spatřované jako vhodné zajištění,
- (4) neexistence presumpce nevinny, z hlediska jejich postoje „*vinen z trestného činu pohrdání soudem.*“²²

V aplikaci uvedeného případu na předsedu senátu vycházejícího z nálezů ÚS, konstatoval Ústavní soud, že ze čtyř faktorů, byly skutečně naplněny tři, přičemž jeden zčásti:

- (1) předseda senátu uvedl, že se jej výroky (stěžovatele) hluboce dotkly, ať co do osobní či profesní sféry, tudíž by byla zpochybněna jeho nestrannost věc projednat a rozhodnout,
- (2) byly zaznamenány prohlášení, které deklarovaly roztrpčení,
- (3) zde nicméně nedošlo k odsouzení, ale k podání trestního oznámení,
- (4) následně proklamoval prohlášení o vině.²³

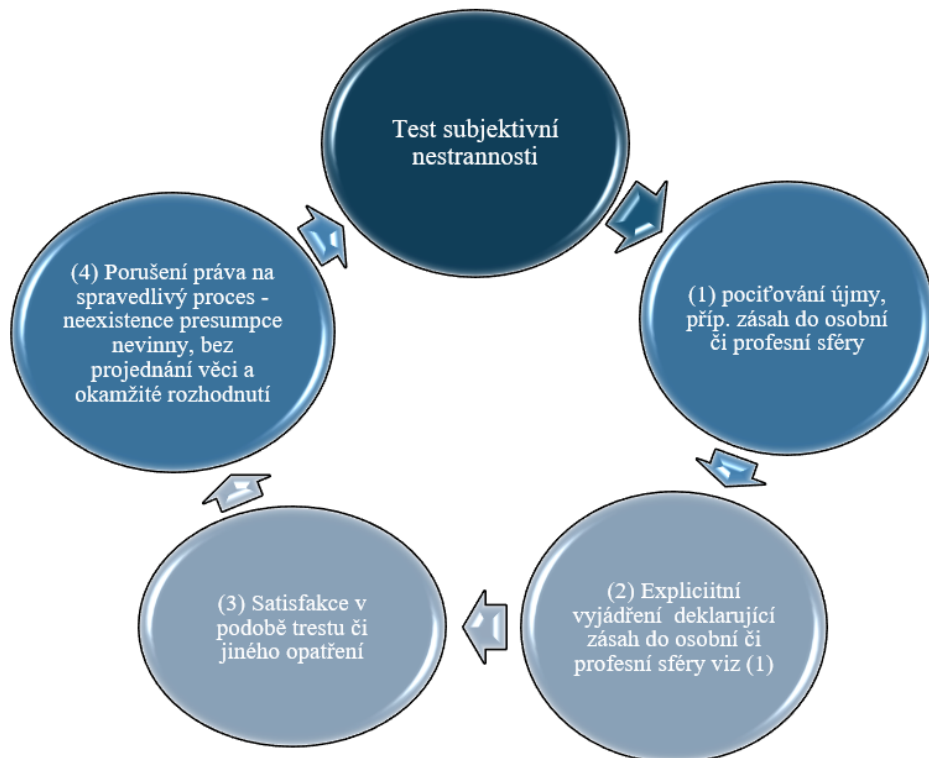
---

²⁰ Nález Ústavního soudu ze dne 27. ledna 2016, sp. zn. I. ÚS 1965/15, bod 4.

²¹ Hauschildt proti Dánsku. Rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 24. května 1989, č. 10486/83, [11/1995 SbREs.], § 47.

²² Nález Ústavního soudu ze dne 27. ledna 2016, sp. zn. I. ÚS 1965/15, bod 43.

²³ Tamtéž, bod 44.

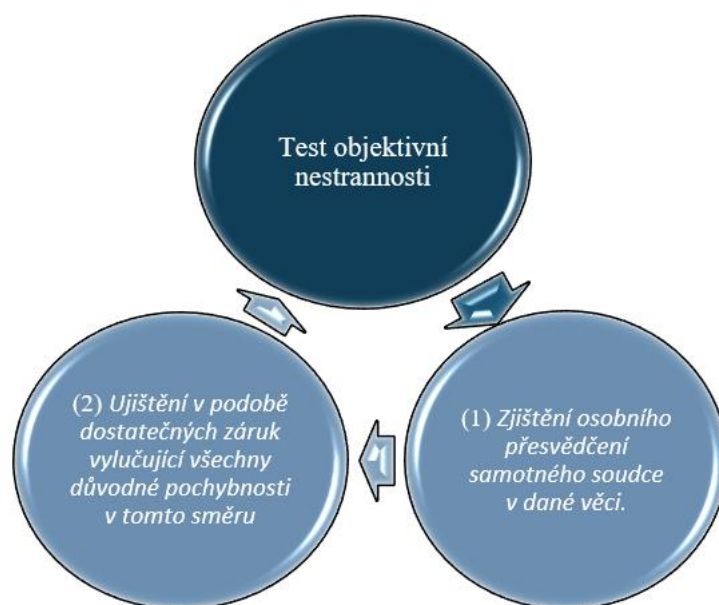
Obrázek č. 3 – Test subjektivní nestrannosti

Zdroj: Nález Ústavního soudu ze dne 27. 1. 2016, sp. zn. I. ÚS 1965/15, bod 47
Zpracovala: Markéta Galetková, 2020

V případě objektivního testu nestrannosti se postupuje v souladu s čl. 6 odst. 1 Úmluvy ve dvou „krocích“:

- „(1) Zjištění osobního přesvědčení samotného soudce v dané věci.
(2) Ujištění v podobě dostatečných záruk vylučující všechny důvodné pochybnosti v tomto směru.“²⁴

²⁴ Chmelíř proti České republice, Rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 7. června 2005, č. 64935/01, § 55.

Obrázek č. 4 – Test objektivní nestrannosti

Zdroj: Chmelíř proti České republice, Rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 7. června 2005, č. 64935/01, § 55.

Zpracovala: Markéta Galetková, 2020

K odkazu na aplikaci daného testu, by bylo možné přidat ještě „třetí krok,“ čímž by bylo možné vzít v potaz „*zdání nezávislosti a nestrannosti pro třetí osoby, neboť i tento aspekt je důležitý pro zaručení důvěry v soudní rozhodování vůbec.*“²⁵ Ať či tak s „třetím krokem“ či bez něj je nutné se zabírat vzhledem, jež má třetí osoba, nijak zaujatá, dosvědčení k objektivní nestrannosti. V daném případě je mnohem více vágní, než-li v rámci subjektivního testu nestrannosti. Nicméně již na první pohled je zjevné, že ze subjektivně daných hledisek, jíž je opět nutností je zkoumat s okolnostmi, jež mají vliv na daný případ. Je nutné taktéž abstrahovat zejména z predikce že „*při posuzování nestrannosti osoby soudce je proto vždy třeba vycházet z předpokladu, že se jedná o profesionála schopného oddělit svůj profesní život od činnosti rozhodovací a od soukromých zájmů. Podjatost lze u soudce shledat teprve v případě, kdy je skutečně dán osobní vztah soudce k projednávané věci, účastníkům řízení či jejich zástupcům.*“²⁶ Při zkoumání podjatosti musí být dána natolik zjevná skutečnost mající vliv, že by již nebylo možné soudce pokládat za nestranného, což v usnesení Nejvyšší správní soud judikoval následovně, v němž uvedl, že „*důvodem pro vyloučení soudce ve smyslu*

²⁵ Nález Ústavního soudu ze dne 7. března 2007, sp. zn. I. ÚS 722/05. (Zkrácená verze, proto necitován bod).

²⁶ Usnesení Ústavního soudu ze dne 14. ledna 2014, sp. zn. II. ÚS 3694/13.

§ 8 odst. 1 s. ř. s., tedy nemůže být jakýkoliv jeho vztah k věci, účastníkům či jejich zástupcům, ale vztah natolik intenzivní a rovnováhu v postavení procesních stran vychylující, že by převážil zájem na zachování obsazení soudu podle předem daných pravidel.²⁷ S čímž samozřejmě souvisí dle čl. 38 odst. 1 LZPS znění, ve kterém se uvádí zákaz odnímání zákonného soudce, přičemž jeho ustanovení v souladu s příslušností soudu i soudce, tak stanoví zákon. Načež Ústavní soud sám konstatuje, že „nestrannost soudce je vždy posuzována ze dvou hledisek, subjektivního a objektivního. Subjektivní hledisko, které je stěžejní složkou nestrannosti soudce, je subjektivní psychickou kategorií vypovídající o osobním přesvědčení soudce v daném případě a jeho vnitřním psychickém vztahu k projednávané věci. Při posuzování nestrannosti a nezávislosti soudce však nelze zcela odhlédnout ani od jevové stránky věci, kdy je za validní hledisko považováno i tzv. zdání nezávislosti a nestrannosti pro třetí osoby, tedy hledisko objektivní, neboť i tento aspekt je důležitý pro zaručení důvěry v soudní rozhodování vůbec. Zatímco subjektivní hledisko tedy zkoumá vnitřní vztah soudce k věci, objektivní hledisko sleduje s ohledem na tento vnitřní vztah existenci dostatečných záruk, že je možno vyloučit jakoukoli legitimní pochybnost o jeho nepodjatosti“ [srov. např. nález sp. zn. I. ÚS 722/05 ze dne 7. 3. 2007 (N 42/44 SbNU 533)]. V rámci celého kontextu je nutné zdůraznit, že sebereflexe samotného soudce by skutečně měla být prapůvodem teleologického významu pojmu nestrannosti. Nicméně daná podstata vychází především z jeho samotné osobnosti, čili by bylo žádoucím aspektem, kdyby již při výběru bylo možné skrz psychologická vyšetření posoudit, zdali daná osoba může vykazovat odchylky, jež by mohly tímto způsobem inklinovat k upřednostnění jiných zájmů, než těch jimiž je vázán, čili určitý aspekt respektu a podřízenosti. Jelikož v některých případech nemusí být rozpornost nestrannosti spatřována pouze skrze ryze osobní vztahy, ale především k určité předpojatosti, averzi aj. Navíc platí, že „k vyloučení soudce z projednání a rozhodnutí věci přitom může dojít teprve tehdy, když je evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům, dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti vyvstávají odůvodněné pochybnosti, zda bude soudce moci nezávisle a nestranně rozhodovat. Vztah soudce k věci nebo účastníkům, příp. jejich zástupcům, je proto třeba v daném případě posoudit ze dvou vzájemně se prolínajících hledisek, a to a) jaká je povaha tohoto vztahu a b) zda se jedná o vztah

---

²⁷ Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. července 2015, č. j. Nao 211/2015-28.

zjevně intenzivní [srov. nálezy sp. zn. II. ÚS 105/01 ze dne 3. 7. 2001 (N 98/23 SbNU 11)].²⁸

Éra sociálních sítí může taktéž představovat významné riziko zejména ve spojitosti se seznamem „přátel“, příp. s funkcí sledování uživatelů etc., přičemž už z prvotního vjemu by bylo možné usuzovat přinejmenším určitou predikci v podobě pochybnosti týkající se nestrannosti. Nicméně opět by bylo nutností a priori posoudit vztah soudce vůči dané osobě v rámci řízení, čili univerzální pravidlo na zkoumání intenzity a jeho přesnou verifikaci nelze jednoznačně kvalifikovat.

1.3 Nezávislost

V rámci nezávislosti bylo zasáhnuto již v souvislosti se zákonem o soudech a soudcích, jelikož Ústavní soud dne 1. března 2002 obdržel návrh od prezidenta republiky na zrušení ustanovení konkrétně § 134 – 163, ve kterém se nově zaváděl právní institut²⁹, týkající se odborné způsobilosti a následného hodnocení soudců. Přičemž kritéria odborné způsobilosti se týkala především znalostí zákonů aj. právních předpisů nutných k výkonu funkce soudce, jakožto znalosti judikatury, dále schopnost potřebná při aplikaci jeho vědomostí a znalostí při řízení a rozhodování, nehledě na potřebnou kvalitu v rámci teoretické úrovně. Dále taktéž byla zkoumána zejména způsobilost rozvrhnutí činností spojených na soudním oddělení, ale i jeho participace. V neposlední řadě působnost na poli publikačním, vědeckém a pedagogickém a dále taktéž jeho identifikace, čili o jaký druh se v rámci zmiňovaných činností jednalo³⁰. Veškerá tato souvislost by nicméně měla faktický dopad na hodnocení a to z hlediska až nejzazšího čili možného zániku výkonu funkce soudce. Ovšem co bylo považováno za zásah do nezávislosti moci soudní, bylo absolvování vzdělávání v Justiční akademii („organizační složka státu“), „nad jejíž činností vykonává dohled Ministerstvo spravedlnosti.“ Čili způsob vzdělávání soudců, by byl vykonáván pod vlivem výkonné moci. Zmíněná ustanovení byla klasifikována jako protiústavního charakteru zejména s čl. 1 Ústavy, přičemž součástí demokratického právního státu je právě zakotvená „*úcta k právům a svobodám člověka a občana*“, přičemž i do existence právního státu patří i princip dělby moci. Ustanovení by byla v rozporu s čl. 82 odst. 1, odst. 2 a

²⁸ Usnesení Ústavního soudu ze dne 15. listopadu. 2016, sp. zn. I. ÚS 2256/16, bod č. 4.

²⁹ Nález Ústavního soudu ze dne 18. června 2002, sp. zn. Pl. ÚS 7/02.

³⁰ Aktuální znění: zákon č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), § 136 (zrušen), ve znění pozdějších předpisů.

s čl. 93 Ústavy.³¹ Dále se zde pojednávalo o soudcovské samosprávě. Jelikož za situace, kdyby Ministerstvo spravedlnosti ČR bylo „ústředním orgánem státní správy soudů a soudnictví nemajíc vlastní reprezentativní orgán, by se v daném případě jednalo o hrozbu v podobě možného ovlivňování soudní moci mocí výkonnou.“ Zároveň však Ústavní soud usoudil, že mu nepřísluší hodnotit to, jak by měla vypadat „správa soudů a potažmo soudcovská nezávislost.“³² Nicméně ústavní soudci prof. JUDr. Jiří Malenovský, CSc., JUDr. Vlastimil Ševčík a JUDr. Pavel Varvařovský se ve svých disentech naopak vyjádřili, že by „soudní moc měla mít reprezentativní ústřední orgán, přímo na ústavní úrovni.“³³

Nezávislost soudců spočívá v uplatňování zásady věcné nezávislosti a osobní nezávislosti, jež se v průběhu staletí utvářela a až do nynější podoby představující „formování základních stavebních kamenů“ coby demokratického právního státu. Zásada věcné nezávislosti spočívá v podřízenosti pouze zákonům počítaje ústavu, přičemž vyjímaje vázanost týkající se „pokynů, doporučení, rad, petic“ etc. Načež „rozhodnutí může přezkoumat zase jen soud.“ U zásady osobní nezávislosti se daný pojem uplatňuje v souvislosti s „ustavením soudců.“³⁴ Zejména se týká v případě porušení jejich povinností plynoucích z výkonu funkce, u nichž se uplatní kárné řízení, jež opět vykonávají soudci. Zajištění spočívá nejen vůči dle měřítek dostatečnému platovému ohodnocení, ale taktéž se přihlíží k tomu, že „soudce nelze libovolně přesadit.“³⁵

1.4 Chování versus jednání

Dikce zákona dle § 87 odst. 1 ZSS zakotvuje, co jest kárným proviněním soudce, přičemž v rámci ustanovení zmiňuje „chování nebo jednání“,³⁶ jež ve spojitosti s porušením povinností, představuje *conditio sine qua non*, běž něhož by nebylo možné hovořit o naplnění skutkové podstaty. V rámci identifikace gramatického výkladu, se jedná o disjunkci čili vylučovací spojku, avšak ze samotného pojetí není možné okamžitě usoudit, že dochází automaticky k přístupu vedoucí pouze k alternaci, resp. k vyloučení jedné z možností. Existuje tzv. slabá

---

³¹ Nález Ústavního soudu ze dne 18. června 2002, sp. zn. Pl. ÚS 7/02.

³² KOPA, Martin. *Neslučitelnost výkonu funkce soudce s jinými funkcemi a činnostmi*. Praha: Linde Praha, 2012, s. 25. ISBN 978-80-7201-873-4.

³³ Tamtéž, s. 26.

³⁴ FILIP, J. In FILIP, J., SVATONĚ, J. *Státověda*. 5. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2011, s. 273. Nezávislost soudců. ISBN 978-80-7357-685-1.

³⁵ Tamtéž, s. 274.

³⁶ Aktuální znění: zákon č. 6/2002 Sb., o č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), § 87 odst. 1, ve znění pozdějších předpisů.

a silná disjunkce. Přičemž u slabé disjunkce dochází k tomu, že mohou být užity obě dvě, případně pouze jedna možnost, či na první pohled tkvějící rozlišení v podobě neuzítí čárky před nebo. Kdežto u silné disjunkce se naopak operuje pouze s jednou alternativou čili ke zjevnému vyloučení by napomohlo užití čárky před nebo.

Nicméně pokud jazykový výklad odporuje teologickému výkladu, je zapotřebí od něj ustoupit a aplikovat úmysl a záměr zákonodárce.³⁷ Zákonitě musí tedy vyplývat, zdali se jedná o alternaci či užití obou pojmů – chování nebo jednání. V důvodové zprávě je zakotveno, že „za kárné provinění je třeba považovat takové jednání, jímž soudce poruší své povinnosti, i takové jeho jednání a chování, jímž narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů.“³⁸

Ve své podstatě tedy jednání přisuzuje pouze k porušení svých povinností, kdežto jednání i chování naopak v návaznosti na vnější sebezprezentaci vůči soudcovskému stavu a zásadách na niž tkví soudnictví, jakožto právo na spravedlivý proces. Nicméně další potíž spočívá v terminologickém odlišení chování a jednání. Doktrína klasifikuje chování jako „soubor vnějších (pozorovatelných) projevů člověka, živočichů a jiných organismů.“ Ovšem jednání „představuje vůli nesenou činnost (chování) určitého subjektu.“³⁹ Přičemž však ani zde nepanuje shoda, dochází tedy k disentu, v němž je chování a jednání považováno za synonymní vyjádření.⁴⁰ Ať tak či tak problémem by mohla vyvstat situace, kdyby konkludentní projev vůle, jež se posuzuje „z určitého jednání (prostřednictvím tzv. *facta concludentia*),“ by způsobil pochybnosti tkvící v rámci přímosti, resp. nepřímosti v projevu vůle. Jelikož jeho interpretace spočívá v jeho nepřímém vyjádření vůle, s čímž by mohl vyvstat problém při výkladu daného subjektu, tedy, zda-li subjekt mlčky vyjadřuje souhlas či nikoliv. Konkludentní projev vůle představuje nepřímost.⁴¹

---

³⁷ Ústav pro jazyk český. *Ústav pro jazyk český [online]. Význam spojky nebo.* Copyright © [cit. 26.03.2020]. Dostupné z: <http://www.ujc.cas.cz/jazykova-poradna/dotazy/0019.html>

³⁸ Důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), č. 6/2002, § 85-89. Dostupné z: <https://www.beck-online.cz/bo/chapterview-document.seam?documentId=oz5f6mrqgazf6ns7mr5a>.

³⁹ MELZER, Filip. In: MELZER, Filip a Petr TĚGL et al. *Občanský zákoník: velký komentář. Svazek III, § 419-654 a související společná a přechodná ustanovení.* Praha: Leges, 2014, s. 513 (§ 546). ISBN 978-80-7502-003-1.

⁴⁰ TICHÝ, Luboš. *Obecná část občanského práva.* 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2014, s. 132. ISBN 978-80-7400-483-4.

⁴¹ MELZER, Filip. In: MELZER, Filip a Petr TĚGL et al. *Občanský zákoník: velký komentář. Svazek III, § 419-654 a související společná a přechodná ustanovení.* Praha: Leges, 2014, s. 513 (§ 546). ISBN 978-80-7502-003-1.

Právní parémie kanonického práva: „*Kdo mlčí, předpokládá se, že souhlasí,*“ či její opačná verze „*Kdo mlčí předpokládá se, že nesouhlasí,*“ ve svém konečném důsledku „*neznamená automaticky ne.*“⁴² Zde by se zjevně muselo, pokud nebylo možné zjistit projevenou vůli z vyjádření, přistoupit k aplikaci právní zásady „*in dubio pro reo.*“ Dochází však k segmentaci v podobě „*vůle jednajícího, jež může být projevena konáním (komisivním jednáním) či nekonáním (omisivním jednáním, opomenutím).*“⁴³

1.5 Zavinení

Zavinení je chápáno jakožto subjektivní kategorie, resp. interní postoj vůči spáchanému činu „*Je založeno:*

a) na složce vědění (intelektuální), která zahrnuje vnímání, čili ve své podstatě odraz předmětů, jevů a procesů ve smyslových orgánech člověka, jakož i představu předmětů a jevů, jež vnímal dříve nebo ke kterým dospěl svým úsudkem na základě znalostí a zkušeností,

b) na složce vůle, zahrnující především chtění nebo srozumění, tedy v podstatě rozhodnutí jednat určitým způsobem se znalostí podstaty věci.“⁴⁴

Nota bene formy zavinení dle platné právní úpravy se člení na bipartici, tedy úmysl anebo nedbalost.⁴⁵ Přičemž opětovně dochází ke dvojitému členění, jak v podobě úmyslu, tak také v nedbalosti. Ovšem úmysl přímý „*dolus directus*“ zahrnuje, jak složku vědění, tak taktéž složku chtění, čili věděl a chtěl. Kdežto úmysl nepřímý, eventuální „*dolus eventualis*“ pouze obsahuje složku vědění a jeho odlišení spočívá v absentující složce, jímž je míněno chtění, která je nahrazena srozuměním. Tedy věděl a byl s tím srozuměn. Srozumění je tedy možno chápat a je tímto způsobem potažmo nutné vyložit, jakožto smíření související s porušením či ohrožením zájmu, jež je chráněno dotyčným zákonem.⁴⁶ Co se týče nedbalosti (*culpa*), jejíž kategorizace spočívá ve dvojitě členění v podobě nedbalosti vědomé,

---

⁴² MELZER, Filip. In: MELZER, Filip a Petr TĚGL et al. *Občanský zákoník: velký komentář. Svazek III, § 419-654 a související společná a přechodná ustanovení.* Praha: Leges, 2014, s. 517 (§ 546). ISBN 978-80-7502-003-1.

⁴³ HANDLAR, Jiří. In: LAVICKÝ, Petr et al. *Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). 1. vydání.* Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2014, s. 1952 § 546 (Projev vůle). ISBN:978-80-7400-529-9.

⁴⁴ ŠÁMAL, Pavel. In: ŠÁMAL, Pavel, et al. *Trestní zákoník (EVK). 2. vydání.* Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012, s. 202 § 15 (Úmysl). ISBN 978-80-7400-428-5.

⁴⁵ JELÍNEK, Jiří. In: JELÍNEK, Jiří et al. *Trestní právo hmotné - obecná a zvláštní část. 2. vydání.* Praha: Nakladatelství Leges, 2010, s. 210 (Kapitola X. Subjektivní stránka trestního činu, § 2 Zavinení, společné otázky úmyslu a nedbalosti). ISBN 978-80-87212-49-3.

⁴⁶ JELÍNEK, Jiří. In: JELÍNEK, Jiří et al. *Trestní právo hmotné - obecná a zvláštní část. 2. vydání.* Praha: Nakladatelství Leges, 2010, s. 220 (Kapitola X. Subjektivní stránka trestního činu, § 3 Úmysl). ISBN 978-80-87212-49-3.

zahrnujíc složku vědění, ale taktéž spolehnutí bez přiměřených důvodů, na něž spoléhal, že nedojde k porušení či hrožení. Kdežto u nedbalosti nevědomé absentuje složka vědění a k tomu se připojuje faktor zakotvující, že subjekt „svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, ač o tom vzhledem k okolnostem a k svým osobním poměrům vědět měl a mohl.“⁴⁷ Krom vědomé a nevědomé nedbalosti, existuje taktéž hrubá nedbalost „culpa lata“, jež tkví v bezohledném přístupu ze strany subjektu. Jedná se ve své podstatě o vyšší formu nedbalosti jest má však opačný charakter v podobě přitěžující okolnosti.⁴⁸ Římsko-právní zásada navíc uvádí, že *culpa lata dolo proxima est*, čili „hrubá nedbalost je blízka zlému úmyslu.“⁴⁹

Na institut zavinění ve formě nevědomé nedbalosti nahlížel kárný senát následujícím způsobem V rámci daného judikátu bylo konstatováno: „*pro to, aby se kárně obviněný dopustil kárného provinění, však je třeba, aby objektivně nastalé průtahy také zavinil, a to alespoň ve formě nevědomé nedbalosti. Průtahy zavinil, pokud přinejmenším mohl a měl rozpoznat, že ve věcech mu svěřených nepostupuje dostatečně rychle, a měl schopnost jednat tak, aby postupoval s patřičnou rychlostí.*“⁵⁰ Explicitně je stanovena forma zavinění kárného provinění, jíž se kárně obviněný dopustil. V daném případě tkvící v nevědomé nedbalosti. Nicméně doktrína a právní zakotvení nevědomé nedbalosti kooperuje se subjektivní a objektivní kategorií. Přičemž u subjektivní kategorie se jedná o složku „měl“, kdežto u objektivní „mohl.“ Avšak absentuje složka vědění, čili nevěděl, že může svým jednáním způsobit škodlivý následek (čili průtahy), ačkoliv mohl a měl schopnost rozpoznat dle svých zkušeností tuto danou možnost, jež následně nastala.

---

⁴⁷ JELÍNEK, Jiří. In: JELÍNEK, Jiří et al. *Trestní právo hmotné - obecná a zvláštní část. 2. vydání.* Praha: Nakladatelství Leges, 2010, s. 221 (Kapitola X. Subjektivní stránka trestního činu, § 4 Nedbalost). ISBN 978-80-87212-49-3.

⁴⁸ HENDRYCH, Dušan et al. In: HENDRYCH, Dušan et al. *Právnícký slovník.* 3. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2009, s. 493. ISBN 978-80-7400-059-1.

⁴⁹ Rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočka Olomouc ze dne 29. prosince 2017, sp. zn. 72 A 36/2016-29, bod č. 63. Dostupné z: <https://www.beck-online.cz/bo/document-view.seam?documentId=njptembrg5pw443tl42dcmbрга#>.

⁵⁰ Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. ledna 2020, č. j. 16 Kss 3/2019 – 168.

1.6 Skutek

Skutek, představuje „určitou vnější událost spočívající v jednání člověka“⁵¹, jež naplňuje znaky skutkové podstaty⁵²kárného provinění.⁵³ Jedná se tedy v podstatě o identifikaci jediné události. Ustálená kárná judikatura, však např.: na průtahy (nejen na ně), jež jsou zjištěny v rámci soudních věcí ve vymezeném období⁵⁴ nenahlíží jakožto na samostatné skutky. Nýbrž o nich pojednává jako o pokračování tkvící v souvislosti s neplněním zákonných povinností soudce.⁵⁵

Může ovšem nastat i absurdní obvinění, kterak mělo vést k narušení „důstojnosti soudcovské funkce.“ Nicméně skutek se nestal, jak bylo vylíčeno, jelikož mělo údajně dojít k násilnému odvedení plačící dcery ze školy ze strany kárně obviněného a tím narušení výuky, spojené s vyústěním konfliktem s třídní učitelkou o adekvátnějším způsobu řešení nastalé situace. Incident se však odehrál jinak a pojednávaly se zde i okolnosti svědčící o osobních konfliktech tkvící v dehonestaci kárně obviněného.⁵⁶ Signifikantní je však interpretace výkladu v podobě dotváření v rámci soudcovského práva, které aspekty ve své podstatě naplňující ve svém souhrnu skutek, lze prokazatelně považovat za kárné provinění.

---

⁵¹ JELÍNEK, Jiří. In: JELÍNEK, Jiří et al. *Trestní právo hmotné - obecná a zvláštní část. 2. vydání.* Praha: Nakladatelství Leges, 2010, s. 327 (Kapitola XIV. Souběh trestných činů, § 2 Jednota skutku). ISBN 978-80-87212-49-3.

⁵² Aktuální znění: zákon č. 7/2002 Sb. zákon o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, § 2 písm. a), ve znění pozdějších předpisů.

⁵³ JELÍNEK, Jiří. In: JELÍNEK, Jiří et al. *Trestní právo hmotné - obecná a zvláštní část. 2. vydání.* Praha: Nakladatelství Leges, 2010, s. 145 (Kapitola VI. Skutková podstata trestného činu, § 1 Pojem skutková podstata trestného činu). ISBN 978-80-87212-49-3.

⁵⁴ Míni se tím období, v němž byly zjištěny průtahy, z nichž byl soudce kárně obviněn ze strany kárného navrhovatele.

⁵⁵ Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. února 2019, č. j. 11 Kss 5/2018 – 53, bod 21.

⁵⁶ Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. července 2019, č. j. 11 Kss 6/2018 – 144.

2. Právní úprava kárné odpovědnosti soudců

Plausibilní je, že kárná odpovědnost uplatňuje pojetí dohledu, což je vzhledem k funkci, jež vykonávají soudci naprosto žádoucí prvek. Ovšem ač se jedná o soudcovský stav, měl by mít stejné zákonné podmínky, resp. naprosto totožná práva a povinnosti, jakožto jiný obviněný (v recentní právní úpravě chybí opravný prostředek).⁵⁷ Ačkoliv se jedná o vysokou prestiž, jež zastává a s tím pochopitelně související odpovědnost. Zůstává však signifikantní připomenout znění, kterak v nich má být zakořeněno po dobu výkonu funkce, jakožto soudce: „*Slibuji na svou čest a svědomí, že se budu řídit právním řádem České republiky, že jej budu vykládat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a že v souladu s ním budu rozhodovat nezávisle, nestranně a spravedlivě.*“⁵⁸

2.1 Hmotně-právní úprava

Právní předpis, jež zakotvuje hmotně-právní úpravu týkající se kárné odpovědnosti, zejména skutkové podstaty kárného provinění, ale taktéž formy kárných opatření coby „postihu“ za jeho spáchání, je zákon č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), (dále jen „ZSS“).

Práva a povinnosti soudců jsou konkrétně upravena v § 79-83 ZSS. Přičemž v § 79 odst. 1 ZSS soudcům přiznává v rámci své funkce nezávislost a vázanost pouze zákonem. Vše je podmíněno zejména tím, že by soudce měl jednat podle svého nejlepšího uvážení a pochopitelně bez průtahů, což samozřejmě souvisí i s hospodárností.⁵⁹ Nestrannost a nespravedlnost je rovněž vyžadována a spolu s výše zmíněnými atributy, je již sama o sobě zakomponována v právu na spravedlivý proces.⁶⁰ Postup soudce musí vykazovat soulad se zákonem v souvislosti se zjištěnými skutečnostmi.⁶¹ Taktéž figuruje požadavek zákazu, přičemž z vnější strany nesmí být ohrožena či narušena nezávislost a nestrannost soudců.⁶²

---

⁵⁷ Aktuální znění: zákon č. 7/2002 Sb. zákon o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, § 21, ve znění pozdějších předpisů.

⁵⁸ Aktuální znění: zákon č. 6/2002 Sb., o č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), § 62 odst. 1, ve znění pozdějších předpisů.

⁵⁹ Tamtéž, § 79 odst. 1.

⁶⁰ SVOBODA, K., ŠÍNOVÁ, R., HAMULÁKOVÁ, K. et al. *Civilní proces. Obecná část a sporné řízení*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 17. ISBN 978-80-7400-279-3.

⁶¹ Aktuální znění: zákon č. 6/2002 Sb., o č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), § 79 odst. 1, ve znění pozdějších předpisů.

⁶² Tamtéž, § 79 odst. 2.

Při výkonu funkce se musí soudce i v soukromém životě vyvarovat se veškerých činností, jež by mohly evokovat snížení důstojnosti, jakožto např.: nalomení důvěry v rámci rozhodování ze strany soudů, spočívající právě v jejich garanci nezávislosti, nestrannosti a spravedlivosti.⁶³ Co se týče nezávislosti a nestrannosti musí být schopen obhajovat nezávislost a zejména dobré mínění o justici.⁶⁴ V souvislosti s míněním ze strany veřejnosti se týká zejména jakéhokoliv „snížení důvěry v soudnictví a důstojnosti soudcovské funkce.“⁶⁵ Je odepřen jakýkoliv předpoklad, ať již v podobě donucování či určité formy projevu žádosti, jež by mohl vést v „ohrožení nezávislosti soudnictví.“⁶⁶ Nesmí být v rámci svého výkonu zviklán či ba dokonce zmanipulován, ať již politickými stranami, anebo veřejností, případně médii.⁶⁷ V rámci jeho vystupování je taktéž kladen důraz nezaujatost, ač se může týkat širokého spektra vůči účastníkům bez jakýchkoliv předsudků, zejména rasového, sexuálního aj.⁶⁸ Čímž v neposlední řadě je skutečně kladen opět apel na aspekt v podobě nestrannosti, jež nemůže být za žádnou cenu v rámci svého chování či jednání zpochybněna.⁶⁹

V rámci svého rozhodování dává všanc všem zúčastněným využít možnosti užití svých práv, avšak vždy v souladu se zákonem. Nesmí ovšem předkládat informace anebo případně rozebírat danou věc, zejména její skutkovou podstatu či se dokonce zaobírat procesními otázkami, resp. vyvarovat se veškerým zmíněným situacím, jež by mohly mít vliv na řízení.⁷⁰ Při vydání rozhodnutí musí klást důraz na pečlivost a srozumitelnost svého odůvodnění.⁷¹ Přeci jen je důležité se zaobírat zejména situacím, kdy vykonává jakožto občan ČR svá politická práva, avšak zároveň nesmí zapomínat na svou funkci soudce, čili ve svém souhrnu by měl vykazovat znak zdrženlivosti, jež by mohl i v nestřeženém momentu uvést špatné světlo na činnost justice, jakožto celku.⁷²

Pokud se týče jeho soukromého života musí se vyvarovat takovému jednání, jež by mohlo sloužit „k prosazování jeho soukromých zájmů.“⁷³ Nemůže však

---

⁶³ Aktuální znění: zákon č. 6/2002 Sb., o č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), § 80 odst. 1, ve znění pozdějších předpisů.

⁶⁴ Tamtéž, § 80 odst. 2 písm. a).

⁶⁵ Tamtéž, § 80 odst. 2 písm. b).

⁶⁶ Tamtéž, § 80 odst. 2 písm. c).

⁶⁷ Tamtéž, § 80 odst. 2 písm. d).

⁶⁸ Tamtéž, § 80 odst. 2 písm. e).

⁶⁹ Tamtéž, § 80 odst. 2 písm. f).

⁷⁰ Tamtéž, § 80 odst. 3 písm. a).

⁷¹ Tamtéž, § 80 odst. 3 písm. b).

⁷² Tamtéž, § 80 odst. 4.

⁷³ Tamtéž, § 80 odst. 5 písm. a).

vystupovat ani „jako rozhodce nebo zprostředkovatel řešení právního sporu, zastupovat účastníky soudního řízení nebo jako zmocněnec poškozeného nebo zúčastněné osoby v soudním nebo správním řízení, s výjimkou zákonného zastoupení a případů, v nichž půjde o zastupování dalšího účastníka řízení, v němž je účastníkem i sám soudce.“⁷⁴ V konečném důsledku a v neposlední řadě plyne zejména projev náležité úcty vůči ostatním osobám, jež vykonávají právnické povolání, směřující samozřejmě vůči zaměstnancům, pracujícím na soudě a nehledě na účastníky a strany řízení. Explicitně je dále ustanoveno, že „ve vztahu k zástupcům účastníků nebo zástupcům stran soudního řízení je povinen se zdržet projevů sympatií, náklonnosti nebo negativních postojů.“⁷⁵

Povinnost mlčenlivosti se rovněž váže i se zánikem funkce soudce, čili nesmí nikterak vypovídat a musí zamlčovat veškeré skutečnosti, s nimiž v souvislosti s výkonem svého povolání přišel do styku. Nicméně i tak může být zproštěn a to buď kompetentní osobou anebo na základě zvláštního právního předpisu.⁷⁶ Na základě skutečně vážných důvodů může u soudce, jehož kompetentní osobou, jež jej může zprostit z povinnosti mlčenlivosti je předseda soudu, v dalších případech, kdy se jedná o předsedu příslušného soudu je kompetentní osobou předseda nadřízeného soudu čili vyšší instance a u předsedy Nejvyššího soudu, prezident republiky.⁷⁷

Soudce v rámci své funkce zodpovídá především za kvalitu odpovídající určité odborné úrovni, kterou lze očekávat a jež vyvstává již přímo z jeho soudcovského stavu.⁷⁸ Přičemž má povinnost se neustále vzdělávat a k tomuto účelu mu slouží „zejména vzdělávací akce, organizované Justiční akademií, případně soudy a vysoké školy.“⁷⁹

Co se týče zlepšování kvality úrovně vzdělávání, může soudce jakožto persona oplývajícími znalostmi a zkušenostmi v rámci svého výkonu být schopna poskytnout určité odborné přispění za účelem vzdělávání soudců, státních zástupců, justičních a právních čekatelů, případně taktéž zaměstnancům působícím v justici či státním zastupitelství.⁸⁰

---

⁷⁴ Aktuální znění: zákon č. 6/2002 Sb., o č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), § 80 odst. 5 písm. b), ve znění pozdějších předpisů.

⁷⁵ Tamtéž, § 80 odst. 6.

⁷⁶ Tamtéž, § 81 odst. 1.

⁷⁷ Tamtéž, § 81 odst. 2.

⁷⁸ Tamtéž, § 82 odst. 1.

⁷⁹ Tamtéž, § 82 odst. 2.

⁸⁰ Tamtéž, § 83 odst. 1.

Stejně tak je mu umožněno postupovat stejně, „*nebrání-li tomu plnění jeho povinností při výkonu soudnictví,*“ přispět taktéž i jiným ostatním právnickým povoláním jakožto advokátům, notářům, soudním exekutorům a taktéž dalším osobám, jež se připravují na výkon daného povolání.⁸¹ Vše musí být fakticky činěno vždy se souhlasem daného soudce, jenž poskytuje všanc své odborné znalosti a zkušenosti, kterak nabyt v rámci svého výkonu.⁸²

Co se týče pracovního vztahu soudce jeho vznik je spojen v souvislosti s dnem nástupu do jeho funkce a zánik naopak spočívá ke dni zániku funkce.⁸³ Pracovní doba je rozvržena a její formu stanovuje předseda soudu skrze pracovní řád, aby byl zajištěn řádný chod soudu.⁸⁴ Pokud se jedná o pohotovostní režim, může být soudci nakázán až do výše 400 hodin v daném kalendářním roce, avšak v souladu se zásadou rovnoměrnosti, čili nemůže být potažmo vyžadována nadměrná pohotovostní doba jednoho na úkor jiného.⁸⁵ Na pracovní vztah soudců se přiměřeně užije zákoník práce a případně i jiné pracovněprávní předpisy.⁸⁶

Výčet výdělečných činností je pochopitelně nejenže omezen, ale v některých zákonem stanovených případech dokonce zakázán, což je pochopitelné, pokud dochází zejména ke středu dělby moci tedy inkompatibilitě a ohrožení nezávislosti a nestrannosti justice, potažmo vůbec důstojnosti samotné funkce soudce.⁸⁷

Pokud soudce vykonává soudního funkcionáře, čili ať již předsedu či místopředsedu soudu, jsou za daných okolností považováni za orgán státní správy soudů. Tato činnost je jim samozřejmě umožněna. Avšak v případě, kdyby se jednalo o prozatímní přidělení buď k Ministerstvu spravedlnosti, případně k Justiční akademii, dochází k dočasnému zproštění. Nicméně samotná funkce soudce, zůstane zachována a bude obnovena, až poté, co dojde ke skončení jím prozatímně udělené funkce.⁸⁸ Je mu dovolena samozřejmě i publikační, umělecká, vědecká, pedagogická a literární činnost a taktéž správa vlastního majetku, ovšem

---

⁸¹Aktuální znění: zákon č. 6/2002 Sb., o č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), § 83 odst. 2, ve znění pozdějších předpisů.

⁸²Tamtéž, § 83 odst. 3.

⁸³Tamtéž, § 84 odst. 1.

⁸⁴Tamtéž, § 84 odst. 2.

⁸⁵Tamtéž, § 84 odst. 3.

⁸⁶Tamtéž, § 84 odst. 4.

⁸⁷Tamtéž, § 85.

⁸⁸KOCOUREK, Jiří. In: KOCOUREK, Jiří, ZÁRUBA, Jan. *Zákon o soudech a soudcích; Zákon o státním zastupitelství*. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2004, s. 289, § 85 [Zákaz výdělečné činnosti].

nenarušujíc již zmíněnou nezávislost a nestrannost, případně nehrození důstojnosti soudcovského stavu.⁸⁹

Generální ustanovení § 86 ZSS zakotvuje kárnou odpovědnost za kárné provinění všem soudcům a funkcionářům soudu.⁹⁰ Za kárné provinění je považováno takové porušení povinností v rámci výkonu funkce soudce, jakožto zaviněné chování či jednání, narušující, ať již důstojnost anebo ohrožení důvěry týkající se opětovně nezávislosti, nestrannosti, taktéž i odbornosti tkvící ve spravedlivé rozhodování.⁹¹ Přičemž stejně tak odpovědni jsou i soudci, v rámci výkonu funkcionáře soudu.⁹² V případě naplnění skutkové podstaty kárného provinění, je možno uložit za kárné provinění soudci (dle § 87 odst. 1 ZSS), kárné opatření, pochopitelně podle míry závažnosti buďto:

„a) důtku

b) snížení platu až o 30 % na dobu nejvíce 1 roku a při opětovném kárném provinění, jehož se soudce dopustil v době před zahlazením kárného opatření, na dobu nejvíce 2 let,

c) odvolání z funkce předsedy senátu,

d) odvolání z funkce soudce.“⁹³

Výčet kárných opatření je samozřejmě taxativní povahy, jedná se tedy o uzavřenou enumeraci. Přičemž pořadí je právě typologicky řazeno již dle míry závažnosti, jež hrozí soudci. Důtka tedy představuje pouze aspekt odsouzení, nikterak nezasahuje do majetkové sféry resp. platového snížení, čili jedná se o nejmírnější povahu uložení v rámci daného ustanovení vůbec. V případě snížení platu je však dáno široké rozpětí, což však by mělo být usměrňováno zejména tím, že by se nemělo jednat o povahu sankčního rázu, ale naopak motivačního charakteru. Jelikož je zapotřebí zajištění potřebného výkonu funkce soudce a tedy působení „pro futuro.“ Poslední kárné opatření, jež se nachází ve výčtu, slouží jako ultima ratio, čili pokud není možné přistoupit k méně závažnější formě, respektive pokud je naplněna nezpůsobilost soudce k výkonu funkce.⁹⁴ Přičemž je zakotvena dle § 91 ZSS jímž se míní za:

---

⁸⁹ Aktuální znění: zákon č. 6/2002 Sb., o č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), § 85, ve znění pozdějších předpisů.

⁹⁰ Tamtéž, § 86.

⁹¹ Tamtéž, § 87 odst. 1.

⁹² Tamtéž, § 87 odst. 2.

⁹³ Tamtéž, § 88 odst. 1.

⁹⁴ GRYGAR, Jirí. *Zákon o soudech a soudcích včetně tzv. generátoru náhodného přidělování a GDPR: komentář*. 1. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2018, s. 319. ISBN 978-80-7598-162-2.

a) dlouhodobost nepříznivého zdravotního stavu, jež zabraňuje výkon funkce soudce,⁹⁵

b) pravomocné odsouzení, nicméně není však důvodem pro zánik dle § 94 písm. c) ZSS, ovšem naopak má charakter destabilizace důvěryhodnosti při setrvání ve funkci⁹⁶

c) pravomocné uložení kárného opatření „*nejméně třikrát*“, za něž byl uznán vinným, v posledních 5 letech, čemuž vše předcházelo před podáním nového návrhu na zahájení kárného řízení.⁹⁷ Pokud se však jedná o funkcionáře soudu, jež se dopustil porušení povinností v rámci výkonu této funkce, pak mu následně hrozí kárná opatření dle § 88 odst. 2 ZSS.⁹⁸ Stejně jakožto soudci, tak je umožněno i funkcionáři soudu udělení důtky⁹⁹, případně snížení platu až o 30 % na dobu nejvíce 1 roku. V případě, že by se opětovně dopustil kárného provinění ještě před zaházením, doba snížení by se prodloužila až na 2 roky.¹⁰⁰ Diferenciace mezi funkcionáři soudu a soudci spočívá v zákonném ustanovení dle § 87 odst. 2 písm.

b) ZSS „*odnětí zvýšení platového koeficientu za výkon funkcionáře soudu na dobu nejvíce 1 roku a při opětovném kárném provinění, jehož se dopustil v době před zaházením kárného opatření, na dobu nejvíce 2 let.*“¹⁰¹ Přičemž opět ultima ratio, v daném případě slouží odvolání z daného postu soudního funkcionáře. Odvolání z funkce předsedy senátu má vliv nejenže na platovou třídu, ale taktéž především na prestiž, jakožto funkcionáře soudu.¹⁰² Nicméně je možné upustit od potrestání čili uložení kárného opatření, pakliže se samotné projednání kárného řízení považuje kárný senát vůči kárně obviněnému za dostačující.¹⁰³ V případě, že se však dopustil, ať již soudce či funkcionář soudu více kárných provinění, bude postihnut za „*nejpřísněji postižitelný.*“¹⁰⁴

Kárné opatření dle § 88 odst, 1 písm. b), odst. 2 b), c) ZSS se „*uplatní od prvního dne měsíce následujícího po dni právní moci rozhodnutí o uložení kárného*

---

⁹⁵ Aktuální znění: zákon č. 6/2002 Sb., o č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), § 91 písm. a), ve znění pozdějších předpisů.

⁹⁶ Tamtéž, § 91 písm. b).

⁹⁷ Tamtéž, § 91 písm. c).

⁹⁸ Tamtéž, § 91 písm. c).

⁹⁹ Tamtéž, § 88 odst. 2 písm. a).

¹⁰⁰ Tamtéž, § 88 odst. 2 písm. b).

¹⁰¹ Tamtéž, § 88 odst. 2 písm. c).

¹⁰² Tamtéž, § 88 odst. 2 písm. d).

¹⁰³ Aktuální znění: zákon č. 6/2002 Sb., o č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), § 88 odst. 3 ve znění pozdějších předpisů.

¹⁰⁴ Tamtéž, § 88 odst. 4.

*opatření.*¹⁰⁵ Pokud by však kárné provinění spočívalo buď v nedostatku či poklesku, jež by bylo drobného zavrženíhodného charakteru. Pak je možné přistoupit pouze k výtce, tím, že oprávněným subjektem je orgán státní správy soudů, která je oprávněna podat návrh, jímž se zahajuje kárné řízení celou záležitostí vyřídit tímto způsobem.¹⁰⁶

Zánik kárné odpovědnosti soudce a soudních funkcionářů, jimiž se dopustili kárného provinění, zaniká, v případě, že do 3 let od spáchání daného skutku, jež naplňuje skutkovou podstatu kárného provinění, již uplynula zákonem stanovená lhůta a nebyl tudíž podán nový návrh, jimiž by se zahajovalo kárné řízení.¹⁰⁷ Jedná se tedy v daném případě o objektivní lhůtu, jež zaniká „ex lege.“¹⁰⁸

2.2 Procesně-právní úprava

Výlučným procesně-právním předpisem, jež upravuje (nejen) kárnou odpovědnost soudců, je zákon č. 7/2002 Sb., zákon o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZKŘ“). Srze něj je upraven postup pro kárné řízení, jež je ve své podstatě „specifickým“ řízením.¹⁰⁹ Dle § 25 ZKŘ je možné subsidiárně užít v rámci kárného řízení „*přiměřeně ustanovení trestního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak nebo nevyplývá-li z povahy věci něco jiného.*“¹¹⁰ Recentní znění zákona reguluje příslušnost soudů, jež rozhoduje v rámci kárného řízení, přičemž se to týká soudců, předsedů soudu, místopředsedů soudu, předsedů kolegia Nejvyššího soudu nebo Nejvyššího správního soudu.¹¹¹ Výhradně kompetentním, jakožto způsobilým pro kárné řízení je Nejvyšší správní soud (dále jen „*kárný soud*“).¹¹² Kárný soud rozhoduje v senátech, jež se skládají z předsedy senátu, čímž je právě soudce Nejvyššího správního soudu, následně jeho zástupcem, což je soudce Nejvyššího soudu, dále jakožto soudce vrchního, krajského nebo okresního soudu. Kompletní složení kárného senátu doplňují ještě 3 přísedící, čili jedná se o 6-členné složení

---

¹⁰⁵ Aktuální znění: zákon č. 6/2002 Sb., o č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), § 88 odst. 5 ve znění pozdějších předpisů.

¹⁰⁶ Tamtéž, § 88a.

¹⁰⁷ Tamtéž, § 89.

¹⁰⁸ KOCOUREK, J. Zákon o soudech a soudcích. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 243. ISBN 978-80-7400-292-2.

¹⁰⁹ MOTYČKA, Petr. *Kárná řízení advokátů, soudců a státních zástupců aneb měří se všem stejným metrem?* Bulletin advokacie. 2015, č. 1, s. 46. ISSN 1210-6348.

¹¹⁰ Aktuální znění: zákon č. 7/2002 Sb., zákon o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, § 25, ve znění pozdějších předpisů.

¹¹¹ Tamtéž, § 1.

¹¹² Tamtéž, § 3.

kárného senátu. Pokud se však jedná o kárné řízení soudců, jež rozhodují ve správním soudnictví, pak je předsedou senátu soudce Nejvyššího soudu a jeho zástupcem je naopak soudce Nejvyššího správního soudu. V rámci přisedících musí nutně vystupovat „*nejméně jeden státní zástupce, jeden advokát a jedna osoba vykonávající jiné právníkové povolání, je-li zapsána v seznamu přisedících pro řízení ve věcech soudců.*“¹¹³ Předseda Nejvyššího správního soudu spravuje soupis soudců Nejvyššího správního soudu, jakožto taktéž soudců Nejvyššího soudu, vrchního, krajského a okresního v případě týkající se kárného řízení soudců. Do daného seznamu jsou pak zařazeni tito daní soudci, až po stanovisku soudcovské rady Nejvyššího soudu. V případě soudců Nejvyššího soudu se do něj zapisují na návrh předsedy téhož soudu čili Nejvyššího soudu, po výzvě předsedy kárného soudu a tedy po zjištění stanoviska soudcovské rady Nejvyššího soudu. Stejně se tak postupuje v případě seznamu soudců, v rámci vrchního, krajského a okresního soudu, avšak předsedové vrchních soudů navrhuje pouze pět, předsedové krajských soudů nanejvýš tři, kdežto předsedové okresních soudů pouze jednoho.¹¹⁴ Způsob výběru předseda kárného soudu uskutečňuje prostřednictvím losu, jak předsedu senátu v případě řízení ve věcech týkajících se soudců, tak i jeho náhradníka, buď ze seznamu soudců Nejvyššího soudu anebo Nejvyššího správního soudu. Dále stejně tak postupuje u zástupce předsedy senátu, jakožto i jeho náhradníka opětovně ze seznamu soudců, a to buď Nejvyššího soudu anebo Nejvyššího správního soudu a v neposlední řadě, taktéž dalšího člena a jeho zástupce, z řad vrchního, krajského a okresního soudu.¹¹⁵ Předseda kárného senátu stejně tak vede seznam přisedících. V rámci výzvy, jejíž lhůta nesmí činit méně než 30 dnů, smí nejvyšší státní zástupce z řad státních zástupců, předseda České advokátní komory, z jeho členů a stejně tak děkani právnických fakult veřejných vysokých škol působících v České republice navrhnout 10 přisedících, jež jsou zapsáni do seznamu přisedících, pochopitelně s jejich souhlasem.¹¹⁶ Opět proběhne výběr prostřednictvím losu, podle níž zvolí předseda kárného soudu ze seznamu dle § 4 odst. 4 ZKŘ přisedící a taktéž 6 náhradníků přesně v postupném pořadí. Způsob losování je ovšem činěn takovým způsobem, „*aby členem kárného senátu byl vždy nejméně jeden státní zástupce, jeden advokát a jedna osoba vykonávající jiné právníkové povolání, je-li zapsána*

---

¹¹³ Aktuální znění: zákon č. 7/2002 Sb., zákon o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, § 4 odst. 1, ve znění pozdějších předpisů.

¹¹⁴ Tamtéž, § 4 odst. 2.

¹¹⁵ Tamtéž, § 4 odst. 3.

¹¹⁶ Tamtéž, § 4 odst. 4.

v seznamu přisedících pro řízení ve věcech soudců.“¹¹⁷ Délka funkčního období je pětiletá.¹¹⁸ Rozhoduje se většinou hlasů v rámci senátu. Pokud však dojde při rozhodování k rovnosti hlasů, je nucen senát přistoupit ke zprošťujícímu rozhodnutí.¹¹⁹ V ustanoveních § 5 a § 6 ZKŘ, jsou posléze vytyčeny předpoklady pro jmenování a taktéž podmínky, jež zakládají zánik funkce. Nastane-li situace, že již senát učinil úkony v řízení, které již bylo zahájeno, než mu uplyne funkční období, vyplývá mu povinnost, řízení dokončit.¹²⁰

Je nutné sdělit již v prvopočátku, že Nejvyšší správní soud již judikoval, že podání jakéhokoliv návrhu je považováno za prostředek ultima ratio, čili nejzazší prostředek. Kárně obviněný je skutečně ve velmi nepříjemné pozici, jelikož i přestože může posléze dojít ke zprošťujícímu rozhodnutí, jeho dosavadní situace je však, nepříznivá. Jelikož je na něj upřen tlak, jak ze strany pracovní, tak v očích veřejnosti. Samotné podání skutečně může „zpochybnit vážnost, autoritu a důvěru v rozhodování kárně stíhaného soudce. Podáním návrhu (zejména) předsedou daného soudu nesmí být vedeno jeho alibismem, nýbrž má k němu docházet pouze a jedině tehdy, pokud je navrhovatel pevně přesvědčen, že se daný soudce kárného provinění skutečně dopustil a není jiné řešení, než mu uložit některé ze zákonem stanovených kárných opatření.“¹²¹ Návrhem je zahájeno kárné řízení.¹²² Přičemž o kárné odpovědnosti soudce, jakožto k podání jeho návrhu je oprávněn: prezident republiky¹²³ a stejně tak i ministr spravedlnosti¹²⁴, jejich oprávnění spadá na jakéhokoliv soudce. U předsedy Nejvyššího soudu se jedná o soudce téhož soudu, ale taktéž o soudce nacházející se na nižším stupni, ve věcí týkajících se pravomoci soudů, pouze za předpokladu, že Nejvyšší soud zde figuruje jakožto „vrcholný soudní orgán.“¹²⁵ Stejně se tak postupuje v případě Nejvyššího správního soudu.¹²⁶ Postupně hierarchická struktura má sestupnou tendenci, čili předseda vrchního soudu proti jakémukoliv soudci příslušnému vrchnímu soudu a taktéž i

---

¹¹⁷ Aktuální znění: zákon č. 7/2002 Sb., zákon o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, § 4 odst. 5, ve znění pozdějších předpisů.

¹¹⁸ Tamtéž, § 4 odst. 6.

¹¹⁹ Tamtéž, § 4 odst. 7.

¹²⁰ Tamtéž, § 7.

¹²¹ Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. března 2019, č. j. 16 Kss 5/2014 – 96.

¹²² Aktuální znění: zákon č. 7/2002 Sb., zákon o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, § 8 odst. 1, ve znění pozdějších předpisů.

¹²³ Tamtéž, § 8 odst. 2 písm. a).

¹²⁴ Tamtéž, § 8 odst. 2 písm. b).

¹²⁵ Aktuální znění: zákon č. 7/2002 Sb., zákon o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, § 8 odst. 2 písm. c), ve znění pozdějších předpisů.

¹²⁶ Tamtéž, § 8 odst. 2 písm. d).

proti soudci působícím na nižší instanci.¹²⁷ „*Předseda krajského soudu proti kterémukoliv soudci příslušného krajského soudu a proti soudci okresního soudu,*¹²⁸ *předseda okresního soudu proti soudci příslušného okresního soudu a proti soudci jiného okresního soudu.*“¹²⁹

Ve většinových případech podávají návrh předsedové příslušných soudů. Podaný návrh, jímž se zahajuje kárné řízení má stanovenou subjektivní lhůtu ve výši 6 měsíců „*ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrh, nejpozději však do 3 let ode dne spáchání kárného provinění.*“ V obou případech čili, ať u subjektivní či objektivní lhůty, má charakter promlčení, což lze dovodit již ze samotné formulace zákonného ustanovení.¹³⁰

Obsahem kárného návrhu musí být jméno a příjmení dotyčného soudce (dále jen „kárně obviněného“), stejně tak následné popsání kárného provinění resp. skutku, jakožto označení důkazů a ještě v neposlední řadě taktéž „*návrh na uložení kárného opatření.*“ Jímž se však kárný soud nemusí řídit, tedy nemusí k němu přihlídnout a sám může skrze uvážení rozhodnout o jiné možné formě, která se mu bude jevit jako vhodnější či adekvátnější vůči kárně obviněnému, než-li to, co bylo navrženo ze strany kárného navrhovatele.¹³¹ Tedy v rámci kárného řízení jsou účastníky navrhovatel a kárně obviněný.¹³²

V § 10 ZKŘ se zakotvuje případná podjatost, jež má v rámci zjištění dopad na vyloučení člena kárného senátu z projednávání a rozhodování v dané věci, přičemž se přiměřeně užije ustanovení § 8 Zákon č. 150/2002 Sb., zákon soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Pokud dojde k vyloučení člena, musí předseda kárného soudu postupovat dle § 6 odst. 4 ZKŘ čili užít náhradníka dle pořadí v rámci seznamu, jež vede.¹³³

Návrh, jímž je zahájeno kárné řízení je doručeno kárně obviněnému přímo do vlastních rukou, přičemž jedná-li se o soudce, je poučen a dle práva si bude moci zvolit jakožto svého obhájce z řad buď soudců anebo advokátů. V rámci kárného řízení se subsidiárně přiměřeně použijí ustanovení trestního řádu, o čemž poučí

---

¹²⁷ Aktuální znění: zákon č. 7/2002 Sb., zákon o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, § 8 odst. 2 písm. e), ve znění pozdějších předpisů.

¹²⁸ Tamtéž, § 8 odst. 2 písm. f).

¹²⁹ Tamtéž, § 8 odst. 2 písm. g).

¹³⁰ Tamtéž, § 9 odst. 1.

¹³¹ Tamtéž, § 9 odst. 2.

¹³² Tamtéž, § 9 odst. 3.

¹³³ Tamtéž, § 10.

kárně obviněného, zejména o jeho právech týkajících se podjatosti vůči členům senátu, vyjádření se k důkazům, případně ke všem skutečnostem.¹³⁴ Návrh taktéž předseda senátu doručí krom kárně obviněnému, též ministru spravedlnosti a to v případě, pokud sám nebyl kárným návrhatelem.¹³⁵ V daném případě bude stejným způsobem obeznámen s touto skutečností i předseda soudu, kde vykonává kárně obviněný svou funkci, předsedu kolegia Nejvyššího soudu nebo Nejvyššího správního soudu (v posledních dvou zmíněných, jen v případě týká-li se soudce, předsedy soudu, místopředsedy soudu nebo předsedy kolegia NS anebo NSS), kde kárně obviněný působí.¹³⁶

Je-li zapotřebí v souvislosti s obsahem návrhu ilustrovat určité skutečnosti, může předseda senátu anebo jakýkoliv jiný pověřený člen senátu uskutečnit předběžné šetření. Jedná se např.: o vyjádření kárně obviněného, zjištění důkazu etc.¹³⁷ V případě, že došlo-li na základě návrhu na zahájení kárného řízení k dočasnému zproštění výkonu funkce soudce, přičemž proti danému rozhodnutí kárně stíhaný soudce podal námitky, musí o nich senát rozhodnout a to do 10 pracovních dnů. Buď námitky zamítne anebo naopak dočasné zproštění funkce soudce zruší.¹³⁸

Senát zastaví řízení ještě bez nařízení ústního jednání ve třech konkrétních případech. V prvotním se jedná o zpětvzetí návrhu či návrhu, který byl podán opožděně.¹³⁹ V dalším se týká situace, došlo-li k zániku jeho funkce, v případě vzdání se funkce doručením oprávněným osobám – „*jde-li o soudce, předsedu soudu, místopředsedu soudu nebo předsedu kolegia Nejvyššího soudu nebo Nejvyššího správního soudu, bylo-li vzdání se funkce doručeno prezidentu republiky, ministru spravedlnosti nebo předsedovi Nejvyššího soudu nebo Nejvyššího správního soudu.*“¹⁴⁰ V neposlední řadě taktéž zániku odpovědnosti soudce za kárné provinění.¹⁴¹

Pokud senát usoudí, že se kárně obviněný dopustil skutku, jež v sobě zakládá znaky trestného činu, přestupku anebo případně správní deliktu. Kárné řízení přeruší a následně postoupí příslušnému orgánu. Stejně tak bude postupovat

---

¹³⁴ Aktuální znění: zákon č. 7/2002 Sb., zákon o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, § 12 odst. 1, ve znění pozdějších předpisů

¹³⁵ Tamtéž, § 12 odst. 2.

¹³⁶ Tamtéž, § 12 odst. 3 písm. a).

¹³⁷ Tamtéž, § 13.

¹³⁸ Tamtéž, § 13a.

¹³⁹ Tamtéž, § 14 písm. a).

¹⁴⁰ Tamtéž, § 14 písm. b).

¹⁴¹ Tamtéž, § 14 písm. c).

i tehdy, zjistí-li, že je ze stejného skutku, z čehož je obviněn, vedeno buď trestní stíhání anebo správní řízení.¹⁴² Přerušeni řízení nastává až do právní moci rozhodnutí postoupenému orgánu a až po právní moci tohoto rozhodnutí, může senát pokračovat v řízení, pokud se mu uložený postih nejeví za postačující.¹⁴³

Pokud se vede řízení o způsobilosti soudce k výkonu jeho funkce, dojde taktéž k přerušeni řízení dle hlavy IVf. ZKŘ a opět se pokračuje, po právní moci rozhodnutí, pokud nedošlo k zániku jeho funkce soudce.¹⁴⁴ Bylo-li provedeno předběžné šetření anebo není-li jej zapotřebí, předseda senátu navrhne termín ústního jednání a následně vyrozumí účastníky řízení a v případě, že má kárně obviněný obhájce, taktéž jeho.¹⁴⁵ Pokud je zapotřebí výslechu svědků, opět je předvolá předseda senátu.¹⁴⁶ Termín musí být navrhnout tak, aby kárně obviněný a stejně tak i jeho obhájce měli min. 5 pracovních dnů k přípravě na obhajobu. Rovněž totožná přípravná lhůta je udělena kárnému navrhovateli.¹⁴⁷

V případě, že není navrhovatelem ministr spravedlnosti, vyrozumí jej taktéž předseda senátu a „*předsedu soudu, k němuž je kárně obviněný přidělen k výkonu funkce, je-li kárně obviněným soudce, předseda soudu, místopředseda soudu nebo předseda kolegia Nejvyššího soudu nebo Nejvyššího správního soudu.*“¹⁴⁸

Ústní jednání se vždy koná v přítomnosti kárně obviněného a navrhovatele, přičemž pokud kárně obviněný odmítne svou účast anebo se bez omluvy nedostaví, lze projednat kárné řízení i bez jeho přítomnosti. Pokud si však zvolil kárně obviněný svého obhájce, pak je mu umožněno zúčastnit se daného jednání.¹⁴⁹

Již hned v prvopočátku je přednesen návrh ze strany navrhovatele a jeho důvodnost. Nicméně pokud navrhovatel není přítomen, je přednesen návrh ze strany předsedy senátu anebo určí sám člena senátu.¹⁵⁰ Pokud došlo k provedení předběžného šetření, obeznámí jej s výsledky předseda senátu anebo jím pověřený člen senátu.¹⁵¹ Ze strany předsedy senátu posléze dojde k výslechu kárně obviněného, jež může odepřít svou výpověď. Případně provést další důkazy, jež

---

¹⁴² Aktuální znění: zákon č. 7/2002 Sb., zákon o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, § 15 odst. 1, ve znění pozdějších předpisů.

¹⁴³ Tamtéž, § 15 odst. 2.

¹⁴⁴ Tamtéž, § 15 odst. 3.

¹⁴⁵ Tamtéž, § 16 odst. 1.

¹⁴⁶ Tamtéž, § 16 odst. 2.

¹⁴⁷ Tamtéž, § 16 odst. 3.

¹⁴⁸ Tamtéž, § 16 odst. 4.

¹⁴⁹ Tamtéž, § 17 odst. 1.

¹⁵⁰ Tamtéž, § 17 odst. 2.

¹⁵¹ Aktuální znění: zákon č. 7/2002 Sb., zákon o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, § 17 odst. 3, ve znění pozdějších předpisů.

jsou zapotřebí ať již k prokázání skutku, jež naplňuje skutkovou podstatu kárného provinění či dalších aspektů např.: v podobě polehčujících a přitěžujících okolností.¹⁵² Kárně obviněnému je prisuzováno poslední slovo, čili po ukončení dokazování se mohou vyjádřit, jak navrhovatel, obhájce a taktéž kárně obviněný. Avšak v souladu s výše zmíněným pravidlem.¹⁵³ Přičemž jednání je veřejné.¹⁵⁴

Je zřizován protokol, který pojednává o ústním jednání a taktéž o poradě před senátem, přičemž daný protokol o ústním jednání je podepisován předsedou senátu, zapisovatelem a protokol o poradě nejen předsedou, ale taktéž členy kárného senátu, jakožto i zapisovatelem.¹⁵⁵ Pokud dojde senát k tomu, že se skutečně kárně obviněný dopustil kárného provinění, je mu uloženo kárné opatření za podmínek stanovených zvláštními předpisy konkrétně zákona o soudech a soudcích.¹⁵⁶

Může být vynesena zprošťující rozsudek pouze za podmínky, že se kárně obviněný daného provinění, z čeho je obviněn, nedopustil, případně nebyl prokázán či jej nelze prokázat anebo naopak daný skutek nelze vůbec považovat za kárné provinění, neboť jím není.¹⁵⁷ V souvislosti se zproštěním vzniká kárně obviněnému nárok vůči státu právě na náhradu nákladů, jež vznikly v souvislosti s kárným řízením. Senát o něm rozhodne buď ve svém rozhodnutí anebo v případě samostatného rozhodnutí, pokud je zapotřebí dalšího šetření.¹⁵⁸

Senát přistoupí k zastavení řízení, zda-li v rámci ústního jednání vyjde najevo skutečnost, která jest uvedena v § 14 ZKŘ.¹⁵⁹ Těmi skutečnostmi se míní za a) podání opožděného návrhu či jeho zpětvzetí¹⁶⁰, b) došlo-li k zániku funkce soudce, soudních funkcionářů, jakožto i předsedovi kolegia Nejvyššího soudu nebo Nejvyššího správního soudu, dále jakožto rezignace, jež byla doručena prezidentu republiky, ministru spravedlnosti nebo předsedovi Nejvyššího soudu nebo Nejvyššího soudu¹⁶¹ a v neposlední řadě za c) zánik odpovědnosti tkvící za kárné provinění.¹⁶²

---

¹⁵² Aktuální znění: zákon č. 7/2002 Sb., zákon o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, § 17 odst. 4, ve znění pozdějších předpisů.

¹⁵³ Tamtéž, § 17 odst. 5.

¹⁵⁴ Tamtéž, § 17 odst. 6.

¹⁵⁵ Tamtéž, § 18.

¹⁵⁶ Tamtéž, § 19 odst. 1.

¹⁵⁷ Tamtéž, § 19 odst. 2.

¹⁵⁸ Tamtéž, § 19 odst. 3.

¹⁵⁹ Tamtéž, § 19 odst. 4.

¹⁶⁰ Tamtéž, § 14 písm. a).

¹⁶¹ Tamtéž, § 14 písm. b).

¹⁶² Tamtéž, § 14 písm. c).

Předseda kárného senátu vyhlásí rozhodnutí již při ústním jednání, přičemž taktéž vyhotoví písemně dané rozhodnutí. Mimo výroku rozhodnutí, které nutně musí obsahovat taktéž rozhodnutí, je zapotřebí taktéž jeho odůvodnění a poučení o odvolání.¹⁶³ Písemné vyhotovení rozhodnutí se doručuje jak kárně obviněnému, taktéž jeho obhájci, pokud jej má, navrhovateli, ministru spravedlnosti a předsedovi soudu, ve kterém kárně obviněný vykonává svou funkci.¹⁶⁴ Kárně obviněnému je opět písemné vyhotovení rozhodnutí doručeno do vlastních rukou.¹⁶⁵

Opravdu kritizujícím elementem je především faktická skutečnost, že proti rozhodnutí kárného senátu není možné odvolání, čili neexistuje řádný opravný prostředek.¹⁶⁶ Jediným možným (mimořádným) opravným prostředkem jakožto pouze proti pravomocnému rozhodnutí je návrh na obnovu kárného řízení.¹⁶⁷ Ovšem návrh na obnovu řízení musí být podán ve lhůtě 3 let od právní moci rozhodnutí senátu dle dikce § 19 odst. 1 ZKŘ je oprávněn soudce, předseda soudu, místopředseda soudu, předseda kolegia Nejvyššího soudu anebo jakožto Nejvyššího správního soudu.¹⁶⁸ Do osobního spisu se zakládá rozhodnutí, jež bylo vydáno v rámci kárného řízení. Následně není možné při zániku pracovního vztahu či skončení pracovního poměru požadovat vydání daného spisu.¹⁶⁹ Zajištění, kterék potřebná k provedení uloženého kárného opatření, provede orgán státní správy příslušného soudu, v němž danou funkci soudce vykonává.¹⁷⁰ Jakmile dojde k uplynutí 5 let od právní moci rozhodnutí, v rámci něhož bylo uloženo kárné opatření hledá se pak na soudce, jako kdyby nebyl nikdy stíhán. V případě, že by však ještě neskončil výkon kárného opatření, kárný postih tedy bude zahlazen, až „*vykonáním kárného opatření.*“¹⁷¹

2.3 Právní úprava de lege ferenda

Právní úprava de lege lata týkající se zákona č. 7/2002 o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZKŘ“), byla již do značné míry kritizována zejména kvůli nemožnosti řádného opravného prostředku resp. odvolání. Přičemž v rámci novely, jejíž znění bylo

---

¹⁶³ Aktuální znění: zákon č. 7/2002 Sb., zákon o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, § 19 odst. 5 ve znění pozdějších předpisů.

¹⁶⁴ Tamtéž, § 20 odst. 1 písm. a).

¹⁶⁵ Tamtéž, § 20 odst. 2.

¹⁶⁶ Tamtéž, § 21.

¹⁶⁷ Tamtéž, § 22 odst. 2.

¹⁶⁸ Tamtéž, § 22 odst. 1.

¹⁶⁹ Tamtéž, § 23 odst. 1.

¹⁷⁰ Tamtéž, § 23 odst. 2.

¹⁷¹ Tamtéž, § 24.

rozesláno poslancům dne 19. prosince 2019 a za současného právního stavu ke dni 22. březnu 2020, nacházejíc se v rámci 1. čtení, již umožňuje.¹⁷² Nicméně následující signifikantní změnou je změna kompetentních kárných soudů. V rámci prvního stupně jsou příslušné ve věci projednat a rozhodnout vrchní soudy.¹⁷³ Přičemž v rámci druhého stupně, resp. odvolacího orgánu jsou posléze příslušný Nejvyšší soud a Nejvyšší správní soud.¹⁷⁴ Příslušným vrchním soudem je následně soud sídlící v obvodu, v rámci něhož působí či je přeložen daný soudce, proti němuž je zahájeno kárné řízení.¹⁷⁵

Obligaturní příslušnost Vrchního soudu v Olomouci, v rámci prvního stupně je stanovena vůči kárně obviněnému, jež vykonává funkci soudce u Vrchního soudu v Praze¹⁷⁶ a stejně tak se postupuje v případě soudce působícím u Vrchního soudu v Olomouci, jehož obligaturní příslušnost vykonává Vrchní soud v Praze.¹⁷⁷ Nejvyšší soud pak rozhoduje v rámci odvolání u soudců působících ve správním soudnictví¹⁷⁸, kdežto Nejvyšší správní soud taktéž v rámci řádného opravného prostředku naopak u všech ostatních soudců, nefigurujících v rámci správního soudnictví.¹⁷⁹

Kuriózní diferenci vůči předešlé úpravě, týkající se podmíněného zastavení kárného řízení je možnost přistoupit k regresní úhradě dle zákona, jež upravuje odpovědnost státu za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci.¹⁸⁰ V případě, že se jí stát domáhá může tak senát učinit bez projednání ústního jednání, pokud se taktéž kárně obviněný k činu doznal a deklaroval uhrazení požadované částky dle výše zmíněného právního předpisu, což povede k podmíněnému zastavení kárného řízení. V souvislosti s tím jsou pochopitelně stanoveny další obligaturní podmínky, nicméně senát sám posoudí, zda-li takové rozhodnutí lze považovat za přijatelné vůči nejenže osobě – kárně obviněného, ale především taktéž vůči okolnostem v rámci daného případu a v neposlední řadě okolností spočívající v dosavadním

---

¹⁷² Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky. *Sněmovní tisk 683/0, část č. 1/6 Novela z.o řízení ve věcech soudců, st.zástupců a soud.exek.* Závěrečná práce z hodnocení dopadu regulace. Shrnutí závěrečné práce RIA. [online]. [cit. 2020-03-28].

Dostupné z: <https://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=8&CT=683&CT1=0#prilohy>.

¹⁷³ Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky. *Sněmovní tisk 683/0, část č. 1/6 Novela z.o řízení ve věcech soudců, st.zástupců a soud.exek.* Platné znění s vyznačením navrhovaných změn, § 2 písm. a) [online]. [cit. 2020-03-28].

Dostupné z: <https://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=8&CT=683&CT1=0#prilohy>.

¹⁷⁴ Tamtéž, § 2 písm. b).

¹⁷⁵ Tamtéž, § 4 písm. a).

¹⁷⁶ Tamtéž, § 5 odst. 1 písm. a).

¹⁷⁷ Tamtéž, § 5 odst. 1 písm. b).

¹⁷⁸ Tamtéž, § 5a odst. 1 písm. a).

¹⁷⁹ Tamtéž, § 5a odst. 2.

¹⁸⁰ Tamtéž, § 14a odst. 1.

průběh výkonu funkce či úřadu.¹⁸¹ Je nutné konstatovat, že je zde vidět opět posun a přiblížení se v mnohém trestním řádu, coby subsidiárním právním předpisem.

Co se týče odvolání a řízení o něm, je možné jej podat do 15 dnů ode dne, kdy bylo doručeno písemné vyhotovení rozhodnutí, přičemž je deklarována existence suspenzivního účinku čili odkládá se právní moc a s tím spojená vykonatelnost rozhodnutí.¹⁸² Taktéž je přípustno odvolat se nejenže proti rozhodnutí dle § 19, ale taktéž proti rozhodnutí o návrhu na obnovu řízení¹⁸³, ale taktéž v případě o schválení dohody o vině a kárném opatření, pouze za předpokladu, že dané rozhodnutí není souladné se zněním, které bylo předloženo ke schválení.¹⁸⁴ Oprávněn k podání odvolání je nejenže kárně obviněný, ale taktéž navrhovatel, avšak může učinit nejenže v jeho prospěch, nicméně stejně tak v jeho neprospěch.¹⁸⁵ Přičemž dalšími oprávněnými subjekty v rámci odvolání, jsou ty, osoby, u nichž je umožněno podání návrhu na zahájení kárného řízení, čímž může být v souladu s ustanovením oprávněn ministr spravedlnosti¹⁸⁶, předseda Nejvyššího soudu¹⁸⁷, předseda Nejvyššího správního soudu.¹⁸⁸ Rezolutní stanovisko k opravným prostředkům zaujímá § 22a, přičemž zakotvuje, že není přípustný jiný opravný prostředek nežli odvolání anebo návrh na obnovu kárného řízení.¹⁸⁹ Čili na závěr je nutné připomenout, že se novela nachází pouze v 1. čtení, což je vzhledem ke standardnímu legislativnímu procesu teprve na počátku. Nicméně v rámci návrhu zákona je ovšem uvedena účinnost, jež se vztahuje k datu 1. ledna 2021, přičemž ustanovení nových členů namísto stávajících do kárných soudů, nabývají účinnosti již k 1. říjnu 2020, tedy v souladu v návaznosti na řízení, jež mají být posléze zahájena od 1. ledna 2021.¹⁹⁰

---

¹⁸¹ Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky: Sněmovní tisk 683/0, část č. 1/6 Novela z.o řízení ve věcech soudců, st.zástupců a soud.exek. Platné znění s vyznačením navrhovaných změn, §14a odst. 3. [online]. [cit. 2020-03-28]. Dostupné z: <https://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=8&CT=683&CT1=0#prilohy>.

¹⁸² Tamtéž, § 21 odst. 1.

¹⁸³ Tamtéž, § 21 odst. 2.

¹⁸⁴ Tamtéž, § 21 odst. 3.

¹⁸⁵ Tamtéž, § 21a odst. 1.

¹⁸⁶ Tamtéž, § 21a odst. 2 písm. a).

¹⁸⁷ Tamtéž, § 21a odst. 2 písm. b).

¹⁸⁸ Tamtéž, § 21a odst. 2 písm. c).

¹⁸⁹ Tamtéž, § 22a.

¹⁹⁰ Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky: Sněmovní tisk 683/0, část č. 1/6 Novela z.o řízení ve věcech soudců, st.zástupců a soud.exek. Závěrečná práce z hodnocení dopadu regulace. Shrnutí závěrečné práce RIA. [online]. [cit. 2020-03-28]. Dostupné z: <https://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=8&CT=683&CT1=0#prilohy>.

3. Judikatura kárného senátu

Kazuistika čili případová studie napomáhá ke konkretizaci vágních pojmů, jež jsou v právní úpravě obsaženy. Rozvíjí tak především interpretaci čili výklad a aplikaci právních norem, ačkoliv přístup „*zaviněného porušení povinností soudce*“ včetně povinností soudního funkcionáře, „*narušení důstojnosti soudcovské funkce nebo ohrožení důvěry v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů*“¹⁹¹ může rovněž zasahovat taktéž do soukromé potažmo soukromoprávní oblasti, avšak v souvislosti s naplněním skutkové podstaty kárného provinění. Naroveň nechává prostor pro uvážení, co vše může být subsumováno pod § 87 ZSS, samozřejmě v souladu s dikcí zákona (*iuxta legem*).¹⁹² Tudíž komplexnost interpretace skutkového stavu je na místě. Zejména je nutné se zaobírat možností zohlednit domnělé legitimní očekávání soudců, příp. soudních funkcionářů čili v obecné rovině naplnění právní jistoty v případě uložení kárného opatření a postupovat tak „*v obdobných případech stejně a v rozdílných rozdílně*.“¹⁹³ Avšak v důsledku této nastalé situace, zde ovšem vyvstává otázka, zdali existence protichůdných stanovisek v rámci rozhodnutí v naprosto téže skutkové věci, na níž se ad hoc vztahuje, zakládá diskurz možnosti resp. nemožnosti sjednocení judikatury kárných senátů.

Nejvyšší správní soud se ode dne 1. října 2008 stal kompetentním soudem pro kárné řízení ve věcech soudců (nevyjímaje státní zástupce a taktéž exekutory)¹⁹⁴, přičemž se tak událo na základě zákona č. 314/2008 Sb., jenž novelizoval ZSS a taktéž ZKŘ. Kárné senáty ve věcech soudců jsou 3, konkrétně kárný senát č. 11, 13, 16.¹⁹⁵ Vzhledem k počtu kárných senátů nikterak pouze jednoho nehledě na diferenciaci funkcí v enumerativním počtu vyvstala již otázka problematiky sjednocení judikatury čili rozhodovací praxe NSS.

---

¹⁹¹ Aktuální znění: zákon č. 6/2002 Sb., o č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), § 87, ve znění pozdějších předpisů.

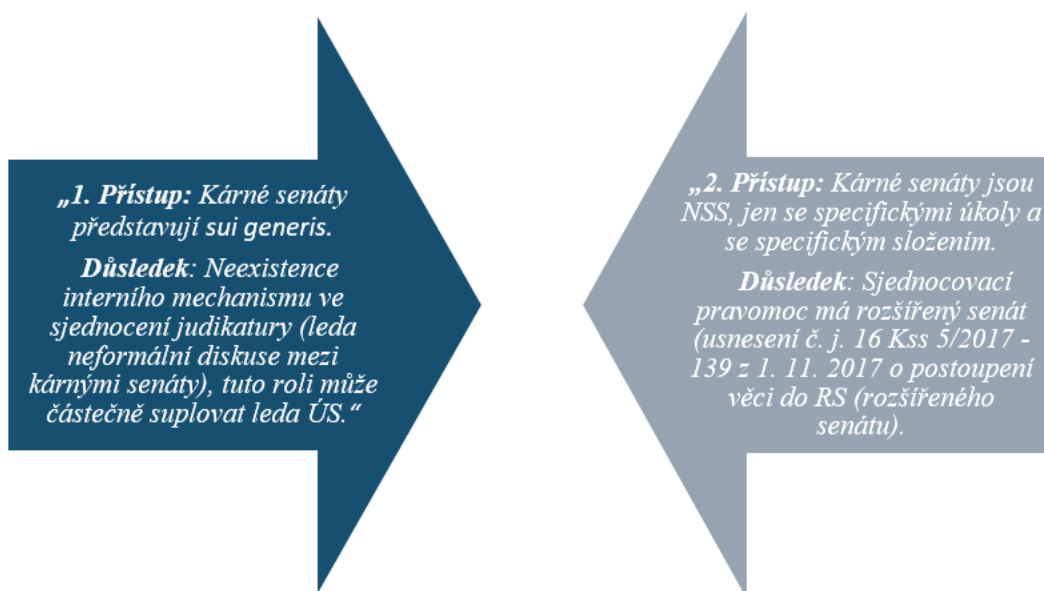
¹⁹² GERLOCH, Aleš. *Teorie práva*. 6. vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2013, s. 276. ISBN 978-80-7380-454-1.

¹⁹³ VEČEŘA, Miloš. In: HARVÁNEK, Jaromír et al. *Právní teorie*. Praha: Aleš Čeněk, 2013, s. 128. *Základy principy právního státu*. ISBN 978-80-7380-458-9.

¹⁹⁴ U exekutorů až od 26. června 2009 je kompetentním soudem Nejvyšší správní soud ve věcech kárného řízení na základě zákona č. 183/2009 Sb., od 1. 11. 2009 vytvoření kárných senátů č. 14 č. 15 (jež byl zrušen, nyní pouze č. 14), u státních zástupců senát č. 12. Nejvyšší správní soud. *Kárné senáty*. [online]. 10. 12. 2019 [cit. 2020-02-18]. Dostupné z: <http://www.nssoud.cz/Karne-senaty/art/587?menu=292>.

¹⁹⁵ Nejvyšší správní soud. *Kárné senáty*. [online]. 10. 12. 2019 [cit. 2020-02-18]. Dostupné z: <http://www.nssoud.cz/Karne-senaty/art/587?menu=292>.

Dle Šimka¹⁹⁶ v rámci užití pozorovací metody čili empirie shledává „*skutkovost a podobnost právní materie*“ v oblasti řešení kárných řízení bez ohledu na rozličnost funkce. Tudiž připouští respektive zastává eventualitu sjednocení judikatury kárných senátů s protichůdným stanoviskem k postoupení k rozšířenému senátu NSS. Pojednává tedy o existenci (dvou možných) rozdílných přístupů.¹⁹⁷

Obrázek č. 5 – Přístupy ve sjednocení judikatury

Zdroj: ŠIMKA, Karel. *Kárné řízení v nynější České republice. Nejvyšší správní soud České republiky* [online]. In: Justičná akadémia Slovenskej republiky, 20. 5. 2019. [cit. 2020-02-18]. Copyright© 2018. Dostupné z: https://www.ja-sr.sk/system/files/Karna_rizeni.pdf.
Zpracovala: Markéta Galetková, 2020

V případě 2. přístupu respektive usnesení NSS ze dne 1. 11. 2017, č. j. 16 Kss 5/2017 - 139¹⁹⁸ vztahující se na stanovisko postoupení k rozšířenému senátu NSS, jakožto nadanému „*sjednocovací pravomoci*,“ bylo shledáno, že je zapotřebí v daném případě rozklíčit právní otázku týkající se skutku a to v případě, že soudce po určitou dobu respektive ve vymezeném období pracuje velmi pomalu tedy nikterak účinně, než by bylo zapotřebí, aby veškerá agenda, jež vykonává a je mu podle rozvrhu práce příslušná, byla vyřízena bez jakýchkoliv okolků. Soudkyně Okresního soudu v Prostějově na exekučním úseku, jejíž kárné provinění se v souvislosti s výše zmíněným usnesením projednávalo měla v období od 25. 4

¹⁹⁶ JUDr. PhDr. KAREL ŠIMKA, Ph.D., LL.M., soudce NSS. *Nejvyšší správní soud*. [online]. Brno: Nejvyšší správní soud, 2020. 10. 12. 2019 [cit. 2020-02-18]. Copyright © 2003 – 2020. Dostupné z: <http://www.nssoud.cz/JUDr-PhDr-Karel-Simka-Ph-D-LL-M-1973-/artphoto/525?menu=201>.

¹⁹⁷ ŠIMKA, Karel. *Kárné řízení v nynější České republice. Nejvyšší správní soud České republiky* [online]. In: Justičná akadémia Slovenskej republiky, 20. 5. 2019. [cit. 2020-02-18]. Copyright© 2018. Dostupné z: https://www.ja-sr.sk/system/files/Karna_rizeni.pdf.

¹⁹⁸ Předsedou kárného senátu č. 16, týkající se usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2017 č. j. 16 Kss 5/2017 – 139, je již citovaný JUDr. PhDr. Karel Šimka, LL.M., Ph.D.

2014 do 17. 2. 2017 „*dlouhodobé průtahy v konkrétně 112 exekučních věcech*“. V rámci prejudikatury byly zjištěny dvě protichůdná stanoviska týkající se výkladové právní otázky. Tedy co jest skutkem v případě, že soudce v určitém časovém intervalu pracuje pomaleji (případně méně či nedostatečně efektivně), než jak by bylo zapotřebí, aby bez jakéhokoliv zdržení, byl schopen vyřídit veškerou agendu, jemuž je podle rozvrhu práce příslušný ve věcech projednat a rozhodnout. Prvotním výkladem je prezentován názor v usnesení NSS ze dne 14. 11. 2011, č. j. 13 Kse 22/2009 – 70, ačkoliv se jednalo o kárné řízení ve věcech soudních exekutorů, stejně tak tomu bude i v případě druhého výkladu, otázka rozdílnosti funkce je irelevantní, jelikož se posuzuje zda-li opakované průtahy ve více věcech, jsou či nejsou samostatným skutkem.¹⁹⁹ Kárný senát se vyjádřil následovně: „*pokud ve vymezeném období kárně obviněný soudní exekutor způsobil průtahy ve více věcech, nejde v každé této věci o samostatný skutek kárného provinění, nýbrž o pokračování v neplnění povinností soudního exekutora. Za nedůvodnou nečinnost v konkrétním časově vymezeném období, i když v různých spisech, by soudní exekutor neměl být postihován dvakrát či vícekrát.*“²⁰⁰ Summa summarum se tedy nejedná o samostatný skutek, nýbrž o pokračování v neplnění povinností.

Kdežto opačné stanovisko zaujal kárný senát NSS ze dne 23. 3. 2012, č. j. 11 Kseo 4/2009 – 111, ve kterém zastává názor, „*že se v případě průtahů (nečinnosti) současně v několika řízeních nejedná o skutek jediný, spočívající v nečinnosti po určitou dobu, nýbrž že jde o nečinnost v každém jednotlivém řízení, představující samostatný skutek...Každá protiprávní nečinnost se totiž samostatně projevuje v konkrétním řízení s odlišnými účastníky. Nelze proto tvrdit, že by se mohlo jednat o následek týž.*“²⁰¹

Na základě protichůdných postojů, ve kterém bylo zapotřebí rozklíčit causae meritum čili co jest skutkem, v případě dlouhodobé nečinnosti vztahující se na více případů, byla věc postoupena rozšířenému senátu, jelikož nesouhlasil s opačným stanoviskem kárného senátu NSS ze dne 23. 3. 2012, č. j. 11 Kseo 4/2009 – 111, jež se odchýlil od předešlé judikatury kárného senátu NSS ze dne 14. 11. 2011, č. j. 13 Kse 22/2009 – 70. V němž má za to (jedná se tedy o vyvratitelnou domněnku), že jest deklarována pravomoc dle § 17 odst. 1 s. ř. s. z důvodu odchýlení se od předchozí judikatury k jeho posouzení, tedy k rozšířenému senátu NSS, aby se

¹⁹⁹ Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. listopadu 2017, č. j. 16 Kss 5/2017 – 139.

²⁰⁰ Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. prosince 2011, č. j. 13 Kse 22/2009-70.

²⁰¹ Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. března 2012, č. j. 11 Kseo 4/2009-111.

k dané záležitosti vyjádřil. Přičemž důrazně klade za cíl sjednocení judikatury z důvodu neustále opakujících se souběžných právních otázek v řadě věcí, jež se neustále omílají. Z jeho vyjádření plyne, že „*bez možnosti pravomoci rozšířeného senátu, by byl jediným, a fakticky jen velmi omezeným prostředkem ke sjednocení judikatury kárných senátů Ústavní soud, což je nežádoucí stav.*“²⁰² Ačkoliv naléhavost nastalé situace dávala všanc možnosti se skutečně zaobírat sjednocením judikatury, avšak zde rozšířený senát jednoznačně cestu výkladu kárného senátu odmítl. Zohlednil existenci zásady enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí jež je ukotvena v čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čili ²⁰³ „*Státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.*“²⁰⁴ Doktrína tudíž na tomtéž základě vydedukovala, že „*jde o obecnou ústavněprávní zásadu, která se promítá do výhrady zákona ve všech případech, kdy jde o zřizování státních orgánů, stanovení jejich organizace a kompetence, jakož i procesněprávních pravidel způsobu jejich jednání, postupu.*“²⁰⁵ „*Hmotněprávní, kompetenční i procesní podmínky pro uplatňování státní (veřejné) moci lze upravit jen zákonem.*“²⁰⁶ Dedukci týkající se pravomoci rozšířeného senátu jakožto sjednocovacího mechanismu v rámci judikatury by bylo v rozporu s ústavněprávním zakotvením a tedy se zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí. Ovšem záměr rozšířeného senátu jakožto sjednocovacího systému judikatury kárných senátů, nebylo bráno již v prvopočátku do úvahy. O čemž vypovídá i skutečnost, že v rámci nálezu Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, Pl. ÚS 33/09 (N 205/58 SbNU 827), v daném řízení Nejvyšší správní soud navrhl Ústavnímu soudu zrušení ZKŘ ve znění novely č.314/2008 Sb., (díky kterémuž byla deklarována příslušnost Nejvyššímu správnímu soudu). Protiústavnost tedy dle Nejvyššího správního soudu tkvěla především v tom, že nezahrnuje „*mechanismus sjednocení judikatury*“.²⁰⁷ Ústavní soud se však k danému tvrzení nepřiklonil a naopak, shledal, že jelikož se řízení projednává pouze u Nejvyššího správního soudu, jakožto nezávislého státního orgánu s působností na území celého státu tedy České republiky, je tedy

---

²⁰² Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. května 2019, č. j. 16 Kss 5/2017 – 173.

²⁰³ Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. května 2019, č. j. 16 Kss 5/2017 – 173.

²⁰⁴ Aktuální znění: ústavní zákon č. 1/1993, Ústava České republiky, čl. 2 odst. 3.

²⁰⁵ GROSPÍČ, J. In KNAPP, V. et al. *Tvorba práva a její současné problémy*. Praha: Linde Praha, a. s., 1998, str. 99. ISBN 80-7201-140-5.

²⁰⁶ MIKULE, V. In SLÁDEČEK, V. et al. *Ústava České republiky, komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 24. ISBN 978-80-7400-590-9.

²⁰⁷ Nález Ústavního soudu ze dne 29. září 2010, sp. zn. Pl. ÚS 33/09 (N 205/58 SbNU 827), bod 12.

nezpochybnitelné, čili ve své podstatě je nebezpečí protichůdných stanovisek naprosto zřetelně menší.²⁰⁸ Disent Židlické však připouští, že by nemělo být ponecháno zcela bez povšimnutí možná rizikovost v rámci odlišných stanovisek kárných senátů, čili jediným prostředkem by se tak stal Ústavní soud, jakožto orgán ochrany ústavnosti, který by byl korektivem pro „*zcela extrémní vybočení z kautel spravedlivého procesu, což není pro účely sjednocení praxe dostačující.*“²⁰⁹ Samotný rozšířený senát přiznává slabé místo v podobě nemožnosti sjednocení judikatury, i vzhledem k závažnosti daného případu, jejíž projednává věc se týká. V případě řešení skutku zaznamenává protichůdnost závěrů vyplývajících z obou kárných senátů. Nicméně zároveň přiznává, že jedinou možností, je nicméně, buď změna právní úpravy, která by explicitně stanovila pravomoc rozšířeného senátu anebo vytvoření jiného mechanismu, který by vedl k unifikaci rozhodovací praxe.²¹⁰

3.1 Nestrannost

Důvěra v justici, spočívající byť jen v domnění týkající se ohrožení její nezávislosti, nestrannosti, by měla fatální dopad na mínění dotčených osob domáhajících se spravedlivého projednání věci v souladu se z výše ústavně zaručenými právy na soudní ochranu nehledě na veřejné smýšlení občanů, která má zaručovat garanci domoci se svých práv. Základy demokratického právního státu by byly tak následně destabilizovány. V daném případě je nutné hovořit o veřejném zájmu.

Kárné obvinění předsedkyně senátu Krajského soudu v Brně, pobočka Zlín, JUDr. I. Š., spočívalo v tom, že v hlavním líčení ve věci, jež je vedená pod sp. zn. 68 T 2/2018 ze dne 22. 10. 2018, byl vydán rozsudek jakožto předsedkyně senátu, přestože nebylo pochyb o její vědomé podjatosti. Obsah nálezu Ústavního soudu ze dne 31. 7. 2018, sp. zn. III. ÚS 4071/17, který byl veřejně vyhlášen dne 29. 8. 2018, a jež „*svým vlastnoručně podepsaným pokynem*“ ze dne 5. 9. 2018, byl následně doručen společnosti VLTAVA HOLDING, a. s., deklarovalo, že usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21. 9. 2017, č. j. 4 To 59/2017 – 3962, kterým byla zamítnuta stížnost obžalovaného L. L a obžalované právnické osoby VLTAVA HOLDING, a. s., proti usnesení Krajského soudu ze dne 24. 7. 2017, došlo k porušení stěžovatele L. L zaručené v čl. 36 odst. 1 LZPS, čl. 38 odst.

²⁰⁸ Nález Ústavního soudu ze dne 29. září 2010, sp. zn. Pl. ÚS 33/09 (N 205/58 SbNU 827), bod 64.

²⁰⁹ Nález Ústavního soudu ze dne 29. září 2010, sp. zn. Pl. ÚS 33/09 (N 205/58 SbNU 827), odlišné stanovisko (dissent) doc. JUDr. Michaely Židlické, Dr.

²¹⁰ Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. května 2019, č.j. 16 Kss 5/2017-173.

1 LZPS a čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

Kárně obviněná tedy byla obeznámena s danou skutečností tedy, že měla být vyloučena z úkonů trestního řízení ve věci vedené u Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, pod sp. zn. 53 T 11/2015, jelikož jí nebylo možné pokládat za osobu nestrannou, neboť resumé o podjatosti, jakožto přímo o vyloučení, již plynulo z nálezu Ústavního soudu ze dne 31. 7. 2018, sp. zn. III. Ús 4071/17. Z něhož plynulo, že je bezesporu nutné také vztáhnout na věc vedenou u Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, pod sp. zn. 68 T 2/2018, ve kterém bylo vydáno při hlavním líčení dne 22. 10. 2018 pod č. j. 68 T 2/2018 – 75 ve věci obžalovaného J. Š. rozsudek.

Krajskému soudu v Brně - pobočka Zlín, byla dne 24. 10. 2015 „*byla postoupena*“ obžaloba státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze. Mezi obžalovanými byli rovněž J. Š. a L. L., dále mladiství a obžalovaná právnická osoba VLTAVA HOLDING, a. s., vedená pod sp. zn. 53 T 11/2015. Nicméně v průběhu řízení byla vznesena námitka podjatosti ze strany obžalovaných J. Š. a L. L. a taktéž právnické osoby VLTAVA HOLDING, a. s. směřující vůči předsedkyni senátu – kárně obviněné JUDr. I. Š., ve kterém poukázali na její vyjádření, které bylo zveřejněno na webových stránkách internetové televize XTV. Ze zvukového záznamu hovořila kárně obviněná nejen o náplni své funkce, jakožto soudkyně, ale avšak taktéž prohlásila dehonestující a hrubé poznámky (použita vulgární slova) nejen na adresu obžalovaných J. Š. a L. L., ale taktéž na stranu jejich obhájců konkrétně advokátů JUDr. Jana Růžky a Mgr. Petra Bokoteje.. Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, přesto rozhodl usnesením, že kárně obviněná nebyla shledána vyloučenou z vykonávání úkonů v trestním řízení ve věci sp. zn. 53 T 11/2015. Vrchní soud v Olomouci následně usneseními ze dne 21. 9. 2017, č. j. 4 To 59/2017 – 3962 a č. j. 4 To 60/2017 – 3971, zamítl stížnosti, jež směřovali proti usnesení o neshledání podjatosti předsedkyni soudu. Vrchní soud v Olomouci²¹¹ usoudil, že není nikterak možné brát v úvahu, jakožto důkaz danou nahrávku, neboť považoval daný záznam pouze jako diskurz fyzických osob jakožto osobní povahy, při kterém je zapotřebí souhlasu, který ovšem nebyl poskytnut. Tím pádem se jednalo o „*nezákonný, a tudíž nepřípustný důkaz*.“ Následně proti usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21. 9. 2017 podali ústavní stížnosti obžalovaný L. L. (sp. zn. III. Ús 4071/17) a obžalovaná právnická osoba VLTAVA HOLDING,

---

²¹¹ Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. října 2019, č. j. 13 Kss 2/2019-69.

a. s. (sp. zn. III. Ús 76/18). Dne 9. 1. 2018 byla Krajským soudem v Brně, pobočkou ve Zlíně, z věci vedené pod sp. zn. 53 T 11/2015 vyloučena k samostatnému projednání a rozhodnutí trestní věc obžalovaného J. Š. a nově byla zapsána pod sp. zn. 68 T 2/2018. Dne 31. 7. 2018 Ústavní soud nálezem sp. zn. III. ÚS 4071/17 rozhodl, že usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21. 9. 2017, č. j. 4 To 59/2017 – 3962, porušena práva stěžovatele L. L., zaručená v čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a napadené rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci zrušil.

V nálezu zdůvodnil, že „*pejorativní vyjádření na adresu obhájce stěžovatele opodstatňuje závěr, že přinejmenším z hlediska objektivního testu nelze předsedkyni senátu považovat za nestrannou.*“ V důsledku toho bylo zrušeno napadené usnesení Vrchního soudu v Olomouci. Usnesení Krajského soudu v Brně Ústavní soud nezrušil, jelikož se toho stěžovatel nedomáhal a soud byl jeho (stěžovatelovým) návrhem vázán. Nález Ústavního soudu byl vyhlášen dne 29. 8. 2018, téhož dne byl zaslán Krajskému soudu v Brně – pobočka Zlín a založen do spisu sp. zn. 53 T 11/2015 na č. l. 4513. Ačkoliv podjatost soudkyni musela být známa pod sp. zn. 53 T 11/2015, protože se musela projednávat pod nově vedenou sp. zn. 68 T 2/2018. Kárně obviněná však nenavrhla své vyloučení z podjatosti, a přesto vydala v hlavním líčení dne 22. 10. 2018 ve věci obžalovaného J. Š. odsuzující rozsudek pod č. j. 68 T 2/2018-75. Kárný návrhovař uvádí, „*že nedostatek nestrannosti kárně obviněné, který byl v nález Ústavního soudu vysloven ve vztahu k obžalovanému L. L., je přitom nutné vztáhnout ke všem obžalovaným v řízení vedeném pod sp. zn. 53 T 11/2015 a také k obžalovanému J. Š. Dále považuje za nepřipustné, že k některým účastníkům řízení zůstala kárně obviněná soudkyně nestrannou, neboť jejich věc byla vyloučena ze společného řízení. Důkazy, které kárně obviněná provedla v řízení sp. zn. 53 T 11/2015, prováděla i v řízení později vedeném pod sp. zn. 68 T 2/2018 proti obžalovanému J. Š., a to tím způsobem, že je ze spisu sp. zn. 53 T 11/2015 přečetla či konstatovala.*“

Kárně obviněné od uplynutí vyhlášení nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 4071/17, nejpozději však doručením, „*svým vlastnoručně podepsaným pokynem*“ ze dne 5. 9. 2018, již musel být znám výše zmíněný nález Ústavního soudu deklarující její podjatost vůči účastníkům, který je bezvýhradně nutné aplikovat taktéž na trestní řízení vedené pod sp. zn. 68 T 2/2018.²¹² Přičemž sama

---

²¹² Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. říjan. 2019, č. j. 13 Kss 2/2019

měla rozhodnout v souladu s dikcí § 30 odst. 1 TŘ o svém vyloučení z důvodu podjatosti nikterak až k námitce, jež byla vznesena ze strany obžalovaných²¹³ či státního zástupce. Kárný navrhovatel tedy se domnívá, že kárně obviněná nerespektovala povinnosti soudce, jež jí plynou z § 79 odst. 1 ZSS, § 80 odst. 1 ZSS a § 79 odst. 2 písm. b), e), a f) ZSS. Ústavní soud jednoznačně rozhodl o podjatosti kárně obviněné, čímž bylo porušeno vydáním rozsudku ze dne 22. 10. 2018, č. j. 68 T 2/2018 – 75, ústavní právo obžalovaného J. Š. čl. 36 odst. 1 LZPS.

Postupem podle § 213 odst. 1 TŘ (posudky, zprávy státních a jiných orgánů a další listiny a jiné věcné důkazy se při hlavním líčení předloží stranám k nahlédnutí, a pokud je to třeba, předloží se k nahlédnutí i svědkům a znalcům. (§ 25 kárného zákona Nestanoví-li tento zákon jinak nebo nevyplývá-li z povahy věci něco jiného, v kárném řízení se přiměřeně použijí ustanovení trestního řádu) byly provedeny listinné důkazy předložené kárným navrhovatelem, a to usnesení Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, ze dne 24. 7. 2017, č. j. 53 T 11/2015 – 3755, a č. j. 53 T 11/2015 – 3760. Kárný soud následně provedl důkaz usneseními Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21. 9. 2017, č. j. 4 To 59/2017 – 3962, a č. j. 4 To 60/2017 – 3971, jimiž byly zamítnuty stížnosti proti uvedeným usnesením krajského soudu. Z usnesení Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, ze dne 9. 1. 2018, sp. zn. 53 T 11/2015, pak vyplynulo, že z této věci byla vyloučena věc obžalovaného J. Š., přičemž byla posléze vedena nově pod sp. zn. 68 T 2/2018. Nálezem Ústavního soudu ze dne 31. 7. 2018, sp. zn. III. ÚS 4071/17 (zejména bod. 2, 11, 68, 78), jímž bylo rozhodnuto o ústavní stížnosti obžalovaného L. takovým způsobem, že napadené usnesení Vrchního soudu v Olomouci bylo zrušeno. Důvodem bylo posouzení výroků kárně obviněné vůči obžalovaným a jejich obhájčům, které zavdaly příčinu pochybnosti v její nestrannosti. Podle záznamu ve spise krajského soudu sp. zn. 53 T 11/2015, č. l. 4513, dala kárně obviněná dne 5. 9. 2018 písemný pokyn k doručení předmětného nálezu Ústavního soudu účastníkům řízení. Posléze dne 22. 10. 2018 kárně obviněná přesto vydala odsuzující rozsudek ve věci obžalovaného J. Š. Vrchní soud v Olomouci rozhodl o vyloučení kárně obviněné ve věci obžalovaného Š. dne 29. 11. 2018 (č. j. 4 To 62/2018 - 4616), přičemž byly zohledněny důvody, které Ústavní soud uvedl ve věci obžalovaného L. L. Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 16. 1. 2019, č. j. 4 To 72/2018 – 184, jímž byl odsuzující rozsudek krajského soudu ve věci

---

²¹³ Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. října 2019, č. j. 13 Kss 2/2019.

obžalovaného Š. zrušen, věc byla vrácena krajskému soudu a bylo mu nařízeno, aby věc sp. zn. 68 T 2/2018 byla projednána a rozhodnuta, avšak „v jiném složení senátu.“

Kárný senát v rámci zvolení vhodně určeného kárného opatření, jemuž odpovídá podstatná závažnost kárného provinění, jakožto opakovanost kárného postihu a přičemž zohledňující kritérium, ať se jedná o okolnosti polehčující či přitěžující. Dospěl k závěru vycházející z judikatury definující zásadu, podle něhož: „základním smyslem kárného řízení je mj. ochrana integrity soudcovského stavu, nezávislosti a nestrannosti soudců a soudní moci a důvěry veřejnosti v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů (...) Funkce soudce představuje v profesním i mimoprofesním působení pozici ústavního činitele, u které je naprosto nezbytné vyžadovat co nejpřísněji plnění povinností, které jsou s výkonem této funkce spojeny“ (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2015, č. j. 13 Kss 6/2014 - 138).

Bylo přihlédnuto k aktivitám kárně obviněné, taktéž k dosavadnímu a pozitivně hodnocenému výkonu nebýt tohoto kárného obvinění, jelikož doposud nebyla kárně trestána. Na základě všech zmíněných skutečností, rozhodl kárný senát, aby bylo uloženo „přiměřené kárné opatření podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích, a to snížení platu o 10 % na dobu 3 měsíců.“²¹⁴

3.2 Vázanost zákonem – libověle soudce

Soudkyně Okresního soudu v Blansku na civilním úseku JUDr. D. S. se dopustila porušení povinnosti dle § 79 odst. 1 ZSS, jelikož změnila obsah již vyhlášených rozhodnutí, podle nichž měla být dle zákona vázána, avšak toliko pouze na základě svých pohnutek čili prostřednictvím „autoremedury“. Kárného provinění, jež se dopustila v rámci 6 případů (počínajíc roku 2016 konče do poloviny 2017), se tak dopustila dle § 87 odst. 1 ZSS ilegálního postupu čili v rozporu s povinnostmi stanovené zákonem, jež měla být povinna dodržovat. Jednalo se např o.: Rozsudek Okresního soudu v Blansku ze dne 27. 4. 2017, č. j. 5C 115/2014 – 103, ačkoliv bylo rozhodnutí nejenže vyhlášeno za přítomného stavu účastníků řízení, ale taktéž zaevidováno do protokolu v rámci jednání konaného dne 27. 4. 2017, přesto byly vyhlášené výroky a výroky uvedené v písemně vyhotoveném rozsudku č. j. 5C 115/2014 – 103 naprosto odlišné.²¹⁵

Vyhlášené znění:

²¹⁴ Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. října 2019, č. j. 13 Kss 2/2019-69.

²¹⁵ Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. dubna 2018, č. j. 16 Kss 6/2017-201.

„I. Žalovaný K. G. je povinen zaplatit žalobkyním nezl. T. K. a nezl. N. K. částku ve výši 90 734 Kč, tuto k rukám zákonné zástupkyně nezletilých I.K., nar. X, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.“²¹⁶

Kdežto v písemném rozsudku bylo oznámeno:

„I. Žalovaný K. G. je povinen zaplatit žalobkyním nezl. T. K. a nezl. N. K. částku ve výši 90 734 Kč, tuto k rukám zákonné zástupkyně nezletilých I. K., nar. X, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku. Se soudem v rámci autoremedury zrušuje s tím, že žaloba, aby žalovaný K. G. byl uznán povinným zaplatit žalobkyním nezl. T. K. a nezl. N. K. částku ve výši 90 734 Kč, tuto k rukám zákonné zástupkyně nezletilých I. K., nar. X, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku, se soudem zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.“

Další pochybení resp. porušení povinnosti se týkalo z hlediska vyslovení místní nepříslušnost, které posléze opětovně změnila v rámci „autoremedury“. Z rozsudku ze dne 21. 12. 2016, sp. zn. 5C 209/2015 naopak nařídila uspokojení pohledávky, přičemž v rámci vyhotoveného písemného rozsudku výroky změnila tedy zrušila a připojila další, ve kterém bylo konstatováno: *„III. Řízení se přerušuje do doby pravomocného ukončení věci vedené u Okresního soudu v Blansku pod sp. zn. 5C 333/2016,“* přičemž se v rámci dané věci jednalo o pohledávku pohybujících se v řádech několika milionů Kč nehledě na prodej nemovitých věcí, který měl být uspokojen. Výčet zmíněných porušení povinností nebyl taxativní, jednalo se pouze o nejzávažnější porušení, kterých činěno 6. Kárná navrhovatelka tedy konstatovala porušení povinnosti, jelikož znění výroku po vyhlášeném rozsudku změnila v jeho písemné formě (§ 155 odst. 1 a § 156 odst. 3 o. s. ř.). Nicméně nevyřízená agenda, která činila na civilním úseku Okresního soudu v Blansku v rozmezí od 123 do 188 případů, přičemž u kárně obviněné se jedná o 285 k datu 1.9. 2017. Ovšem dalších 38 věcí kárný senát neprojednával, ve kterých byla kárně obviněná, jelikož se jednalo o *„typově podstatně méně závažné povahy než skutky spočívající ve změnách již vydaných soudních rozhodnutí.“* Byl zvolen tedy takový postup, ve kterém bylo žádoucí projednat nejprve skutky závažnějšího charakteru a posléze podle výsledku následně zvolit další postup u skutků, jež byly méně závažnějšího typu. Nehledě na faktickou skutečnost, že kárná navrhovatelka udělila výtky již z důvodů průtahů ve věcech na Okresním soudě v Blansku pod sp. zn. 6C 349/2002

²¹⁶ Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. dubna 2018, č. j. 16 Kss 6/2017-201.

(St 8/2016, „udělena výtka“ dne 11. 10. 2016), pod sp. zn. 5C 78/2015 (St 9/2016, „udělena výtka“ dne 9. 12. 2016), sp. zn. 77C 47/2015 (St 10/2016, „udělena výtka“ dne 12. 1. 2017). Ovšem udělené výtky nevedly k autoreflexi, a tudíž nenapravily změnu přístupu v rámci výkonu funkce jakožto soudkyně.

Obhajoba kárně obviněné spočívala výlučně na tom, že veškerá rozhodnutí, jež činila, vykonávala vždy ku prospěchu účastníkům. Nechtěla tedy nikterak škodit, na druhou stranu jednala v rozporu s povinnostmi soudce a v rozporu se zákonem. Argumentovala dále tím, že se jedná o spiknutí ze strany osob vystupujících na Okresním soude v Blansku, případně navrhovala podjatost kárného senátu vůči její osobě. Na základě všech zmíněných okolností, kárný senát dospěl k verdiktu a v rámci rozhodnutí uložil v souladu s § 88 odst. 1 písm. d) ZSS kárné opatření ve formě odvolání z funkce soudkyně.

„Při úvaze o uložení kárného opatření kárný senát vzal v první řadě v úvahu povahu kárného provinění, nicméně zásadním důvodem k uložení konkrétního typu kárného opatření byla i osobnost kárně obviněné. Porušení povinnosti soudce, jehož se kárně obviněná dopustila, lze charakterizovat jako mimořádně závažné jak svou podstatou tak tím, že se událo v tak krátkém časovém období ve více případech...“²¹⁷

Je nutné připustit omylnost, jež je imanentní lidské bytosti, jakožto i soudci, avšak spočívající pouze v určité míry chybovosti. V případě, že se dopustí takových chyb, na základě skutečností, které mohl toliko předpovědět či se jich dopátrat, musí použít k jejich nápravě takové prostředky, které jsou souladné se zákonným postupem. *„Kárný senát se nechce kárně obviněné posmívat. Ti, kdo jsou dnes na vrcholu svých sil a mohli by na starší kolegy pohlížet svrchu, budou za pár desetiletí staří a možná unavení a profesně za zenitem. Takový je již běh profesního života. Pokud však pokles profesní úrovně soudce dosáhne jisté kritické hranice, měl by to být především soudce sám, kdo nahlédne, že již nadále bude pro soudní systém spíše zátěží než přínosem, a odejít do výslužby. Kárně obviněná se zjevně nachází ve stavu, kdy v minulosti pro justici jistě mnohé vykonala, nyní však již své povinnosti není schopna s patřičnou profesionalitou zvládat. Není ovšem schopna reflexe tohoto svého stavu, a proto musel patřičné opatření učinit kárný senát.“²¹⁸*

²¹⁷ Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. dubna 2018, č. j. 16 Kss 6/2017-201.

²¹⁸ Tamtéž.

3.3 Politická práva

Kárný návrh se týkal volební kampaně datované před konanými komunálními volbami uskutečňovanými ve dnech 10. – 11. října 2014. Přičemž kárné provinění, jimiž se měl předseda senátu Městského soudu v Praze JUDr. K. K dopustit, se týkal letáku, ve kterém vyhodnotil, v souvislosti s jeho jménem a funkcí postavení volební kampaň. Jakožto vlastník chaty v obci Mnichovice, okr. Praha – východ, vyobrazil volební kampaň do zastupitelstev obce Mnichovice následujícím způsobem:

- *„u sdružení kandidátů „Mnichovice – město na Vaší straně“, jako neférovou, přivlastňující si cizí úspěchy a populistickou,*
- *u strany TOP 09, jako neférovou, neboť slibuje územní plán, který je špatný, soudně napadnutelný,*
- *u strany KDU-ČSL, neobjevil žádný volební program vztahující se k obci a*
- *u strany „Volba pro město – Volba pro Mnichovice,“ neshledal žádné závadné jednání během kampaně.“*

Následně pokračoval ve své politické angažovanosti, jelikož následně byl zveřejněn článek v „Životu Mnichovic“ č. 7, ve kterém posléze po skončených volbách, poděkoval voličům, za zodpovědné uvážení svého hlasu. V rámci pojednání bylo následně rozvedeno, možné vytvoření koalice, avšak s velkým důrazem kladeného vítěze voleb, jímž se stala strana „Volba pro město – Volba pro Mnichovice“, pod vedením Ing. Petra Schneidera. S dovětkem, že bude predikováno, pokud nedojde ke zvolení Ing. Petra Schneidera coby starosty města, bude „hrozit katastrofa.“ JUDr. K. K uvedl, že co se týče kárného návrhu, tak s tím nesouhlasí, jelikož poukazuje na čl. 21 odst. 1 LZPS, jež mu umožňuje, jakožto právo občana sdělit svůj názor v rámci věcí veřejných ba i dokonce veřejně. Přičemž není identifikována forma, čili může se jednat, byť „o formu tisku, ale i zvukovou, obrazovou a podobně.“²¹⁹ Následně uvádí, že inkriminovaný incident spadá od období jara roku 2013, ve kterém nastal diskurz týkající se rozvoje školství, z důvodu nedostatku míst „ve stávajícím školském zařízení.“ Ovšem opozice zastupitelstva města zvolila náhradní objekt čili budoucí školu, pořízením budovy tzv. Mnicha. Uvedená záležitost se řešila na veřejné schůzi zastupitelstva města na konci dubna roku 2013, ve kterém starosta nesouhlasil a „odmítl podepsat

---

²¹⁹ Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2015, č. j. 16 Kss 7/2014-92.

kupní smlouvu na daný objekt z důvodu nesrovnalostí odhadních cenách dané nemovitosti.“ Na této schůzi sám kárně obviněný předstoupil a vyslovil své sympatie k postupu starosti, se kterým souhlasil a shledal jeho jednání za souladné se svým postojem k dané věci. V rámci této události poté docházelo ze strany Mgr. P. P. (jelikož na její popud, iniciativu došlo k podání návrhu na zahájení současného kárného řízení) k zaujatosti vůči jeho osobě. Zejména tím, má Mgr. P. P. vůči němu pocit ukřivdění z důvodu povolebního článku v Životě Mnichovic č. 7, jehož článek sepsal 18. 10. 2014 v sobotu, čili 7 dní po volbách. Dne 20. 10. 2014 byla provedena uzávěrka daného čísla, přičemž Mgr. P. P. je členkou redakční rady, čili má právo rozhodnout o zařazení článků do daného čísla či nikoliv, přestože původně považovala článek za zveřejnitelný čili „nezávadný“ a určený k publikaci, následně došlo z její strany k intervenci v podobě stížnosti u nadřízené, ministryně spravedlnosti a Nejvyššího soudu ČR. Do distribuce však šel až 27. 10. 2014, avšak stížnosti Mgr. Petry Peckové se datují k již 23. 10. 2014, čili před vydáním článku v čísle 7. Kárně obviněný rovněž poukázal na skutečnost, že v žádném jeho článku, který byl publikován, nebyla explicitně uvedena jeho funkce coby soudce figurujícího na Městském soudě v Praze. Vždy jej titulovali jeho funkcí nikterak jménem, čili v konečném důsledku mu vytvářeli propagandu sami. Poukazuje především na čl. 21 odst. 1 LZPS, ve kterém je mu založeno, jakožto občanovi České republiky vykonávat publikační činnost. Nehledě na skutečnosti, že jakožto občan se zaobírá volbami v obci, v níž pobývá z důvodu vlastnictví k nemovité věci. Navíc výrok týkající se tzv. katastrofy vztahuje pouze dotyčná, tedy Mgr. P. P. výlučně na svou osobu, což není nikde výslovně uvedeno, není nikterak jedinou osobou s humanitním vzděláním, navíc není jedinou osobou s tímto vzděláním, jež by se mohl výrok týkat. Kárně obviněný se navíc domluvil s panem J., že budou publikovat dvoulistový sloupek, ve kterém se budou nacházet i příspěvky jiných občanů nežli pouze jeho. Posléze uvedl základní body konkrétně 4, kterých se týkali vyslovení názoru k volebním stranám, jež kandidovali v rámci tohoto období. Posléze musel absolvovat školení soudců konající se v Kroměříži od 1. – 3. 10. 2014 včetně toho dne dojednali, že jakmile se kárně obviněný vrátí dokončí celý článek, čili až po jeho návratu, což se však nestalo. Pan J. uvedl po návratu kárně obviněného ze školení, že žádný z občanů neposkytl dvoulist vyjádření krom kárně obviněného a pana J.²²⁰ Navíc byla v rámci letáku zveřejněny

---

²²⁰ Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2015, č. j. 16 Kss 7/2014-92.

věcné chyby, ve věci v níž soudil kárně obviněný pana S., přičemž mu nebyl uložen trest ve výši 8 let, nýbrž 12 let. Kárně obviněný navíc konstatoval, že se jedná o lživé tvrzení týkající se toho, že „*nechal leták vytisknout a distribuovat přes Českou poštu.*“ Kárný senát však dospěl ke skutečnosti, že má za prokázané, že obě předmětné tiskoviny, v provedení, ve kterém byly kárnému soudu doloženy, byly obsahově zaměřeny a také cíleny ke znevýhodnění tří volebních stran ze čtyř, a naopak ke zvýhodnění zbývající volební strany, resp. jejího představitele Ing. P. S. JUDr. K. K, se však dopustil kárného provinění v rámci svého soukromého života nikoliv v rámci výkonu funkce soudce. Avšak politická práva, jež jsou ústavně zakotvená v LZPS, však mohou být jak explicitně zakotvuje čl. 10 odst. 2 Úmluvy, omezena zákonem, „*jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná mj. pro ochranu, morálky, pověsti nebo práv jiných nebo pro zachování autority a nestrannosti soudní moci...*“ „*Soudce je veřejností vnímán jako soudce nejen při výkonu své funkce, ale i mimo tento výkon, tzn. nepřetržitě, resp. 24 hodin denně.*“ „*...na osobu soudce jsou kladeny vysoké morální nároky a za účelem zabránění konfliktu zájmů se soudce smí prakticky věnovat pouze odborné soudcovské činnosti.*“²²¹ Mimo jiné taktéž vyplývá, že sebereflexe soudce a případná sebekázeň, jež je kladena v souvislosti s doktrinálním přístupem uvádí, že „*každý soudce na sebe bere závazek jistého sebeomezení a zdrženlivosti nejen v soudcovském taláru, ale i v dalších osobních aktivitách. Kriticky důležitým aspektem této skutečnosti je povinnost na každém kroku reprezentovat soudcovský stav a nevyvolávat sebemenší pochybnosti o spravedlnosti, nestrannosti, odbornosti a nezávislosti. Soudce by se měl jednoduše vyvarovat jakékoliv činnosti, která by mohla narušit zmíněné hodnoty, na níž soudnictví, jako jedno z odvětví veřejné moci, stojí.*“²²² V rámci všech zmíněných okolností a z návrhu se kárný senát identifikoval upuštěním od potrestání, jelikož pokládá za dostatečné projednání kárného řízení. Práce kárně obviněného je dle navrhovatele označována za „*svědomitou, pečlivou,*“ čili volba kárného opatření je odpovídající a zároveň vyjadřuje poučení pro případné budoucí aktivity týkající se jeho angažovanosti na veřejnosti při mimopracovních činnostech.²²³

---

²²¹ Nález Ústavního soudu ze dne 7. září 2010, sp. zn. Pl. ÚS 22/09, bod 38.

²²² KOPA, M. Může být soudce členem politické strany a stát se členem zastupitelstva územního samosprávného celku? In JIRÁSKOVÁ, V., WITKOWSKI, Z. et al., *Ústavní systém České republiky a Polské republiky po přistoupení k EU*, Sborník z II. česko-polského semináře, Praha: Leges, 2011, s. 216-224. Vyňato z rozhodnutí NSS - Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2015, č. j. 16 Kss 7/2014-92.

²²³ Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2015, č. j. 16 Kss 7/2014-92.

3.4 Zproštění kárného obvinění – šikanózní návrh²²⁴

Kárné řízení bylo zahájeno proti soudci Mgr. J. R. působícím na okresním soudě v Ostravě, jelikož se měl dopustit kárného provinění dle § 87 odst. 1 ZSS. Bylo mu přisuzováno, že spáchal skutky, jež naplňovaly skutkovou podstatu porušení povinností soudce, jež mu vyplývají ze zákona. Ve věci sp. zn. 12 T3/2013 v přesně neurčené době mezi 10. 1. 2013 a 5. 2. 2013, volal prvotně se státní zástupkyní Okresního státního zastupitelství v Ostravě, z důvodu podané obžaloby JUDr. M. S, přičemž v rámci jejich dialogu konstatoval Mgr. J. R., „to snad nemyslí vážně“ a posléze uvedl, že *„doufá, že věc bude u prvního hlavního líčení pravomocně zproštěna s tím, že očekává i návrh státního zástupce na zproštění,“* v rámci poslední pasáže státní zástupkyně pojmula nátlak na svou osobu a v rámci toho učinila do dozorového spisu záznam a oznámila věc náměstkovi Okresního státního zastupitelství v Ostravě Mgr. J. J. Posléze Mgr. J. R. telefonicky hovořil s náměstkem Okresního státního zastupitelství v Ostravě Mgr. J. J., v němž jednoznačně vyjádřil svůj názor k dané věci, čili že je to na *„zproštění“* a tedy JUDr. S. *„jako její aprobant nařídí, aby zproštění sama navrhla.“* Posléze opětovně došlo k dalšímu telefonickému hovoru v neurčené době mezi 10. 1. 2013 a 23. 7. 2013, ve kterém opětovně požadoval, *„aby nařídil intervenujícímu státnímu zástupci, aby navrhl zproštění a žádal vysvětlení, proč k hlavnímu líčení nechodí JUDr. S.“*²²⁵ Mgr. J. J. (náměstek Okresního státního zastupitelství v Ostravě) odmítl následovat vyjádření soudce Mgr. J. R., přičemž následně soudce uvedl, *„že v tomto případě nenechá na nich v rozsudku nit suchou.“* V rámci odůvodnění rozsudku bylo konstatováno: *„dle názoru soudu je tak zjevné, že obžaloba byla podávána v situaci, kdy policejní orgán navrhoval její podání patrně na výslovný pokyn dozorové státní zástupkyně, ačkoli důkazní materiál ve spise již v přípravném řízení svědčil pro jednoznačný závěr o tom, že poškozená lze... Ačkoliv tyto skutečnosti zcela nesporně musely být známy státní zástupkyni v době podání obžaloby, přesto zcela nepochopitelně je obžaloba podána v situaci, kdy důkazní situace zákonnost jejího podání zcela vylučuje. Za těchto podmínek pak trvání na vině obžalovaného státní*

---

²²⁴ Návrh spočívající „v konkrétním případě nikoli za účelem dosažení určitého hospodářského cíle a účelu sledovaného zákonnou normou, nýbrž záměrně, tzv. kvalifikovaný úmysl – *dolus coloratus*, či hlavně za účelem poškození či znevýhodnění jiného.“ KOSTÍK, Radim. Výkon práv odporující dobrým mravům. In Cofola 2010 the conference proceedings. 2010. vyd. Brno: Masarykova univerzita, Právnická fakulta, 2010. s. 1769-1778, 10 s. ISBN 978-80-210-5151-5.

²²⁵ Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. května 2014, č. j. 16 Kss 12/2013-139.

zástupkyní v rámci závěrečné řeči za takto jednoznačné důkazní situace, byť v jedné místnosti přítomná státní zástupkyně jedná z pokynu dozorové státní zástupkyně, je, dle názoru soudu, zcela absurdní a nemístné.“ Posléze v rámci jiné věci týkající se sp. zn. 12 T 61/2013 v opět v rámci neurčeného rozmezí mezi 26. 8. 2013 a 30. 8. 2013 došlo k telefonickému hovoru mezi náměstkem Okresního státního zastupitelství v Ostravě Mgr. J. J., jenž po něm požadoval, aby jakožto aprobant státní zástupkyně Mgr. N. K. „zamezil podání stížnosti proti rozhodnutí v této věci,“ což Mgr. J. J. odmítl a načež mu bylo sděleno soudcem Mgr. J. R., „že si to na něj bude pamatovat.“ Posléze se Mgr. J. R. dne 12. 9. 2013 v 9:23 hodin „neoprávněně nahlížel“ skrz systém ISAS do elektronických dokumentů, jež se týkaly poukázání na jeho nevhodné chování v rámci stížnosti, zaevidované u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 0 St 71/2013. Dále dne 17. 12. 2012 ve 21:41 nahlédl do ISAS do sp. zn. 18 C 22/2012 vedeného na Okresním soudě v Ostravě, za což byl posléze dne 14. 11. 2013 vybídnut k vyjádření v rámci této skutečnosti, čímž dne 22. 11. 2012 v rámci diskurzu s předsedou soudu, trval na svém postoji, tudíž „neuposlechl jeho výzvy.“²²⁶

Soudce Mgr. J. R. upozornil na faktickou skutečnost v rámci podání nezákonné obžaloby, jejíž nezákonnost spočívala v naplnění podmínek dle § 172 odst. 1 písm. a) TŘ, jež byly v rozporu. Navíc se dále odkazuje na § 176 odst. 1 TŘ, kdy má povinnost státní zástupce přezkoumávat vždy, zda-li je podání obžaloby v souladu se zákonem. V případě podání stížnosti pod sp. zn. 0 St 71/2013 se jednalo o urovnání situace na základě smírného postoje. Jelikož se jednalo o jeho vyjádření týkající se odůvodnění v rámci rozsudku, přičemž sám konstatoval, že sjedná k nápravě a bude volit mnohem uváženější slova. Vše se řešilo mezi Mgr. J. R. a státní zástupkyní JUDr. K. Jejích tématem diskuze se týkalo zejména součinnosti v rámci spolupráce mezi vedením Okresního státního zastupitelství a kárně obviněným, coby místopředsedou soudu, smírným řešením. Přičemž bylo zdůrazněno, že JUDr. S se cítila nevhodně, „když byla v minulosti vyzvána, aby hovořila k soudu vestoje.“ Nicméně vše bylo souladné v rámci jednacího řádu. Soudce Mgr. J. R. „vyjádřil dobrou vůli k urovnání vztahů s JUDr. S., což byl ochoten sdělit i přímo jí.“ Navíc uvádí, že se jedná o účelové tvrzení, jež se týká pokynu, který je znám 5 let z krajského státního zastupitelství, v němž je pojednáno, že státní zástupci se nemají vzdávat opravných prostředků po

---

²²⁶ Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. května 2014, č. j. 16 Kss 12/2013-139.

vyhlášení rozsudků v případě zproštění dle § 226 písm. a) – c) navíc při hlavním líčení. Jelikož nebylo možné v dané věci rozhodnout bez výsledku psychologičky PhDr. K. Jednalo se o kompletní dokazování, přičemž spolu s rozsudek se jednalo o 23 stran. Kárně obviněný se domnívá, že pro podání stížnosti bylo pouze subjektivní postoj JUDr. S, jež byl zakomponován v rozsudku. Navíc je to v rozporu s logickým smýšlením, jelikož souhlasila se zprošťujícím rozsudkem „s ohledem na nastalou důkazní situaci,“ u hlavního líčení dne 23. 7. 2013. Soudce Mgr. J. R. nepopíral, že byl ve spojení s Mgr. J. J., nicméně se nepožadoval po něm byť jakékoliv ovlivnění postupu přímo určeného státního zástupce. Kárně obviněný taktéž upozorňuje na vypjatý vztah mezi navrhovatelem, jež se vyznačovali především rozličnými postoji na „*personální politiku, konkrétní opatření a způsob komunikace*“. Dále konstatuje, že je abnormálně zahlcen prací, pokládá celkového jednání předsedy Okresního soudu v Ostravě za tzv. bossing. V případě nahlížení do systému pojednává, že tak učinil, nýbrž pro nové okolnosti z důvodu prostudování spisu v jeho písemné formě. Tudíž k nezákonnosti nemohlo dojít.

Kárný senát v rámci telefonických hovorů dospěl k zásadě „in dubio pro reo.“ Jelikož svědci JUDr. S. a Mgr. J. J. nebyli schopni natolik přesvědčivým dojmem vysvětlit, jakým způsobem jednali. Pokud na ně bylo doléháno ze strany kárně obviněného, požádala by tedy JUDr. S o Mgr. J. J. o své vyloučení v souladu s § 30 odst. 1 a § 31 TŘ, čili nepředvedla žádné rozumné argumenty ke zvolení této cesty a namísto toho jednala „*neprávně*.“ Nehledě na skutečnost, že kárný senát uvedl, že nakonec nebyl vydán zprošťující rozsudek ihned po hlavním líčení, ale probíhaly dohromady 3, došlo k výsledku znalkyně a ustanovení ještě dvou znalců, jež byli taktéž vyslechnuti. Čili procesní průběh absolutně nekoresponduje s tím, co uvádějí státní zástupci. V rámci odůvodnění rozsudku sp. zn. 12 T 3/2013, má kárný senát, že dle dikce § 80 odst. 6 ZSS je soudce „*povinen zachovávat náležitou úctu k ostatním soudcům, jiným osobám vykonávajícím právníká povolání a k ostatním zaměstnancům soudu a k účastníkům nebo stranám soudního řízení. Ve vztahu k zástupcům účastníků nebo zástupcům stran soudního řízení je povinen se zdržet projevů sympatií, náklonnosti nebo negativních postojů*“, avšak celý způsob jednání nevyklučuje určitou „kritičnost.“²²⁷ „*Míra kritičnosti a expresivity jeho vyjádření je přitom spíše otázkou osobního vkusu a dovodit z něho kárnou odpovědnost si lze představit snad jen v případě, použil-li by soudce např.: vulgární výrazy anebo by*

---

²²⁷ Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. května 2014, č. j. 16 Kss 12/2013-139.

se snažil vyjmenované osoby vysloveně zesměšnit.“ V daném případě však k této skutečnosti nedošlo. Je nutné taktéž přihlídnout k tomu, že se kárně obviněný omluvil za své výroky, navíc byl odhodlán k osobní omluvě JUDr. S, jež to odmítla. Co se týče dalšího skutku týkající se trestní věci sp. zn. 12 T 61/2013, ve kterém došlo k telefonickému hovoru s kárně obviněným, přičemž tematika se týkala „slibu, že nebude ze strany státního zástupce podána stížnost proti vrácení věci k došetření.“ Z výslechu svědkyně Mgr. K. vyplývá, že Mgr. R. se ptal pouze na přítomnost Mgr. K., nicméně se nejednalo o nějaké působení vlivu ze strany kárně obviněného. Kárně obviněný se skutečně obrátil na Mgr. J.J., aby došlo k zamezení k podané stížnosti, což samozřejmě bylo z jeho strany odmítnuto. Avšak nejedná se o podložená tvrzení a dochází k pouze výpovědi ze strany Mgr. J. Stížnost Mgr. K. byla však podána a posléze vzata zpět dne 25. 10. 2012 a to státním zástupcem Krajského státního zastupitelství v Ostravě Mgr. Š. Nedošlo tedy k prokázání daného skutku. V případě nahlédnutí do elektronického systému týkající se stížnosti, nemá vůbec kárný senát za to, že by se jednalo o neoprávněné nahlédnutí, jelikož se předmětná věc týkala jeho osobě, z důvodu, aby uvedené informace mohli sloužit k jeho obraně. Nehledě na skutečnost, že navrhovateli nevadila písemná forma do níž kárně obviněný nahlédl, ale vadila pouze elektronická, což pokládá za nelogické. Naopak poukazuje na protiprávnost kárného navrhovatele, že neumožnil kárně obviněný nahlédnout do systému, jelikož se jednalo o garantované právo, aby se mohl vyjádřit ke všem okolnostem daného případu, jež byly v souvislosti s jeho osobou zjištěny.²²⁸ Judikatura navíc ukládá, že „*nahlížení soudců do spisů v systému ISAS, tedy do spisů, které jim nebyly rozvrhem práce přiděleny k projednávání a rozhodnutí, je možné z důvodů pracovních či studijních.*“²²⁹ Pokud by se však jednalo, že důvod nahlížení by byl mimo zmíněný „rámeček“, zejména týkající se osobních zájmů, či poskytnutí dalším osobám, v tom případě by situace byla opačného charakter, což se však v daném případě nestalo. Odmítnutí kárně obviněného nelze mít k jeho „*tíži, jelikož platí obecný právní princip zákazu sebeobviňování.*“ Kárný senát po celkovém vyhodnocení všech dostupných důkazných prostředků včetně ústního jednání, konstatuje, že se kárně obviněný dle § 19 odst. 2 ZKŘ zprošťuje kárného obvinění.²³⁰

---

²²⁸ Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. května 2014, č. j. 16 Kss 12/2013-139.

²²⁹ Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. května 2012, č. j. 13 Kss 13/2011-169.

²³⁰ Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. května 2014, č. j. 16 Kss 12/2013-139.

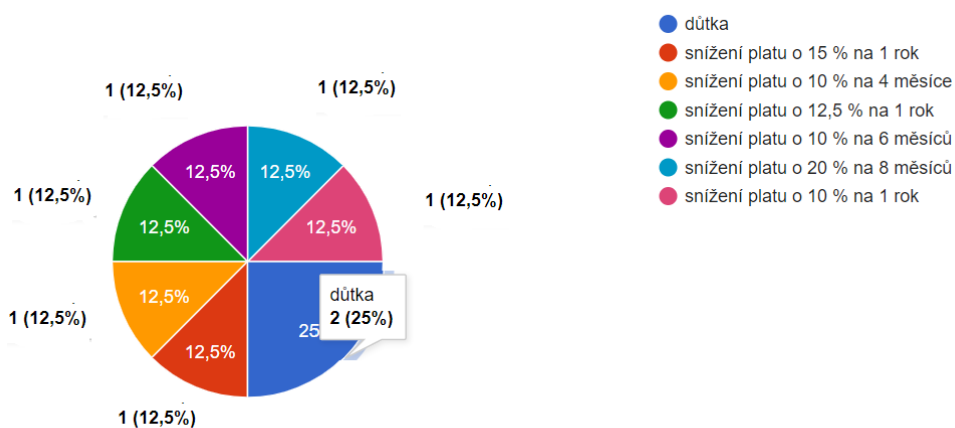

3.5 Statistické údaje Nejvyššího správního soudu coby kárného soudu

Jak již bylo zmíněno Nejvyšší správní soud se ode dne 1. října 2008 stal kompetentním soudem pro kárné řízení ve věcech soudců (nevyjímaje státní zástupce a taktéž exekutory).²³¹ K 31. březnu 2020 činí jeho rozhodovací činnost, jakož v meritorních, tak taktéž v procesních věcech v 521 rozhodnutí²³² a ve 4 neskončených řízeních²³³. Pro lepší znázornění a taktéž v uvedení do reálií, je možné si uvést statistická data postupně v podobě dohody o vině a kárném opatření, důvody zastavení řízení, jakož i zproštění a taktéž nejčastější formy kárných provinění.

Rozhodnutí NSS - dohoda o vině a kárném opatření k 31. 3. 2020

8

Obrázek č. 6 – Dohoda o vině a kárném opatření

Zdroj: Nejvyšší správní soud. *Rozhodovací činnost - kárná odpovědnost soudců*. [online]. [cit. 2020 04-02]. Dostupné z: <http://www.nssoud.cz/main0Col.aspx?>
Zpracovala: Markéta Galetková, 2020.

²³¹ U exekutorů až od 26. června 2009 je kompetentním soudem Nejvyšší správní soud ve věcech kárného řízení na základě zákona č. 183/2009 Sb., od 1. 11. 2009 vytvoření kárných senátů č. 14 č. 15 (jež byl zrušen, nyní pouze č. 14), u státních zástupců senát č. 12. (Nejvyšší správní soud. *Kárné senáty*. [online]. 10. 12. 2019 [cit. 2020-02-18]. Dostupné z: <http://www.nssoud.cz/Karne-senaty/art/587?menu=292>).

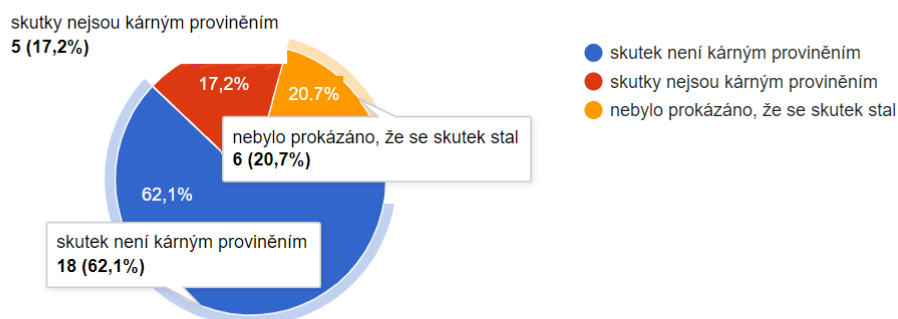
²³² Nejvyšší správní soud. *Rozhodovací činnost - kárná odpovědnost soudců*. [online]. [cit. 2020 04-02]. Dostupné z: <http://www.nssoud.cz/main0Col.aspx?>

²³³ Nejvyšší správní soud. *Rozhodovací činnost - kárná odpovědnost soudců*. [online]. [cit. 2020 04-02]. Dostupné z: <http://www.nssoud.cz/main0Col.aspx?cls=JudikaturaBasicSearch&pageSource=0>.

Co se týče institutu dohody o vině a kárném opatření byl převzat z trestního řádu. Následně by aplikován na základě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17.01.2019, čj. 13 Kss 5/2018 – 71. Nicméně byl užit pouze v 8 případech.²³⁴ Přičemž diferenciací je rozmanitá. Pouze ve 2 rozhodnutí z 8 byla užitá důtka jako forma kárného opatření a následná aplikace na zbývající řízení spočívala, ve snížení platu, jehož procentuální část a doba, byla udělena se ani v jednom případě neshodovala.

Důvody zproštění v rámci rozhodnutí - NSS k 31. 3. 2020

29

Obrázek č. 7 – Důvody zproštění v rámci rozhodnutí

Zdroj: Nejvyšší správní soud. *Rozhodovací činnost - kárná odpovědnost soudců*. [online]. [cit. 2020 04-02]. Dostupné z: <http://www.nssoud.cz/main0Col.aspx?>.
Zpracovala: Markéta Galetková, 2020.

Důvody zproštění plynoucí v rámci rozhodnutí byly pouze tři.²³⁵ Přičemž ve většinovém případě se jednalo o nenaplnění skutkové podstaty kárného provinění. Ve zbylých dvou případech, jejichž procentuální část je téměř totožná. Nebylo prokázáno, že skutečně došlo ke skutku, z čehož je kárně obviněn. Zejména příčinou byly rozporné tvrzení a výpovědi.²³⁶

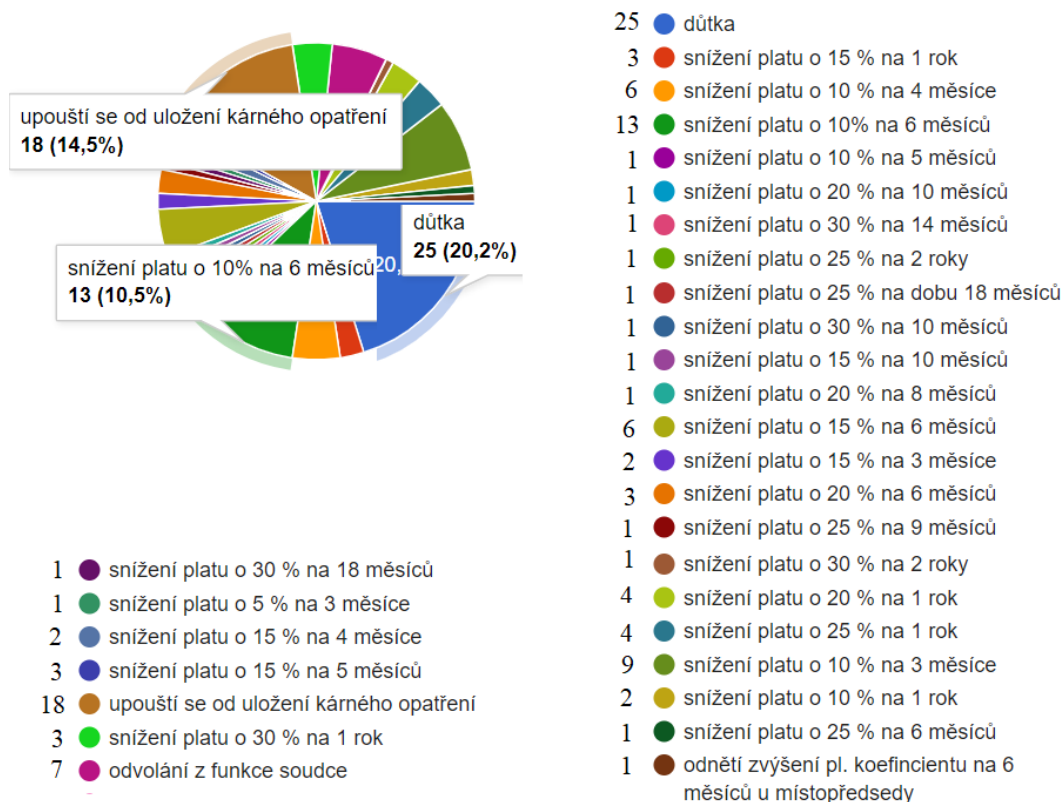
²³⁴ Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. ledna 2019, čj. 13 Kss 5/2018 – 71.

²³⁵ FRIEDEL, Tomáš. *Jak čeští soudci ne(smí) jednat. Praxe kárného soudu ve věcech kárných řízení se soudci v letech 2008-2014*. Jurisprudence 2015, roč. 24, č. 1, s. 18. ISSN 1802-3843.

²³⁶ Nejvyšší správní soud. *Rozhodovací činnost - kárná odpovědnost soudců*. [online]. [cit. 2020 04-02]. Dostupné z: <http://www.nssoud.cz/main0Col.aspx?>.

Rozhodnutí o uznání viny - forma kárného opatření NSS - k 31. 3. 2020

124

Obrázek č. 8 – Formy kárného opatření v rozhodnutích o uznání viny

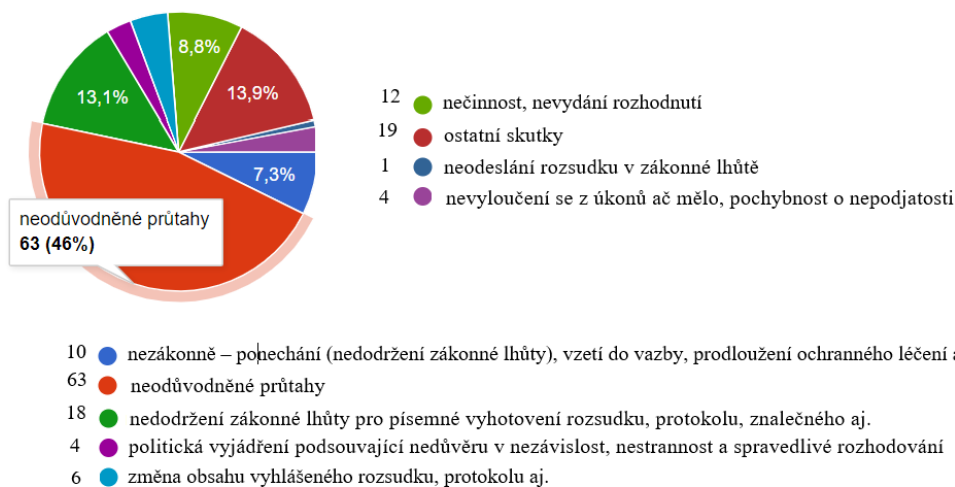
Zdroj: Nejvyšší správní soud. *Rozhodovací činnost - kárná odpovědnost soudců*. [online]. [cit. 2020 04-02]. Dostupné z: <http://www.nssoud.cz/main0Col.aspx?>.
Zpracovala: Markéta Galetková, 2020.

Mezi nejčastější formy kárného opatření, jež byly uloženy a jimiž jsou míněny: důtka, upuštění od uložení kárného opatření, čili se mělo za to, že projednání kárného řízení se považuje za dostačující a následné snížení platu o 10 % na 6 měsíců. Posléze se jednalo víceméně o jednotkové a různorodé procentuální části a období v rámci snížení platu.²³⁷

²³⁷ Nejvyšší správní soud. *Rozhodovací činnost - kárná odpovědnost soudců*. [online]. [cit. 2020 04-02]. Dostupné z: <http://www.nssoud.cz/main0Col.aspx?>.

Skutky naplňující kárné provinění v rozhodnutích včetně institutu dohody o vině a kárném opatření - NSS k 31. březnu 2020

137

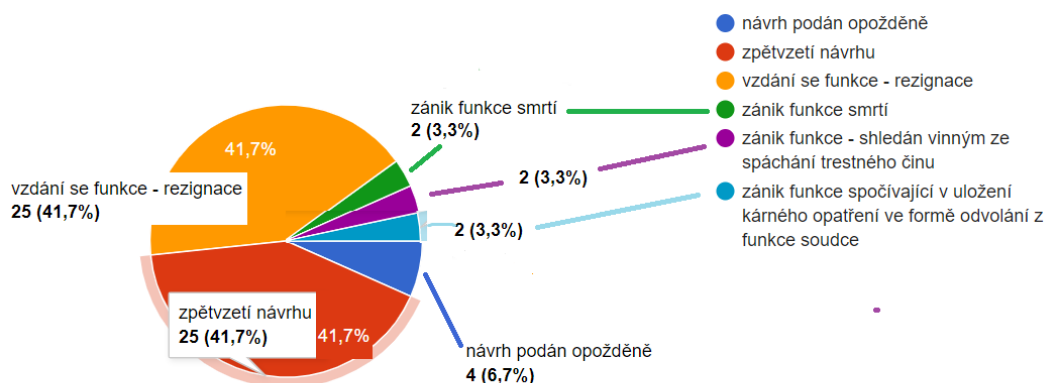

Obrázek č. 9 – Skutky naplňující kárné provinění

Zdroj: Nejvyšší správní soud. *Rozhodovací činnost - kárná odpovědnost soudců*. [online]. [cit. 2020 04-02]. Dostupné z: <http://www.nssoud.cz/main0Col.aspx?>.
 Zpracovala: Markéta Galetková, 2020.

Již ze znázornění je očividné, že většinový kárným proviněním, jehož se kárně obvinění dopustili během výkonu funkce, byly neodůvodněné průtahy, jednalo se mnohdy o desítky či stovky řízení. V rámci ostatních skutků se jednalo o skutky různorodého charakteru, např.: i v souvislosti s kárným proviněním v rámci výkonu soudního funkcionáře. Nicméně nečinnost či případné nevydání rozhodnutí, ač byly zákonem splněny předpoklady pro jeho vydání, byly v těsném závěsu s ať již nedodržením zákonné lhůty pro pouštění z vazby, případného nezákonného vzetí, prodloužení ochranného léčení aj. Je nutno zdůraznit, že se v mnohých případech jednalo o totožné kárně obviněné.²³⁸

²³⁸ Nejvyšší správní soud. *Rozhodovací činnost - kárná odpovědnost soudců*. [online]. [cit. 2020 04-02]. Dostupné z: <http://www.nssoud.cz/main0Col.aspx?>.

Obrázek č. 10 – Důvody zastavení řízení v rámci rozhodnutí NSS

Zdroj: Nejvyšší správní soud. *Rozhodovací činnost - kárná odpovědnost soudců*. [online]. [cit. 2020 04-02]. Dostupné z: <http://www.nssoud.cz/main0Col.aspx?>.
Zpracovala: Markéta Galetková, 2020.

Stejnou procentuální částí ve zmíněných důvodech vedoucí k zastavení řízení v rámci rozhodnutí, oplývají zpětvetí návrhu a vzdání se funkce tedy rezignace. Zbylá část představuje marginální zastoupení.

4. Komparace

Srovnání cizorodé právní úpravy může být mnohdy vnuknutím a inovativním motivem ke změně, již může býti zrealizována buďto ve formě novelizace či v některých případech ba dokonce v nejzazší formě – rekodifikace. Nicméně je nutno se zaobírat a posoudit nejen pozitivní aspekty, kterak může komparace nabídnout. Ovšem taktéž eventualitu jakýchkoliv negativních hledisek, již je zapotřebí se vyvarovat a případně tak nalézt skryté dopady v možnosti užití případně neužití dané úpravy cizího státu ve vnitrostátním právním předpise.

4.1 Polsko

V současné době se ocitá Polsko na pokraji úpadku coby demokratického státu, jelikož v rámci výsledku voleb, jež předznamenaly ve své podstatě restriktce a opatření vztahující se k ideologii demokracie. Zejména tkvící v právní úpravě o jehož tematiku se jedná čili novelizace právní úpravy týkající se kárné odpovědnosti soudců.²³⁹ Ovšem dané změny mají dalekosáhlejší dopady spočívající v principu dělby moci, čímž se míní sdělení politické příslušnosti či působení ve sdružení, které musí sdělit soudce již před nástupem do funkce, což je kontraproduktivní. Zejména v případě, kdy je zavedena disciplinární odpovědnost týkající se v rámci jednání či opomenutí soudce, jež by mohlo zabránit fungování justice jakožto samotné, za jednání, jež může zpochybnit „účinnost jmenování soudce a za veřejné činnosti neslučitelné se zásady nezávislosti soudů a nezávislosti soudců.“

Kolegiím a soudní samosprávě je zakázáno „projednávat politické subjekty, zejména je zakázáno přijímat usnesení, která podkopávají fungování orgánů Polské republiky a jejich ústavních orgánů.“ V souladu s tím samozřejmě musejí nahlásit soudci a státní zástupci před nástupem do funkce své působení v různých spolcích. Nehledě na velmi kritizovanou část, což je zejména volba prvního předsedy Nejvyššího soudu. Označení novely je velmi příznačné, co se týče obsahu, jelikož se jí přezdívá tzv. náhubkový zákon. Přičemž v důvodové zprávě je primárním účelem novely zákona organizace politických záležitostí, jež souvisejí s postavením funkce soudce Nejvyššího soudu, obecných soudů, vojenských a správních, čili v podstatě ingerence popírající systém brzd a protivah. Za vším stojí právě politická

---

²³⁹ WRÓBLEWSKI, T., GUZIK, P. *Wyniki wyborow 2019 Sejm i Senat. Oficjalne wyniki PKW ze 100 proc. komisji i frekwencja. Wybraliśmy 460 posłów i 100 senatorów.* Nto.pl [online]. 14. 10. 2019. [cit. 2020-03-13]. Copyright© 2000-2020. Dostupné z: <https://nto.pl/wyniki-wyborow-2019-sejm-i-senat-oficjalne-wyniki-pkw-ze-100-proc-komisji-i-frekwencja-wybralismy-460-poslow-i-100-senatorow/ar/c1-14497149>.

strana Prawo i Sprawiedliwość jež ovládla nadpoloviční většinu všech mandátů v dolní sněmovně, čímž je Sejm. Jelikož návrh na změnu právní úpravy týkající se kárné odpovědnosti, čímž do této kategorie spadá rovněž zákon o struktuře obecných soudů, zákon o Nejvyšším soudu a další související zákony, jímž se zapříčinila právě tato zmiňovaná strana, díky níž tento návrh dospěl do změny právní úpravy.²⁴⁰

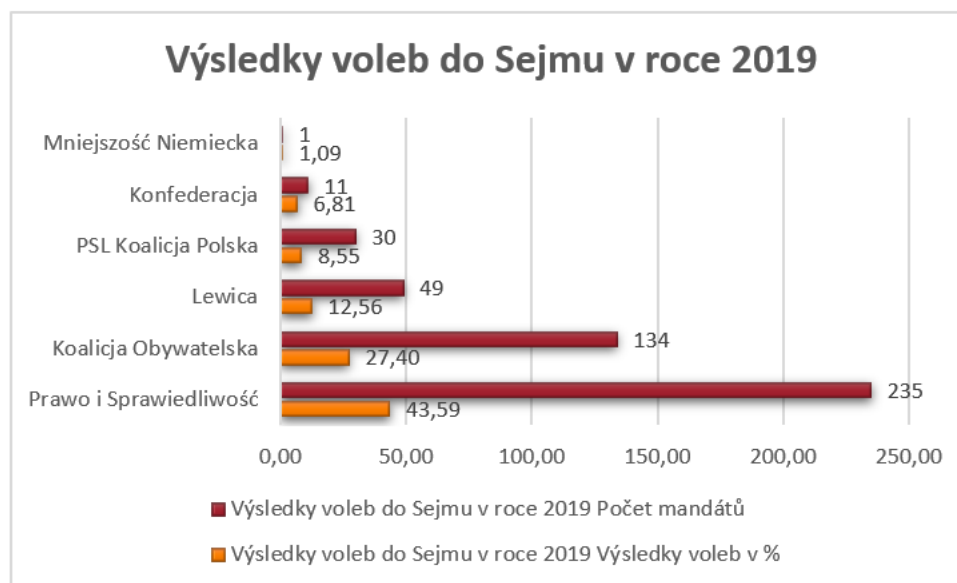
Výsledky voleb do Sejmu v roce 2019		
Název strany	Výsledky voleb v %	Počet mandátů
Prawo i Sprawiedliwość	43,59	235
Koalicja Obywatelska	27,40	134
Lewica	12,56	49
PSL Koalicja Polska	8,55	30
Konfederacja	6,81	11
Mniejszość Niemiecka	1,09	1

Obrázek č. 11 – Výsledky voleb do Sejmu v roce 2019

Zdroj: WRÓBLEWSKI, T., GUZIK, P. *Wyniki wyborow 2019 Sejm i Senat. Oficjalne wyniki PKW ze 100 proc. komisji i frekwencja. Wybraliśmy 460 posłów i 100 senatorów.* Nto.pl [online]. 14. 10. 2019. [cit. 2020-03-13]. Copyright© 2000-2020. Dostupné z: <https://nto.pl/wyniki-wyborow-2019-sejm-i-senat-oficjalne-wyniki-pkw-ze-100-proc-komisji-i-frekwencja-wybralismy-460-poslow-i-100-senatorow/ar/c1-14497149>.

Zpracovala: Markéta Galetková, 2020.

²⁴⁰SOBCZAK, K. *Sejm uchwalil ustawę o dyscyplinarkach dla sędziów.* Prawo [online]. 20 12. 2019. [cit. 2020-03-13]. Copyright© 2019 Wolters Kluwer. Dostupné z: <https://www.prawo.pl/prawnicy-sady/dyscyplinarki-sedziow-sejm-uchwalil-nowa-ustawe,496779.html>.

Obrázek č. 12 – Výsledky voleb a počet mandátů v roce 2019

Zdroj: WRÓBLEWSKI, T., GUZIK, P. *Wyniki wyborow 2019 Sejm i Senat. Oficjalne wyniki PKW ze 100 proc. komisji i frekwencja. Wybraliśmy 460 poslow i 100 senatorow.* Nto.pl [online]. 14. 10. 2019. [cit. 2020-03-13]. Copyright© 2000-2020. Dostupné z: <https://nto.pl/wyniki-wyborow-2019-sejm-i-senat-oficjalne-wyniki-pkw-ze-100-proc-komisji-i-frekwencja-wybralismy-460-poslow-i-100-senatorow/ar/c1-14497149>.

Zpracovala: Markéta Galetková, 2020

4.2 Kárná odpovědnost soudců v Polsku

Diferenciace polského systému soudnictví spočívá ve členění na obecné a „specializované soudy“ (správní, vojenské soudy). Ústavní soud stojí mimo soustavu. Přičemž členění obecných soudů mezi něhož jsou zařazeny okresní, krajské, odvolací soudy se zabývají problematikou trestních věcí, rodinného práva, obchodního práva, pracovního práva, práva sociálního zabezpečení a dalších, jež nespádají do příslušnosti jiného specializovaného soudu (vojenského či správního). Ve správním soudnictví figuruje krajský soud, jež pouze vystupuje jako jeden ve vojvodství čili v kraji představující hierarchii prvního stupně, kdežto Nejvyšší správní soud slouží jako odvolací soud, tedy instanci druhého stupně.²⁴¹

Úloha Nejvyššího soudu spočívá ve sjednocení judikatury a výkonu dohledu v rámci soudních rozhodnutí, jež jsou vydány soudy nižších stupňů. Krom Ústavního soudu, jež vykonává úlohu negativního zákonodárce a sledující

²⁴¹ E-justice. *Systém soudní moci v členských státech – Polsko* [online]. [cit. 2020-03-20]. Poslední aktualizace 10. 12. 2012. Dostupné z: https://e-justice.europa.eu/content_judicial_systems_in_member_states-16-pl-cs.do?member=1.

souladnost právních předpisů vnitrostátní úpravy a mezinárodních smluv, ústavní stížností aj. Existuje státní tribunál. Státní tribunál je specifickým ústavním orgánem soudní moci, která řeší obvinění osob, zastávající nejvyšší státní funkce čelící z porušení protiprávního jednání vůči Ústavě či jiným právním předpisům. Hierarchické členění obecných soudů odstupňované následujícím způsobem, představují:

- okresní soudy,
- krajské soudy,
- odvolací soudy,
- Nejvyšší soud.²⁴²

V Polsku je nutné také konstatovat, že je zde zavedena existence soudcovské samosprávy. V rámci obecných soudů, tvoří soudní samosprávu soudci.²⁴³ Přičemž orgány soudní samosprávy tvoří jednak valné shromáždění soudců dále odvolacích soudů, valné shromáždění krajských soudů a také okresních.²⁴⁴ Ovšem u Nejvyššího soudu jsou za orgány považovány: první předseda Nejvyššího soudu, dále předseda Nejvyššího soudu, jakožto valné shromáždění soudců Nejvyššího soudu, shromáždění soudců Nejvyššího soudu a v neposlední řadě kolegium Nejvyššího soudu.²⁴⁵ Nejvyšší soud se člení na 5 komor, přičemž disciplinární řízení je součástí páté komory.²⁴⁶ Disciplinární komise je následně segmentována na 2 oddělení, přičemž první oddělení²⁴⁷ se zabývá kárným řízením soudců Nejvyššího soudu,²⁴⁸ dále soudců včetně taxativně vymezených právnických povolání, vyjma exekutorů. Přičemž však u druhé skupiny je kárným soudem prvního oddělení Nejvyšší soud.²⁴⁹ Týká se to však pouze v případě, pokud je příslušný rozhodovat ve věci v prvním stupni²⁵⁰ anebo je zapotřebí stíhat či případně uvalit vazbu na dotčené osoby.²⁵¹ Je nutné si připustit, že je zde spletnost k výkonu jurisdikce týkající se příslušnosti. Jelikož v prvním stupni, pokud není

---

²⁴² E-justice. *Systém soudní moci v členských státech – Polsko* [online]. [cit. 2020-03-20]. Poslední aktualizace 10. 12. 2012. Dostupné z:

https://e-justice.europa.eu/content_judicial_systems_in_member_states-16-pl-cs.do?member=1.

²⁴³ Dz.U.2020.0.365 tj - Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, čl. 3, § 1. Dostupné z <https://www.lexlege.pl/prawo-o-ustroju-sadow-powszechnych/>.

²⁴⁴ Tamtéž, čl. 3 § 2.

²⁴⁵ Tamtéž, čl. 11.

²⁴⁶ Dz.U.2019.0.825 tj - Ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, čl. 3, odst. 5. Dostupné z: <https://www.lexlege.pl/ustawa-z-dnia-8-grudnia-2017-r-o-sadzie-najwyzszym>.

²⁴⁷ Tamtéž, čl. 27, § 2 odst. 1.

²⁴⁸ Tamtéž, čl. 27, § 3 odst. 1.

²⁴⁹ Tamtéž, čl. 27, § 3 odst. 2.

²⁵⁰ Tamtéž, čl. 27, § 3 odst. 2 písm. a).

²⁵¹ Tamtéž, čl. 27, § 3 odst. 2. písm. b).

v zákoně stanoveno jinak resp., jestliže určitý okruh záležitostí nespadá do kompetence Nejvyššího soudu, pak jsou jím obligatorně ustanoveny odvolací soudy, coby disciplinární soudy, složené ze tří soudců.²⁵²

Druhé oddělení Nejvyššího soudu je kompetentní proti rozhodnutím disciplinárních soudů prvního stupně ve věcech soudců aj. taxativně vymezených právnických povolání, vyjma exekutorů, jakož i proti rozhodnutím a příkazům, proti nimž není přípustný opravný prostředek²⁵³, dále odvolání proti disciplinárním rozhodnutím²⁵⁴ a proti usnesením Národní soudcovské rady.²⁵⁵

Soudce, jemuž se zakládá disciplinární odpovědnost za spáchání provinění, jež mu bude na tomto základě uloženo ve formě kárného opatření, míní se tím:

- 1) *zjevné a hrubé porušení zákona,*²⁵⁶
- 2) *jednání či opomenutí, jež mohou bránit anebo významně zabránit fungování soudního orgánu,*²⁵⁷
- 3) *žaloby, jež zpochybňují buďto existenci funkce soudce, účinnost jeho jmenování, případně zmocnění ústavního orgánu Polské republiky,*²⁵⁸
- 4) *veřejné činnosti spočívající v neslučitelnosti se zásadami nezávislosti soudů a soudců,*²⁵⁹
- 5) *dopuštění se provinění spočívající v narušení důstojnosti úřadu.*²⁶⁰

Kuriózním ustanovením, jež ve své podstatě zakládá pre-disciplinární odpovědnost, kterak se může dopustit soudce za své jednání, již před zahájením do výkonu funkce tedy „ex tunc.“ Za předpokladu, jestliže nesplňuje povinnost, jež je přisuzována soudcovskému stavu v inkriminované době anebo pokud se prokáže jeho nezpůsobilost postu soudce.²⁶¹

Ombudsman „*Rzecznik dyscyplinarny*“ zahajuje na žádost ministra spravedlnosti, předsedy odvolacího soudu nebo předsedy krajského soudu, Kolegia odvolacího soudu nebo Kolegia krajského soudu, Národní soudcovské rady, jakož i z vlastního podnětu (iniciativy) oznámení o nezbytných krocích potřebných

---

²⁵² Dz.U.2019.0.825 tj - Ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, čl. 110, § 1 odst. 1 písm. a). Dostupné z: <https://www.lexlege.pl/ustawa-z-dnia-8-grudnia-2017-r-o-sadzie-najwyzszym>.

²⁵³ Tamtéž, čl. 27, § 4 odst. 1.

²⁵⁴ Tamtéž, čl. 27, § 4 odst. 2.

²⁵⁵ Tamtéž, čl. 27, § 4 odst. 3.

²⁵⁶ Tamtéž, čl. 107, § 1 odst. 1.

²⁵⁷ Tamtéž, čl. 107, § 1 odst. 2.

²⁵⁸ Tamtéž, čl. 107, § 1 odst. 3.

²⁵⁹ Tamtéž, čl. 107, § 1 odst. 4.

²⁶⁰ Tamtéž, čl. 107, § 2.

²⁶¹ Tamtéž, čl. 107, § 1 odst. 1.

k objasnění okolností k prokázání kárného provinění. Veškeré činnosti resp. aktivity by měly být provedeny do 30 dnů ode dne, kdy ombudsman učinil první krok.²⁶² Ombudsman pak následně podá návrh na zahájení kárného řízení v němž navíc stanoví kárné opatření.²⁶³

V případě disciplinárního řízení je stanovena promlčecí lhůta jež činí pět let.²⁶⁴ Nicméně pokud však dojde k zahájení řízení ještě před jejím uplynutím, prodlouží se lhůta o tři roky, čili bude tak činit posléze osm let po spáchání provinění.²⁶⁵ Ovšem v případě, že provinění naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu, nesmí lhůta uplynout dříve, než je stanovená promlčecí doba v ustanoveních trestního zákoníku. Dochází ke stavení promlčecí lhůty v rámci disciplinárního řízení datované od podání žaloby k disciplinárnímu soudu až do jeho skončení.²⁶⁶ Nicméně to nebude platit v případě, pokud je předmětem žaloby kárná odpovědnost za přestupek anebo daňový přestupek.²⁶⁷

Kárné opatření za spáchání provinění, jež zakládá kárnou odpovědnost, jsou:

1) *napomenutí či výstraha*,²⁶⁸

2) *důtka*,²⁶⁹

2a) *snížení základního platu, resp. fixní složky 5 % - 50 % po dobu šesti měsíců až dvou let*,²⁷⁰

2b) *finanční pokuta ve výši částky odpovídající základní měsíčnímu platu včetně příspěvku za odpracované léta, funkcionářského příspěvku a zvláštního příspěvku činící měsíc před vydáním konečného rozhodnutí*,²⁷¹

3) *zproštění funkce*,²⁷²

4) *přeložení na jiný soud v rámci hierarchie*,²⁷³

5) *odvolání soudce z funkce (nemožnost opětovného jmenování)*.²⁷⁴

Pokud se však soudce dopustil kárného provinění dle čl. 107 § 1 odst. 2 až

---

²⁶² Dz.U.2020.0.365 tj - Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, čl. 114, § 1. Dostupné z: <https://www.lexlege.pl/prawo-o-ustroju-sadow-powszechnych/rozdzial-3-odpowiedzialnosc-dyscyplinarna-sedziow-i-asesorow-sadowych/9871/>.

²⁶³ Tamtéž, čl. 114, § 3.

²⁶⁴ Tamtéž, čl. 108, § 1.

²⁶⁵ Tamtéž, čl. 108, § 2.

²⁶⁶ Tamtéž, čl. 108, § 4.

²⁶⁷ Tamtéž, čl. 108, § 5.

²⁶⁸ Tamtéž, čl. 109, § 1, odst. 1.

²⁶⁹ Tamtéž, čl. 109, § 1 odst. 2.

²⁷⁰ Tamtéž, čl. 109, § 1 odst. 2a.

²⁷¹ Tamtéž, čl. 109, § 1 odst. 2b.

²⁷² Tamtéž, čl. 109, § 1, odst. 3.

²⁷³ Tamtéž, čl. 109, § 1 odst. 4.

²⁷⁴ Tamtéž, čl. 109, § 1 odst. 5.

4 PSP, bude mu uloženo kárné opatření buďto ve formě přeložení na jiný soud v rámci totožné hierarchie²⁷⁵ anebo odvolání soudce z funkce a to pouze za předpokladu,²⁷⁶ že se jedná o typově závažnější formu povahy provinění. Pokud ovšem nedosahuje takové intenzity přistoupí se k opatřením uvedeným dle čl. 107 § 1 odst. 2a, 2b, anebo 3 PSP²⁷⁷ tedy postupně:

*2a) snížení základního platu, resp. fixní složky 5 % - 50 % po dobu šesti měsíců až dvou let,*²⁷⁸

*2b) finanční pokuty ve výši částky odpovídající základní měsíčnímu platu včetně příspěvku za odpracovaná léta, funkcionářského příspěvku a zvláštního příspěvku činící měsíc před vydáním konečného rozhodnutí,*²⁷⁹

*3) zproštění funkce.*²⁸⁰

Není tedy zde prostor pro zvážení formy kárného opatření, jedná se o direktivní omezení výběru.

Pokud bude však soudci uloženo kárné opatření v čl. 109 § 1 odst. 2 až 4 PSP (vyjma napomenutí či výstrahy) zakládá zároveň uložení nemožnosti povýšení na vyšší soudní postavení po vymezenou dobu, tedy pěti let. Zároveň taktéž nemožnost účastnit se v rámci vymezeného období kolegia soudu, rozhodování v disciplinárním soudu, jakožto převzetí funkce buď předsedy soudu, místopředsedy soudu, aj. taxativně vymezených funkcí.²⁸¹ Dle ustanovení čl. 109 § 3a PSP sankce stanovená ve článku 109 § 1 odst. 4 PSP spočívající ve změně sídla, tedy působišť soudce musí být souladné s následně formulovány instrukcemi, čili za 1. přeložení na okresní soud se sídlem v jiné odvolací oblasti – pokud se jedná o soudce okresního soudu,²⁸² 2. v případě soudce krajského soudu se sídlem v jiné odvolací oblasti,²⁸³ 3. jiného odvolacího soudu – v případě soudce odvolacího soudu.²⁸⁴ V rozsudku se zároveň explicitně stanoví obvod příslušného soudu, ke kterému má být soudce přeložen.²⁸⁵ Pokud by ovšem nebylo možné převést soudce dle požadavků stanovených v rámci čl. 109 § 3a PSP, pak může

---

²⁷⁵ Dz.U.2020.0.365 tj - Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, čl. 109, § 1, odst. 4. Dostupné z: <https://www.lexlege.pl/prawo-o-ustroju-sadow-powszechnych/rozdzial-3-odpowiedzialnosc-dyscyplinarna-sedziow-i-asesorow-sadowych/9871/>.

²⁷⁶ Tamtéž, čl. 109, § 1, odst. 5.

²⁷⁷ Tamtéž, čl. 109, § 1a.

²⁷⁸ Tamtéž, čl. 109, § 1, odst. 2a.

²⁷⁹ Tamtéž, čl. 109, § 1, odst. 2b.

²⁸⁰ Tamtéž čl. 109, § 1, odst. 3.

²⁸¹ Tamtéž, čl. 109, § 3.

²⁸² Tamtéž, čl. 109, § 3a odst.1.

²⁸³ Tamtéž, čl. 109, § 3a odst. 2.

²⁸⁴ Tamtéž, čl. 109, § 3a odst. 3.

²⁸⁵ Tamtéž, čl. 109, § 3b.

disciplinární soud určit obvod výkonu soudce v rámci stejného odvolacího soudu.²⁸⁶

Nicméně v případě, že dojde k uložení kárného opatření dle čl. 109 § 1 písm. b) PSP čili odvolání soudce z jeho funkce, povede to již ke znemožnění znovujmenování jakožto soudce.²⁸⁷ Zároveň je založena eventualita v případě, že se jedná o kárné provinění či případně méně závažný přestupek může disciplinární soud rozhodnout o upuštění od potrestání.²⁸⁸ Disciplinární soud zveřejní své rozhodnutí.²⁸⁹ Ovšem je mu dána možnost zdržení se takového počínání v případě, že nedosahuje-li to cílů v rámci řízení, ba je-li to nezbytné k ochraně oprávněných soukromých zájmů.²⁹⁰ Pokud však disciplinární soud dospěje k osvobozujícímu rozsudku, pak se zveřejňuje na žádost obviněného soudce disciplinárnímu soudu prvního stupně, nejpozději čtrnáct dní po nabytí právní moci rozhodnutí.²⁹¹ Rozsudek je pak následně zveřejněn na internetových stránkách Nejvyššího soudu. Ve výrokové části rozsudku je následně uvedena forma kárného opatření, s vyloučením údajů o totožnosti fyzické či jiné osoby, pouze za předpokladu, že je zapotřebí ochránit oprávněné zájmy těchto osob.²⁹²

Ministr spravedlnosti navíc oznamuje v Úředním věstníku Polské republiky o převedení místa soudce na jiné místo výkonu služby či odvolání soudce z funkce.²⁹³ Utěšujícím faktorem je nicméně skutečnost, že je možné užití řádného opravného prostředku, tedy odvolání, proti rozhodnutí disciplinárního soudu prvního stupně.²⁹⁴ Odvolání musí být přezkoumáno do dvou měsíců ode dne přijetí soudu druhé instance.²⁹⁵ Přičemž proti rozsudku druhého stupně není příslušný opravný prostředek²⁹⁶ krom taxativně vymezené výjimky, jež bylo kárně obviněnému uloženo kárné opatření, přestože byl zproštěn anebo došlo k zastavení řízení.²⁹⁷ Tím pádem je mu umožněno podat ve lhůtě třiceti dnů od doručení rozsudku druhého stupně, pochopitelně u rozličné komise.²⁹⁸ Pro obnovu

---

²⁸⁶ Dz.U.2020.0.365 tj - Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, čl. 109, § 3c. Dostupné z: <https://www.lexlege.pl/prawo-o-ustroju-sadow-powszechnych/rozdzial-3-odpowiedzialnosc-dyscyplinarna-sedziow-i-asesorow-sadowych/9871/>.

²⁸⁷ Tamtéž, čl. 109, § 4.

²⁸⁸ Tamtéž, čl. 109, § 5.

²⁸⁹ Tamtéž, čl. 109a, § 1.

²⁹⁰ Tamtéž, čl. 109a, § 2.

²⁹¹ Tamtéž, čl. 109a, § 3.

²⁹² Tamtéž, čl. 109a, § 4.

²⁹³ Tamtéž, čl. 109b.

²⁹⁴ Tamtéž, čl. 121, § 1.

²⁹⁵ Tamtéž, čl. 121, § 2.

²⁹⁶ Tamtéž, čl. 122, § 1.

²⁹⁷ Tamtéž, čl. 122, § 2.

²⁹⁸ Tamtéž, čl. 122, § 4.

disciplinárního řízení jsou oprávněnými subjekty pouze Národní soudcovská rada, první předseda Nejvyššího soudu a ministr spravedlnosti.²⁹⁹ Může být činěno jak v neprospěch za taxativně vymezených podmínek³⁰⁰, tak taktéž ve prospěch i po jeho smrti, ale to pouze za předpokladu, že vyšly najevo nové okolnosti či důkazy, které mohly vést k osvobození anebo uložení méně závažnější formy kárného opatření.³⁰¹ V daném případě jsou oprávněnými subjekty manžel či manželka, příbuzní v přímé linii, sourozenci, osvojenec, osvojitel anebo ombudsman.³⁰²

Pokud má být kárně obviněný potrestán za několik kárných provinění, uloží kárný soud kárné opatření za jednotlivé kárná provinění a následně kumulativní, resp. celkový trest.³⁰³ Pokud se jedná o celkový trest, pak se užití následující pravidla: 1) napomenutí a důtky, pak bude uložena důtka³⁰⁴ 2) v případě kombinace napomenutí a důtky s dalšími kárnými proviněními, pak bude celkový trest dle čl. 109 § 1 odst. 2a, 3, 4 nebo 5 PSP³⁰⁵, 3) různé formy kárných opatření za kárná provinění činí odvolání z funkce soudce.³⁰⁶

Ve své podstatě je zde interpretována limitace v uvážení formy kárného opatření. Nehledě na diferenciaci „orgánů,“ mající vliv na kárné řízení, jakožto vnitřní spleť věcí příslušným rozdílným kárným soudům.

4.3 Národní soudcovská rada

V kárném řízení má nemalý prostor a stejně tak v celkovém polském systému soudnictví Národní soudcovská rada. Je zapotřebí interpretovat její úlohu. Neméně samozřejmě významný vliv na kárné řízení. Postavení Národní soudcovské rady, jakožto „ústavního orgánu,“ má nesporný vliv na zahájení kárného řízení, nicméně její úloha spočívá primárně v ochraně nezávislosti soudů a soudců. Před rokem 1989 byl postrádán právní mechanismus, jež by deklaroval zrealizování zásady soudní nezávislosti vyhlášené v Ústavě z roku 1952, což vzhledem ke stávajícímu režimu v podobě komunismu, je plausibilní. Navíc soudce jmenovala a odvolávala Státní rada na žádost ministra spravedlnosti, což představoval výběr zcela odporujícím zásadám, na nichž tkví soudnictví. Politické

---

²⁹⁹ Dz.U.2020.0.365 tj - Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, čl. 125. Dostupné z: <https://www.lexlege.pl/prawo-o-ustroju-sadow-powszechnych/rozdzial-3-odpowiedzialnosc-dyscyplinarna-sedziow-i-asesorow-sadowych/9871/>.

³⁰⁰ Tamtéž, čl. 126, § 1.

³⁰¹ Tamtéž, čl. 126, § 2..

³⁰² Tamtéž, čl. 126, § 3..

³⁰³ Tamtéž, , čl. 133a, § 1.

³⁰⁴ Tamtéž, čl. 133, § 2 odst. 1.

³⁰⁵ Tamtéž, čl. 133, § 2 odst. 2.

³⁰⁶ Tamtéž, čl. 133, § 2 odst. 3.

změny, které doznaly po roce 1989 a na jejichž základě byl vytvořen nový koncept v podobě úlohy a postavení spravedlnosti v demokratickém právním státě, měla zaštitovat právě Národní soudcovská rada. Nezávislost soudů a soudců je nezbytným aspektem pro legitimitu samotného soudnictví zaručujíc občanská práva a svobody. Složení Národní soudcovské rady bylo založeno na základě konsensu, jakožto zástupce dělby moci – zákonodárné, výkonné a soudní. Pojetí Národní soudcovské rady bylo vytvořeno skrze koncept ze zemí západní Evropy, od nichž byla převzata iniciativa jeho zřízení. Zpočátku neměla své vlastní sídlo a působila v kanceláři prezidenta Polské republiky. Působí ve Varšavě. Od 1. ledna 2007 se navíc stala rozpočtově nezávislou, čímž bylo posíleno její postavení ve státě.³⁰⁷ Přičemž hlavní náplní činností spočívá především ve:

- *„vydávání stanovisek k návrhům normativních aktů týkajících se soudnictví a soudců,*
- *žádá Ústavní soud o přezkum souladu normativních aktů s Ústavou Polské republiky, pouze za předpokladu, že se týká nezávislosti soudů a soudců,*
- *odchod do důchodu a souhlas s dalším nástupem do funkce soudců, kteří dosáhli důchodového věku,*
- *přijetí souboru pravidel chování profesní etiky pro soudce a zajištění jejich dodržování viz níže,*
- *podávání návrhu o zahájení kárného řízení proti soudcům a odvolání proti kárným rozhodnutím,*
- *vyjádření stanoviska na odvolání předsedů soudů a místopředsedů,*
- *vydávání postojů ve věcech týkajících se soudnictví a soudců etc.“*

Národní soudcovská rada soudnictví je kolektivním orgánem. Skládá se z 25 členů.

Jimiž jsou:

- *„první předseda Nejvyššího soudu,*
- *předseda Nejvyššího správního soudu,*
- *ministr spravedlnosti,*
- *osoba jmenovaná prezidentem Polské republiky,*
- *čtyři poslanci zvolení Sejmem,*
- *dva senátoři zvolení senátem,*

---

³⁰⁷ Krajowa Rada Sądownictwa *Krajowa Rada Sądownictwa* [online]. 31. října 2019 [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <https://krs.pl/pl/o-radzie/informacje-o-krs/105-o-radzie/168-informacje-o-krs.html>.

- 15 členů zvolených Sejmem ze soudců Nejvyššího soudu, obecných soudů, správních soudů a vojenských soudů na čtyřleté funkční období.

*Rada volí ze svých členů předsedu a dva místopředsedy.*³⁰⁸

Ovšem současná situace nacházející se v polském soudnictví je skutečně na pokraji totální destabilizace. Národní soudcovská rada má nejenže v kárném řízení příznačný vliv, jelikož je oprávněným subjektem k podání návrhu na zahájení kárného řízení, ale taktéž skrze něj je navržen soudce, který je členem kárného senátu. Nicméně je zde blízké propojení politické strany PiS, jež vyhrála volby na podzim 2019. Navíc předseda téže politické strany dosadil „blízkou přítelkyni“ dokonce do čela Ústavního soudu.³⁰⁹

Sbírka profesní etiky soudců a „*Asesorów Sądowych*“ (dále jen „Sbírka“)

Usnesení č. 25/2017

NÁRODNÍ SOUDCOVSKÁ RADA.

ze dne 13. ledna 2017³¹⁰

„Kapitola 1

Obecná pravidla

§1

S funkcí soudce se vážou zvláštní povinnosti a osobní omezení.

§2

Soudce je povinen dodržovat zásady poctivosti, důstojnosti, cti, smyslu pro povinnost a dobrého chování.

§3

Soudci není dovoleno použít svého postavení a prestiže ve funkci, jež zastává k podpoře svých zájmů nebo zájmů jiných osob. Zejména by neměl zneužívat vlastní imunity.

³⁰⁸ Krajowa Rada Sądownictwa. *Informacje o KRS* [online]. 22. ledna 2020 [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <https://krs.pl/pl/o-radzie/informacje-o-krs.html>.

³⁰⁹ iRozhlas. *Hrozí v Polsku chaos soudního systému? Nejvyšší soud zpochybnil nezávislost soudcovské rady* [online]. 5. prosince 2019 [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: https://www.irozhlas.cz/zpravy-svet/polsko-justice-soudni-reforma-nejvyssi-soud_1912052035_cen

³¹⁰ Jedná se o volný překlad diplomantky.

§3a

Soudce by se měl vyhnout všem druhům osobních kontaktů a ekonomických vztahů s fyzickými, právníckými osobami a jinými subjekty, jakož i vyvarovat se jednání v soukromé, profesní a veřejné sféře, které by mohlo vést ke střetu zájmů a negativně tak ovlivnit vnímání soudce jako nestranné osoby a podkopávat důvěru v jeho samotné funkci coby soudce.

§4

Soudce je povinen dbát jakožto autorita vykonávající svou funkci, o dobro soudu, ve kterém pracuje, jakož i o vykonání spravedlnosti a celkového postavení soudnictví.

§5

- 1. Soudce by se měl řídit pravidly chování obsaženými v tomto souboru pravidel profesní etiky pro soudce a „Asesorów Sądowych“ (dále jen soubor).*
- 2. Soudce by se měl vyvarovat chování, jež by mohlo ohrozit důstojnost soudce nebo oslabit důvěru v jeho nestrannost, i když není součástí ustanovení Sbírký.*
- 3. Soudce, který porušil etické zásady, by měl neprodleně podniknout kroky k vedoucí k odstranění následků, jež způsobil nebo jinak poskytnout náhradu osobě vůči níž se dopustil daného chování či jednání.*
- 4. Soudce by měl vyžadovat od ostatních soudců korektní chování dle zásad profesní etiky, a adekvátním způsobem reagovat, pokud tak nebude činěno.*

§ 6

Etická pravidla přijatá ve Sbírci se vztahují nejen na „Asesorów Sądowych“ pověřených výkonem soudních činností, ale i na soudce již v důchodu.

§ 7

Národní soudcovská rada může ustanovení Sbírký pozměnit nebo doplnit a interpretovat.

Kapitola 2

Zásady výkonu funkce

§8

Ve všech přidělených věcech soudci plyne povinnost neprodleně jednat, aniž by strany a státní pokladna byly vystaveny zbytečným nákladům.³¹¹

---

³¹¹ Uchwała Nr 25/2017 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 stycznia 2017 r. Dostupné také z: <https://krs.pl/pl/o-radzie/zbior-zasad-etyki-zawodowej-sedziow/591-uchwala-nr-25-2017-krajowej-rady-sadownictwa-z-dnia-13-stycznia-2017-r.html>.

§ 9

1. *Soudce nesmí podlehnout žádnému vlivu, jenž by mohl narušit jeho nezávislost, bez ohledu na jeho zdroj nebo příčinu.*
2. *V případě okolností, které by mohly ohrozit nezávislý výkon funkce, soudce neprodleně uvědomí příslušnou (kompetentní) osobu.*

§10

Soudce by se měl vyvarovat chování, které by mohlo zpochybnit jeho důvěru v jeho nezávislost a nestrannost.

§11

1. *Soudce, jenž vysvětluje stranám procedurální otázky a odůvodňuje rozhodnutí, by měl tak činit vůči nim srozumitelným způsobem.*
2. *V odůvodnění rozhodnutí by se měl soudce vyvarovat invektivům, jenž by mohly narušit důstojnost či urazit některé ze zúčastněných stran případně třetích osob mimo věcné výtky.*

§12

1. *Soudce by měl zajistit pořádek a řádné chování, jakož i přiměřenou úroveň uplatňování postupů, ve kterých jedná.*
2. *Soudce by měl zachovávat důstojný přístup, trpělivost a zdvořilost, pokud jde o strany a jiné osoby účastníci se řízení, a požadovat, aby se řádně chovaly.*
3. *Soudce by měl přiměřeně reagovat v případě, že dochází k nevhodnému chování osob účastnících se v rámci řízení, zejména v případě, pokud se jedná o předsudky, jež jsou způsobeny rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, zdravotním postižením, věkem nebo sociálním nebo majetkovým stavem nebo z jakýchkoli jiných důvodů.*

§13

Soudce by neměl veřejně vyjádřit svůj názor na probíhající řízení či směřující k vydání rozhodnutí.

§14

1. *Soudce by měl vykonávat své povinnosti v oblasti soudní správy pečlivě, s přihlédnutím k pravomoci výkonu funkce soudce a dobrému soudnictví.*
2. *Soudce vykonávající soudního funkcionáře musí dbát na organizační záležitosti takovým způsobem, jenž umožní dosažení nejlepších pracovních výsledků při respektování zásady soudní nezávislosti.*

§15

Soudce může požádat o vyloučení z projednávané věci, pouze za předpokladu, že existují důvodné obavy. Je nepřijatelné zneužívat institut vyloučení soudce.³¹²

Kapitola 3

Pravidla chování soudce mimo výkon funkce soudce

§16

Soudce nemůže zavdat jakoukoliv pochybnost spočívající v nerespektování právního řádu.

§17

- 1. Soudce by se měl vyhnout osobním kontaktům a jakýmkoliv ekonomických vztahů s jinými subjekty, jež by mohly vzbudit pochybnost o nestranném plnění povinností nebo podkopat prestiž a důvěru ve funkci soudce.*
- 2. Soudce by měl vykonat náležitou péči, aby dané chování či jednání nezahrnovalo do této oblasti jeho blízké.*

§18

- 1. Soudce by měl prokázat nespornou spolehlivost ve svých finančních záležitostech a pečlivost při plnění závazků z toho vyplývajících.*
- 2. Soudce by neměl podnikat žádné finanční kroky, které by mohly být posuzovány jako zneužití vyplývající z jeho funkce soudce.*

§19

Soudce nesmí přijímat žádné výhody, jež by mohly vyvolat pocit, že se ho snaží ovlivnit. Soudce by měl taktéž zajistit, aby jeho nejbližší příbuzní (rodina) nepřijala takové výhody.

§20

Soudcům, jimiž jsou výhradně určeny nabídky, musí zvážit, zdali se v daném případě nejedná o pokus ovlivnit jejich osobu nebo prostředí, v němž pracují.

§21

Soudce nesmí poskytovat právní služby.

§22

Soudce nesmí být členem žádné organizace působící mimo příslušný právní řád ani

---

³¹² Uchwała Nr 25/2017 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 stycznia 2017 r. Dostupné také z: <https://krs.pl/pl/o-radzie/zbior-zasad-etyki-zawodowej-sedziow/591-uchwala-nr-25-2017-krajowej-rady-sadownictwa-z-dnia-13-stycznia-2017-r.html>.

jej v jakékoli formě podporovat.

§23

*Soudce by si měl počínat opatrně při užívání sociálních sítí.*³¹³

Ingerence zákonodárné potažmo výkonné moci zasahuje do nezávislosti a nestrannosti soudnictví, jakožto systémového celku. Přičemž obsazování do funkce soudců je za současného stavu založeno na „cronyismu.“ Ti, jenž nesouhlasí s nastoleným režimem, se musí potýkat s honem na jejich osobu v podobě kárného řízení, jenž může pro ně skončit odvoláním z funkce a v důsledku jeho nemožnosti znovujmenování.³¹⁴

---

³¹³ Uchwała Nr 25/2017 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 stycznia 2017 r. Dostupné také z: <https://krs.pl/pl/o-radzie/zbior-zasad-etyki-zawodowej-sedziow/591-uchwala-nr-25-2017-krajowej-rady-sadownictwa-z-dnia-13-stycznia-2017-r.html>.

³¹⁴ Dz.U.2020.0.365 tj - Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, čl. 109, § 1, odst. 5. Dostupné z: <https://www.lexlege.pl/prawo-o-ustroju-sadow-powszechnych/rozdzial-3-odpowiedzialnosc-dyscyplinarna-sedziow-i-asesorow-sadowych/9871/>.

Závěr

Kárná odpovědnost soudců ačkoliv doktrinárně není považována za sankcionování, nýbrž za kontrolu resp. dohled soudní moci při výkonu funkce. Představuje jedinou možnost k zabezpečení a tedy deklaraci dodržování povinností, jež jsou přiřítatelné soudci a za jejíž nesplnění pak následně přichází v patřičné formě kárné opatření. Ovšem celkově kárné řízení představuje až nejzazší prostředek k jeho užití čili „ultima ratio“, což ostatně judikoval sám kárný soud – Nejvyšší správní soud. Třetí plocha nicméně spočívá zejména v netransparentnosti. Pokud má být kárná odpovědnost pojímána jakožto kontrola či dohled, jedná se kontraproduktivní postoj. Jelikož užití možnosti výtky ze strany orgánu státní správy soudů, nehledě na deklaraci v podobě vyslovení, že výtka představuje trest, jež tím pádem pak dává široký prostor pro jeho opakovatelnost a až v případě jeho nulového účinku nemajíc vliv na změnu přístupu soudce, pak následně dochází k projednání před kárným senátem. Zájem veřejnosti je zřejmý, není tudíž důvod o něm nepochybovat.

Pojetí nestrannosti, nezávislosti a spravedlnosti, je bezesporu inherentní a bez těchto principů by nebylo možné hovořit o justici, jakožto takové primárně sloužící tomuto postulátu. Judikatura kárného soudu navíc přistupuje k projednání kárných řízení nejen s notnou dávkou opatrnosti, ale taktéž především s apelem v podobě razantnosti a pečlivosti při odůvodnění vedoucí k uložení kárného opatření. Skutečně při výběru formy klade důraz na osobu kárně obviněného, vlastnosti a schopnosti jakožto dosavadní činnost výkonu funkce, jež předcházela kárnému návrhu. S tím pochopitelně související pověst, jakožto vyjádření některých osob, jež mají vliv na průběh řízení, zejména v rámci dokazování. Rovněž je reflektován rozměr míry intenzity kárného provinění, přičemž stejně taktéž kárné minulosti. V souvislosti se zmíněnými skutečностями a spolu s případnými polehčujícími či přitěžujícími okolnostmi, pak následně dochází k definitivnímu uvážení formy kárného opatření.

V případě judikatury byly zmíněny pouze 4 případy. Jelikož skutky se téměř ztotožňovaly víceméně se jednalo o totožná kárná provinění – neodůvodněné průtahy v rámci řízení. Statistické údaje kárných řízení rovněž reflektují dosavadní průběh samotného institutu ovšem pouze za dobu příslušnosti Nejvyššímu správnímu soudu. V souvislosti s kárným projednáním, pak přichází vymezení některých problematických oblastí související se základními právy, např.: právo na

svobodu projevu a s tím související zdrženlivost v rámci jeho počínání.

Recentní právní úprava naráží opětovně na nemožnost podání (řádného) opravného prostředku, nicméně již v rámci vládního návrhu zákona se již brzy dočká v rámci této oblasti změna tohoto modelu ku prospěchu. Stejně tak ovšem i instanční změny spočívající v příslušnosti kárných soudů.

Ovšem ačkoliv je kritika vždy přítomna. Pokud je možno porovnat právní úpravu Polska a kárné odpovědnosti soudců. Je až s podivem konstatovat a hovořiti o jejím nespravedlivém projednání z důvodu zejména ingerence ze strany zákonodárné a výkonné moci. Současná vláda a tedy vítěz „parlamentních voleb“ novelizací právní úpravy ve své podstatě oklešťuje soudnictví a intervenuje skrze složení kárných senátů své „voliče.“ Ostentativně přízvisko náhubkového zákona hovoří za vše a nevole soudců je zřejmá. Národní soudcovská rada, jež měla za úkol ochránit a deklarovat nezávislost a nestrannost soudů, potažmo soudců, nemůže naplňovat za současného vedení své cíle. Složení do něhož spadá nejen soudní, ale především zákonodárná a výkonná moc, nutně vybízí k absentujícímu pojetí spravedlnosti. Navíc osoby, jež se podílejí na projednání kárného řízení ba dokonce oprávněnými subjekty mohou a zřejmě tomu tak i je být podjaté už jenom z důvodu spojení na volební stranu Prawo i Sprawiedliwość – PiS.

Současná právní úprava kárné odpovědnosti se jeví jako nedostačující a je potřeba změny její právní úpravy. Ohlasy, jak již bylo zmíněno v podobě apelu na absentující nemožnost podání (řádného) opravného prostředku, budou zřejmě již minulostí. Nicméně, co vše přinese ve finále následující novela zákona a její dopady, je pouhou otázkou času.

Resumé

Judge as a person that embodies prestige and recognition, carries a burden of pressure from the public. Especially for general public, Judges with their social status and wage represent a certain reason for defamation that often materializes as invectives. Nevertheless with great power comes a great responsibility. The judge is bound by duties which are created when they take office. In case the judge neglects their duty and commits a violation in form of breach of discipline. A disciplinary accountability comes into effect.

Problematics of disciplinary accountability is an interesting topic especially when considering the judicature of disciplinary court. But problems with current legislation lay in present inability to appeal against the decision of disciplinary trial. The goal is mainly to point out terms connected to disciplinary accountability and describe their essence with help of formulation. Procedural law legislation is mentioned as well. I will outline a change in legislation in this area as it has already started in form of a government bill. Subsequently in case of judicature of disciplinary trial a case study is analyzed with a possibility of viewing a statistical data. Concerning the choice of country to which we compare. Current situation of Polish judicature was taken into consideration. The goal is not only to sketch out present legislation but mainly the interconnection between legislative power and executive power which should have absolutely no influence or impact on judicature and specifically in area of disciplinary accountability.

This is as well in contradiction with the system of checks and balances. The amendment called muzzle law is an embodiment of legislator's intention. Based on all mentioned facts that are part of a specific topic our main goal is a compact interpretation of given problematics as well as legislation, including relevant judicature but in consequence with visual and engaging approach.

Seznam použitých zdrojů a literatury

Odborné publikace

1. FILIP, J., SVATOŇ, J. *Státověda*. 5. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2011, 400 s. ISBN 978-80-7357-685-1.
2. GERLOCH, Aleš. *Teorie práva*. 6. vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2013, 310 s. ISBN 978-80-7380-454-1.
3. GRYGAR, Jiří. *Zákon o soudech a soudcích včetně tzv. generátoru náhodného přidělování a GDPR: komentář*. 1. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2018, 600 s. ISBN 978-80-7598-162-2.
4. HARVÁNEK, Jaromír et al. *Právní teorie*. Praha: Aleš Čeněk, 2013, 440 s. ISBN 978-80-7380-458-9.
5. HENDRYCH, Dušan et al. *Právní slovník*. 3. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2009, s. 1481. ISBN 978-80-7400-059-1.
6. JELÍNEK, Jiří et al. *Trestní právo hmotné - obecná a zvláštní část*. 2. vydání. Praha: Nakladatelství Leges, 2010, 904 s. ISBN 978-80-87212-49-3.
7. KNAPP, V. et al. *Tvorba práva a její současné problémy*. Praha: Linde Praha, a. s., 1998, 462. s. ISBN 80-7201-140-5.
8. KOCOUREK, J. *Zákon o soudech a soudcích*. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, 472 s. ISBN 978-80-7400-292-2.
9. KOCOUREK, Jiří, ZÁRUBA, Jan. *Zákon o soudech a soudcích; Zákon o státním zastupitelství*. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2004, 606 s. ISBN 80-7179-761-8
10. JIRÁSKOVÁ, V., WITKOWSKI, Z. et al., *Ústavní systém České republiky a Polské republiky po přistoupení k EU*, Sborník z II. česko-polského semináře, Praha: Leges, 2011, 272 s. ISBN 978-80-87212-69-1
11. KOPA, Martin. *Neslučitelnost výkonu funkce soudce s jinými funkcemi a činnostmi*. Praha: Linde Praha, 2012, 136 s. ISBN 978-80-7201-873-4.
12. LAVICKÝ, Petr et al. *Občanský zákoník: komentář. I, Obecná část (§1–654)*. 1. vyd. Praha: C.H. Beck, 2014, 2380 s. Velké komentáře. ISBN 978-80-7400-529-9.
13. MELZER, Filip, TÉGL Petr et al. *Občanský zákoník: velký komentář. Svazek III, § 419-654 a související společná a přechodná ustanovení*. Vyd. 1. Praha: Leges, 2014, 1234 s. Komentátor. ISBN 978-80-7502-003-1.

14. SVOBODA, K., ŠÍNOVÁ, R., HAMUĽÁKOVÁ, K. et al. *Civilní proces. Obecná část a sporné řízení*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 464. ISBN 978-80-7400-279-3.
15. SLÁDEČEK, V. et al. *Ústava České republiky, komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, 1320 s. ISBN 978-80-7400-590-9
16. ŠÁMAL, Pavel, et al. *Trestní zákoník (EVK)*. 2.vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012, 3632 s. ISBN 978-80-7400-428-5.
17. TICHÝ, Luboš. *Obecná část občanského práva*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2014, 392 s. ISBN 978-80-7400-483-4.

Judikatura

1. Hauschildt proti Dánsku. Rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 24. května 1989, č. 10486/83, [11/1995 SbREs.], § 47.
2. Chmelíř proti České republice, Rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 7. června 2005, č. 64935/01, § 55.
3. Nález Ústavního soudu ze dne 18. června 2002, sp. zn. Pl. ÚS 7/02.
4. Nález Ústavního soudu ze dne 7. března 2007, sp. zn. I. ÚS 722/05.
5. Nález Ústavního soudu ze dne 7. září 2010, sp. zn. Pl. ÚS 22/09, bod 38.
6. Nález Ústavního soudu ze dne 29. září 2010, sp. zn. Pl. ÚS 33/09 (N 205/58 SbNU 827), bod 12.
7. Nález Ústavního soudu ze dne 27. ledna 2016, sp. zn. I. ÚS 1965/15, bod 3.
8. Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. července 2015, č. j. Nao 211/2015-28.
9. Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. listopadu 2017 č. j. 16 Kss 5/2017 – 139.
10. Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. května 2019, č. j. 16 Kss 5/2017 – 173.
11. Usnesení Ústavního soudu ze dne 14. ledna 2014, sp. zn. II. ÚS 3694/13.
12. Usnesení Ústavního soudu ze dne 15. listopadu 2016, sp. zn. I. ÚS 2256/16, bod č. 4.
13. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočka Olomouc ze dne 29. 12. 2017, sp. zn. 72 A 36/2016-29, bod č. 63. Dostupné z: <https://www.beck-online.cz/bo/document-view.seam?documentId=njptembrg5pw443tl42dcmbrga#>.
14. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. prosince 2011, č. j. 13 Kse 22/2009-70.

15. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. března 2012, č.j. 11 Kseo 4/2009-111.
16. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. května 2012, č. j. 13 Kss 13/2011-169.
17. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. května 2014, č. j. 16 Kss 12/2013-139.
18. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2015 , č. j. 16 Kss 7/2014-92.
19. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. dubna 2018, č. j. 16 Kss 6/2017-201.
20. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17.01.2019, č.j. 13 Kss 5/2018 – 71.
21. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. února 2019, č. j. 11 Kss 5/2018 – 53, bod 21.
22. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. března 2019, č. j. 16 Kss 5/2014 – 96.
23. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. července 2019, č. j. 11 Kss 6/2018 – 144.
24. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. ledna 2020, č. j. 16 Kss 3/2019 – 168.

Právní předpisy a důvodová zpráva

1. Aktuální znění: zákon č. 7/2002 Sb. zákon o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů.
2. Aktuální znění: zákon č. 6/2002 Sb., o č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některý dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů.
3. Aktuální znění: ústavní zákon č. 1/1993, Ústava České republiky, čl. 2 odst. 3.
4. Důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), č. 6/2002, § 85-89. Dostupné z: <https://www.beck-online.cz/bo/chapterview-document.seam?documentId=oz5f6mrqgazf6ns7mr5a>.
5. Dz.U.2020.0.365 tj - Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, čl. 3, § 1. Dostupné z <https://www.lexlege.pl/prawo-o-ustroju-sadow-powszechnych/>.

6. Dz.U.2019.0.825 tj - Ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, čl. 3, odst. 5. Dostupné z: <https://www.lexlege.pl/ustawa-z-dnia-8-grudnia-2017-r-o-sadzie-najwyzszym>.

7. Uchwała Nr 25/2017 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 stycznia 2017 r. Dostupné také z: <https://krs.pl/pl/o-radzie/zbior-zasad-etyki-zawodowej-sedziow/591-uchwala-nr-25-2017-krajowej-rady-sadownictwa-z-dnia-13-stycznia-2017-r.html>.

Odborná periodika

1. FRIEDEL, Tomáš. *Jak čeští soudci ne(smi) jednat. Praxe kárného soudu ve věcech kárných řízení se soudci v letech 2008-2014*. Jurisprudence 2015, roč. 24, č. 1, s. 15-23. ISSN 1802-3843.

2. MOTYČKA, Petr. *Kárná řízení advokátů, soudců a státních zástupců aneb měří se všem stejným metrem?* Bulletin advokacie. 2015, č. 1, s. 46-52. ISSN 1210-6348.

3. NEMEŠKALOVÁ ROSINOVÁ, Alžbeta. *Objektivní test nestrannosti v případech vztahu soudce k účastníkům řízení a jejich zástupcům*. Jurisprudence, Wolters Kluwer a.s., 2017, roč. 26, č. 6, s. 31. ISSN 1802-3843.

4. KOPECKÝ, Martin. *K právní povaze výtky drobných nedostatků podléhající kárné odpovědnosti*. Jurisprudence. 2016, roč. 25, č. 3, s. 11-19. ISSN 1802-3843.

5. KOSTÍK, Radim. *Výkon práv odporující dobrým mravům*. In Cofola 2010 the conference proceedings. 2010. vyd. Brno: Masarykova univerzita, Právnická fakulta, 2010. s. 1769-1778, 10 s. ISBN 978-80-210-5151-5.

Internetové zdroje

1. E-justice. *Systém soudní moci v členských státech – Polsko* [online]. [cit. 2020-03-20]. Poslední aktualizace 10. 12. 2012. Dostupné z: https://e-justice.europa.eu/content_judicial_systems_in_member_states-16-pl-cs.do?member=1.

2. Krajowa Rada Sądownictwa. *Krajowa Rada Sądownictwa* [online]. 31. října 2019 [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <https://krs.pl/pl/o-radzie/informacje-o-krs/105-o-radzie/168-informacje-o-krs.html>.

3. Krajowa Rada Sądownictwa. *Informacje o KRS* [online]. 22. ledna 2020 [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <https://krs.pl/pl/o-radzie/informacje-o-krs.html>

4. iRozhlas. *Hrozí v Polsku chaos soudního systému? Nejvyšší soud zpochybnil nezávislost soudcovské rady* [online]. 5. prosince 2019 [cit. 2020-03-29]. Dostupné

z: https://www.irozhlas.cz/zpravy-svet/polsko-justice-soudni-reforma-nejvyssi-soud_1912052035_cen.

5. Nejvyšší správní soud. *Rozhodovací činnost - kárná odpovědnost soudců*. [online]. [cit. 2020 04-02]. Dostupné z: <http://www.nssoud.cz/main0Col.aspx?>.

6. Nejvyšší správní soud. *Kárné senáty*. [online]. 10. 12. 2019 [cit. 2020-02-18]. Dostupné z: <http://www.nssoud.cz/Karne-senaty/art/587?menu=292>.

7. Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky: Sněmovní tisk 683/0, část č. 1/6 Novela z.o řízení ve věcech soudců, st.zástupců a soud.exek. Závěrečná práce z hodnocení dopadu regulace. Shrnutí závěrečné práce RIA. [online]. [cit. 2020-03-28]. Dostupné z:

<https://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=8&CT=683&CT1=0#prilohy>.

8. Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky: Sněmovní tisk 683/0, část č. 1/6 Novela z.o řízení ve věcech soudců, st.zástupců a soud.exek. Platné znění s vyznačením navrhovaných změn [online]. [cit. 2020-03-28]. Dostupné z: <https://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=8&CT=683&CT1=0#prilohy>.

9. SOBCZAK, K. Sejm uchwalil ustawę o dyscyplinarkach dla sędziów.

10. Prawo [online]. 20 12. 2019. [cit. 2020-03-13]. Copyright© 2019 Wolters Kluwer. Dostupné z: <https://www.prawo.pl/prawnicy-sady/dyscyplinarki-sedziow-sejm-uchwalil-nowa-ustawe,496779.html>.

11. Zdroj: ŠIMKA, Karel. Kárné řízení v nynější České republice. Nejvyšší správní soud České republiky [online]. In: Justičná akadémia Slovenskej republiky, 20. 5. 2019. [cit. 2020-02-18]. Copyright© 2018. Dostupné z: https://www.ja-sr.sk/system/files/Karna_rizeni.pdf.

12. Ústav pro jazyk český. Ústav pro jazyk český [online]. Význam spojky nebo. Copyright © [cit. 26.03.2020]. Dostupné z: <http://www.ujc.cas.cz/jazykova-poradna/dotazy/0019.html>.

13. WRÓBLEWSKI, T., GUZIK, P. Wyniki wyborow 2019 Sejm i Senat. Oficjalne wyniki PKW ze 100 proc. komisji i frekwencja. Wybraliśmy 460 posłów i 100 senatorów. Nto.pl [online]. 14. 10. 2019. [cit. 2020-03-13]. Copyright© 2000-2020. Dostupné z: <https://nto.pl/wyniki-wyborow-2019-sejm-i-senat-oficjalne-wyniki-pkw-ze-100-proc-komisji-i-frekwencja-wybralismy-460-poslow-i-100-senatorow/ar/c1-14497149>.

Seznam obrázků

Obrázek č. 1 – Schéma právní odpovědnosti.....	3
Obrázek č. 2 – Rozdíl mezi nezávislostí a nestranností.....	4
Obrázek č. 3 – Test subjektivní nestrannosti	7
Obrázek č. 4 – Test objektivní nestrannosti.....	8
Obrázek č. 5 – Přístupy ve sjednocení judikatury.....	33
Obrázek č. 6 – Dohoda o vině a kárném opatření.....	50
Obrázek č. 7 – Důvody zproštění v rámci rozhodnutí	51
Obrázek č. 8 – Formy kárného opatření v rozhodnutích o uznání viny	52
Obrázek č. 9 – Skutky naplňující kárné provinění.....	53
Obrázek č. 10 – Důvody zastavení řízení v rámci rozhodnutí NSS.....	54
Obrázek č. 11 – Výsledky voleb do Sejmu v roce 2019.....	56
Obrázek č. 12 – Výsledky voleb a počet mandátů v roce 2019	57